

அண்டர்பிராணம் தொண்டர் தமக்கதிப்பனாகியிருந்தது
முண்டகவழி முப்பனவுஞ் சுவனவு முனக்காகக்
சண்டேசனுமாய்பதந்தந்தோ மென் றங்கவர் பெற்றதமுடிக்குத்
துண்டமதிசேர்சடைக்கொன்றைமலைவாங்கிச்சூட்டினார்.

சண்டேசாறுகாறுமூர்த்தபேகம்:

முப்பத்திரண்டாவது

த சுவரிணை மூர்த்தி.

சிவபெருமான் ஸ்ரீ கயிலையங்கிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறை
ந்து தங்கடங்கள் இஷ்டகாமியங்களை விரும்பி யாகுபுப் பெறும்படி
திருவோலக்கக்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியார் எழு
ந்து ஈசனையிணையடிபணிந்து” எம்பெருமாளே எனக்குத்தந்தாக்
யணி யென்னும்பெயரும், தேவரீரைப்பணியாத அத்தகையனும் போ
லித்துவந்த வுடனும் மாறும் வண்ணம் வரம் வழங்குக” என விண்
ணப்பிக்க, மஹாதேவர் மகிழ்ச்சியுற்று “மாதே ! மலை மன்னன்
நின்னை மகளாகப் பெறக் கருதி நெடுநாளாய் விடாத் தவம் புரிநின்
நனன் நீ அவன்பா லுற்று வனர்க்கயாம் வந்து மணஞ்செய்வோம்
என்றருளிச்செய்தனர்.

அம்மையார் அவாபாணாது அடித்தாமரையைப் பணிந்து
கட்டளையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்றுஇமயமலையையடைந்து
அவ்வாதே அருந்தவமாற்றம் அசல மன்னன் அவாரிரம்ப ஓர் தடா
கத்தில், தாமரைத்தலிசின்மேற் குழந்தைவடிவுகொண் டிருந்தனர்.
பர்வதராசன் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலன் கைகடையதென்
றுத்தொண்டு, அக்குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு, மலையை
யடைந்து மனைவியாகிய மேனையினிடத்துக் கொடுத்து கரலாற்

றைக் கூற, மேலை போலித் துவந்தனன். அம்மையார் ஐந் துவயது முதல் தவச்செயலிலிருந்து சங்களை மணந்தனர். (வித்தாரம் கல் யாணசந்தரத்திற் காண்க). இது நிற்க:

எமதன்னையா சிவ்வாறுதவத்திருக்கையில், பிரமபுத்திரர்களா கிய ஸநகன்-ஸநத்தன்-ஸநாதன்-ஸநத்ருமாரன் என்னும் முகிவர் கால்வரும் வேதவாய்ச்சிசெய்து முடித்து, பலவகைத் தவங்களை யாற்றி, மீண்டும் வெள்ளிமலையை யணுகி ஆண்டு முதற் பெருங்காவலாக வுள்ள திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சன்னதி யுட்சென்று, கண்களாகக் கண்ணுதலைத் தரிசித்துச் சாஷ்டாக் கமாகத் தண்டஞ்செய்து, காமிரண்டையுஞ் சோயிசைச்சேர்த்து, “அருட்கட லே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சிசெய்தும் அடியேம் அகங்கள் அலைந்துகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கியாங்கள் கடைத்தேறும்படி அவ்வேதத்தின் உட்கிடையாகவுள்ள பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்” எனப்பிரார்த்தித்தனர். அங்கவர்க்கிகைந்த சங்கரர் “இக்கிருத்திர்” என்றியம்ப, அவர்கள் அண்ணலாரது பங்கயப்பதத்தின் கீழ்த் தங்கியிருந்தனர்.

அப்பொழுது அவாபரணர் கந்திபகவானை விளித்து “எம்மைத் தரிசிக்க எத்தகைய தேவர்முதலானு ரெய்தினும்சந்திரானத் துள் விடவேண்டாம். மதனன் வரில் வாலிகு” என வாய்மலர்ந்து வாயிலிற் செல்ல விடையளித்தனுப்பி, விடையூர்தி முகிவர் விருப் பின்படி சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களாகிய பதிபக - பாச வட்சணங்களை விளக்கி வெளியிட்டனர். ஸநகனாதியர் “சங்கரா! எங்கள் மனம் விரித்திருப்பதால் அவை பொருங்கும் அடைவாக ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பித் தனர். தரியவர் புதங்கள் எரிபடப்பொடித்த பரிவன் குறாகை கோட்டிக் கூறுவதொன்றுமில்லாய், அப்பொருள் இவ்வாறிருந் தும்” என்று, சடாடவிதங்கிய முகிவர்களுக்குச் சாற்றிதெண்டி,

திருக்கோமொன்றனைத் திருமாற்பிற் சேர்த்துச்சிற்முத்திரை காட்டி முசிவர்போல ஓர் கண்ணப்பொழுதுகிஷ்டைகூடரின் தனர். அதனால் அவர்கள் நால்வரும் மனமொடுங்கி ஞானசிலையுணர்ந்து, பேரின்பப் பெருக்கி லமுத்தி, தங்கள் செயலொன்று யில்லாதிருந்தனர். (அது காலையில் ஆமார் மன்மதனை யனுப்ப அவன் ஐயன்மேல் மலர்க் கணைதூய்ச் சாம்பராய் மாய்ந்தான். 'வித்தாரம் காமதகனத்திற் காண்க.)

சிவபெருமான் யோசுக்கி "முசிவர்களாள் ! நீங்கள் முன்னிய வகையே கிஷ்டை யறுத்தித்து நீழிவாழுதிர்" என்று தம திசையின்படி யேகவியித்தனர். இறைவர் தக்ப்பிணைசையை நோக்கி ஸந்தனாதி நான்கு மஹருஷிகளுக்கும் உபதேசித்த அவசரம் தக்ப்பிணைமூர்த்தமென்ச சாற்றப்படும்.

கந்தா. 1. 1. 1.

"இருவரு முணரா வண்ண லேனவெர் னெயிறி யாமை
சிரசிரை யகந்த தோடி தினைத்திடு முத்திற் சீர்கொள்
காதல மொன்று சேர்த்தி மோனமுத் திரையைக் காட்டி
யொருகண்ணு செயலொன் றின்றி யோசுசெய வாரி னுற்றான்.
இனையதோர் தன்மை காட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக் கண்டு
சனகனே முதலா வுள்ளோர் தவலரு ஞான போதம்
பனுவலி னனாவன் நென்னும் பான்மையைத் தெரிந்து முக்கட்
புனிதன் தருளாற் றத்தம் புந்தியி னெடுக்கம் பெற்றார்.
தற்பர னினைய காற்றூற் ருபத ருணருந் தன்மை
யற்புத ஞான் போர்த் மளித்திடுக கணம் தொன்றின்
மூற்படு கமலப் புத்தேண் முதலிய வமரர்க் கெல்லாம்
பற்பல புகைகள் சென்ற பிறர்க்கினிப் பகர்வ தென்னோ.

தமிழ்நாடார் ததியேகம்.

சிவபராக்கிரமம்.

முப்பத்துமூன்றாவது

யோகதக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான் தக்ஷிணமூர்த்தமாக ஸநகன்-ஸநந்தன்-ஸநாதன் ஸநத்ருமாரன்னென்னும் மகருவிகள் நால்வர்க்கும், பதி-பசு பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தஞான்று, அம்முநிவர் “அடிகளே! அடியேங்கள் அகமகன்றிருத்தலி னவையொடுங்கும் வண்ணம் திருவருள்புரிக” என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் “அந்தணமே! உடல் முதலிய யாவும் அழிபொருளெனவும் ஆன்மா ஒன்றே அழியாப்பொருளெனவு மறிந்து, ஞானத்தைக் கிரகிக்க வேண்டுகோர் மோட்சசாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவ்விஷயங்களைத் தெளித்தலும், அவ்ஷடங்க யோகங்களைச் செய் தலும் வேண்டும். சிலர் யோகமாவது ஞானேந்திய கன்மேந்தியங் கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்றஞ் சிலர் ஆன்மா வுடன் கூடுதலெனவும், வேறு சிலர் பிராணவாயுவும் அபானவாயு வுஞ்சேருதலெனவுஞ் செப்புவர். ஈண்டெடுத்து விவகரித்த இவை யெல்லாம் முடிவில்லாதயோகசாதனமாகமாட்டா; ஆனால் சீவான் மாவும் பரமான்மாவும் இரண்டறக் கலத்தலே யோகம். அஃதெவ் வாறெனில், புறக்கரணங்களை அந்தக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத் தை ஆன்மாவிலொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆன்மாவைப் பரத்திற் சேர்ப்பிப்பதாம். யோகப்பயிற்சியொன்றனுலன்றிப் பரம்பொரு ளைக் காணமுடியாது. பிராணன் - அபானன்-சமானன்-உதானன்- வியானன் - நாகன் - கூர்மன் - கிருகரன் - தேவதத்தன் - தன்னு சயென்னெனும் * தச வாயுக்களைப் பந்தித்தா லன்றி மனம் ஒரு

* தசவாயுக்களில், பிராணன் - இதயத்தியங்குவதும், அபா னன் - உச்சர்க்கத்தலத்திடை நிற்பதும், சமானன் - கந்த ரசக்குழி யிற் சந்திடை நிற்பதும், உதானன் - நாபியினி ந்பதும், வியானன் -

வழி நீயல்லாது. எடங்க யோகசாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை
ணர்தலருமை. ஆதலின் அத்தகைய யோகத்தைச் சாற்றுவோம்.
கேட்பீராக:—

இயமம்- நியமம் - ஆதனம் - பிராணயாமம் - பிரத்தியாகாரம்
தாஷண - தியானம்- சமாதி என அஃதெண்வகைத்து. அவற்றுள்,
இயமம்—கொல்லாமை - சத்திய வசனம் - கள்ளாமை - பிறர்
பொருள்சீசியாமை - பஞ்சேந்தியமடக்கல்.

நியமம்—தவம்-பரிசுத்தம் - தத்துவநூலாராய்ச்சி - மனமுவர்
திருத்தல் - கடவுள் வழிபாடு.

ஆதனம் எண்வகைத்து. அவையாவன:—தொடைக்கும்முழக்
காலுக்கும் நடுவே யிரண் னெள்ளங்காலையுஞ்சேர்த்து இறுமாக்
திருத்தலாகிய சுவத்திகம்-சகரப் பக்கத்திலிருகாற் பரட்டையுமாற
வைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலையுங் கைபிடித்திருத்தலாகியகோ
முகம்-இருதொடைமேலும்இரண்மிள்ளங்காலையும் மாறித்தோன்ற
வைத்தலாகிய பதமம் - வலத்தொடையில் இடக்காற் பரட்டைச்
சேர்த்தி யிறமாப்புற் றிருத்தலாகிய வாய்-பீடத்தின்மீழ்ச சீவனிட
த்திற் பரட்டைவைத்திட முழங்கையை முழந்தாளில்வைத்து அவ்
விருபத்தையு மிருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலா
கிய பத்திரம் - இடக்காற்பரட்டாற் சீவனியையழுத்தி வலக்காற்
பாடு அப்பாட்டின்மீழுந்த விருத்தலாகிய முத்தம் - முழங்கைகளி
ண்டும் உந்திப் புறத்தி லமுந்தப் புவிபிற் கையுன்றிக் கால்பீடித்
சீராமுழுதம் வியாபிப்பதும், நாகன் - நீட்டலும் முடக்கலும் கிளக்
கலும், கூர்மன் - உரோமம் புளகித்திமைப்பதும் கிருகன்-முகத்
திலை நின்ற தும்மலும் சினமும் வெம்மையும் விளைப்பதும், தேவ
தத்தன் - ஓட்டம் இளைப்பு வெயர்ப்பு விளைப்பதும், தனஞ்சயன் -
உயிரீங்கினும் நீங்காதுடலினை வீக்கித் தலைகிழித்தக ல்வதுமாகிய
இபந்ஷுகயனவென்பர்.

தலைநிலிந்திருத்தலாகிய மயூரம்-எவ்வாறிருக்கின் சுகமுந்திடனும்
எய்துமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சுகம் என்பனவாம்.

பிராமணயாரம்—பிரணவாயுவை இரேசக பூரக கும்பகஞ்
செய்தல்.

பிரத்தியாகாரம்—உபாதியை நீக்கி உண்ணோக்குவது.

தாரணை—கண்டம் - இதயம் - நெற்றி-கபாலம்-நாபி இவற்றி
லொன்றிற் சந்ததஞ் சிந்தைவைப்பது.

தியானம்—ஐம்புலங்களை யடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி—மேற்கூறிய இமயநியமாதிகளைப் பொருந்தி, சுழு
முனை முதலாகிய நாடிக்குக்காரணமாகிய நாபிக்குக்கீழுள்ளதாய்
திழங்கின் நடுவிலிருக்கும் எழுபத்திராயிரம் நரம்புகளில், உலமும்,
இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய இடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனை
யில் அடக்கி, அச்சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந்
தஸ்தானம்வரையில் இரு களையாகவும், அதற்குமேல் பிரமரந்திரம்
வரையில் ஒரு கிளையாகவும், மூலாதாரம்-சுவாதிட்டானம் மணி
பூரகம்- அநாகதம்-விசுத்தி-ஆஞ்ஞையாகிய ஆருதார சக்கரங்களை
யும், அதின் மேல் நாலு சக்கிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரம
ரந்திரம்வரையில் ஆதாரதேவதைகளைச் சகனமாகவும், அப்பால் து
வாதாரந்தத்தில் அசலாகியும் அமேயராகியும் அது லாகியும்
சூட்சுமாகியும் மற்றானதையும் ஞானக் கிரியாதத்தி சரீரி யாகியும்
வியாபகராகியும் சுத்திமாறாஜியும் மலரஜிதராகியு முள்ள பாகிவமூர்
த்தியை நிக்ஞளமாகவும் தியானித்தலே சிவயோக மென்னுஞ் சமா
தியாம்” என்றிவ்வகையாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, இறைவர் அம்
முரி சிரேஷ்டடர்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி திருவுள்ளங் கொண்டு
தாமே சிறிதுபொழுது அத்தகைய நிலையினின்றுணர்த்துவத்தனர்.

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒடுங்கப்பெற்ற ஸககன்
ஸகந்தனன் - ஸகாதனன்-ஸகத்குமார னென்னும் முகிவர் நால்வ

ரும் மூன்றோனது முண்டகப்பதத்தை வணங்கிவிடைபெற்றுத்தம்
விரும்பின்படி சென்றனர். சிவபெருமான், பிரமபுத்திரர்களாகிய
இராமயர் நால்வரும் எளிதிலுணரும் வகையாக யோக முறையைப்
பயிற்றினமையால்; யோகதக்ஷிணமூர்த்தி பென்பதேந்நர். திருநாம
மெய்தினர்.

யோகதக்ஷிணமூர்த்தயேநம:

மூப்பத்துநான்காவது

வீணாதக்ஷிணமூர்த்தி.

சிவபெருமான் பத்தாங்குற காணமாகத்திருக்கயிலாய கிரி
யில், தக்ஷிணமூர்த்தங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், தும்புரு
நாதர் சுகர்முதலிய ருஷிசிரோஷ்டர்கள் இசைஞானத்தை நன்குண
ரவும், சாமவேதத்தை வீணையிலேற்றுப் பாடவும், தங்களுக்கருள்
புரியவேண்டும் என்னுங் கருத்துட்கொண்டோராய், கயிலைமலையை
யடைந்து கருணமூர்த்தியைப் பணிந்து கைகூப்பிக் “கடவுளையகா!
அடியேங்கட்கு வீணாகானத்தை விளக்கியருளவேண்டும்” என்று வி
ண்ணப்பித்தனர்.

அம்பிகாபதி “அந்தணரே! அவ்வாறேயாகுக இருத்தீர்” எனப்
பின்வருமாறு அருளிச் செய்யத்தொடங்கினர்.

“நீரிலே நின்ற லமுகுதல் வேத னிமமயக்கும்

பாரிலே நின்ற லடிவீழ்த னேயுமாப் பாற்படல்கோ

ணேரிலே செம்பகை யார்ப்பொடு கூட மதிர்வுநின்றல்

சேரினேர் பண்க ணிஹமயக்கப்படுஞ் சிற்றிடையே” —

என்றபடியே மேற்கூறிய விலக்கத்தக்க மாங்கள் வீணாண்டத்திற்
காகா. அவற்றைக்கொண்டால் நால்வகை இசைக்குற்றத்தை புண்டி
செய்யும். நால்வகைக் குற்றமாவன:—

“செம்பகை யார்ப்புக் கூட மதிர்வு.

அவற்றுள்.

செம்பகை யென்பது பண்ணே னொரா

லின்பவி லோசை யென்மனார் புலவர்.

ஆர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந் திசைக்கும்

கூட மென்பது குறிவுற விளம்பின்

வாய்வதின் வாராது மழுங்கியிசைப் பதுவே..

அதிர்வெனப் படுவ திழுமென லின்றிச்

சிதறி யுரைக்குந ருச்சரிப் பிசையே.”—எனப்பெறும்.

யங்கபாடிதீயர்.

“இன்னிசை வழிய தன்றி யிசைத்தல்செம் பகைய தாகும்.

சொன்னமாத் திரையி லேங்க லிசைத்ததிஞ் சுருதி யார்ப்பே.

மன்னிய லிசைவ ராது மழுக்குதல் கூட மாறும்

நன்னுதால் சிதற வுந்த லதிர்வென காட்டி னுமே.”—

ஆதலின் மேற்கூறிய குற்றங்களைப் பயக்கவல்லவாகியவிலக்கு
மரங்களை நீக்கி உத்தமமாகிய விதிக்கப்பட்ட மரங்களால் வீணாதண்
டஞ்செய்யவேண்டும்.

“சொல்லிய கொன்றை கருங்காலி மென்முருக்கு

நல்ல குமிழுந் தணக்குடனே—மெல்லியலா

யுத்தம மான மரங்க ளிவையென்றார்

வித்தக யாமோர் விதி.”

“தளமாய்ச் சமசிலத்துத் தண்காற்று காண்கு

முளநா யொருங்குன மின்றி—யகவு

முதிரா தினகாது மூன்றுங்கூறாய

வதுவாகில் வீணாதண் டாம்.”

“பதுமக் கழல்குடந் தாடியொ மெள்ளிபண் பூண்டுநின்ற

விதியமர் தண்டு குளையே குடுபிலங்கக் கோட்டுறாநின்

விதியைப் போதிகை புட்டின் முகஞ்சுவர் மன்னெருத்தம்
விதியைப் பத்தர்க் குறுவெண் றுரைத்தனர் மின்னரிடையே.”—
என்றபடியே, நவமுடைய மாகங்களைக் கொண்டு, நல்ல விலக்கண
சம்பந்தமாகவே நால்வகைய யாழையுஞ் செய்யவேண்டும். நால்
வகை யாழாவன:—பேரியாழ் - மகரயாழ் - சகோடயாழ்-செங்கோ
ட்டியாழ் என்பனவாம்.

“பேரியாழ் பின்னு மகாஞ் சகோடமுடன்
சீர்பொலியுஞ் செங்கோடி செப்பினார்—தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமார்ப வண்கூடற் கோடானே
பின்னு முளவே பிற” என்றபடியே, நால்வகையாழைச் செ
ய்கையில்:பேரியாழுக்கு நரம்புஇருபத்தொன்றும், மகரயாழுக்குநா
ம்பு பதினேழும், சகோடயாழுக்கு நரம்பு பதினாறும்,செங்கோட்டி
யாழுக்கு நரம்பு ஏழஞ் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோரேழ்மேற் பத்துடனே
கின்றபதி னுறேழு நேடுங்காற்—ருன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை னூலோர் விதி.” என்னுமிவக்கணத்தின்படியா
ழிற்கு நரம்பெண்ணித் தொடுக்கையில் “கொடும்புரி மயிர் தம்பு
முறுக்கிவை நான்கு-நடுங்கா மரபிற்பகையென மொழிப” எனக்கூ
றியகுற்றம் நீங்கி, நரம்புகளைத் தொடுத்து, பண்ணல்-பரிவட்டனை
ஆராய்தல் - நைவால்-செலவு - வினையாட்டு-கையுழ்-குழம்போக்கு
ஆசிய கலைத்தொழி வெண் வகையா விசை யெழுப்பவேண்டும்.
அவையாவன:—பண்ணல் - பாடகினைத்த பண்ணுக்கு இளை கிளை
பகை நட்பான நரம்புகள் பெயருந்தன்மை மாத்திரையறிந்துவிக்கு
தல், பரிவட்டனை-அவ்விக்கின நரம்பை விரல்களால் அகமும் புற
முகம் காணஞ்செய்து நடலிப்பார்த்தல், ஆராய்தல்-ஆரோகண அவ

ரோகணவகையால் இசையைத்தெளிதல், வைவால்-அறுசுருதியேற்
முதல், செலவு-ஆளத்தியே நிரம்பப்பாடுதல், வினையாட்டு-பாடநினை
த்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், கையூழ் - பாடநினைத்த வண்
ணத்திற்செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப்பாடுதல், குறும்போக்கு-
ருடகச்செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தானியகலைத்தொழிலால் இசையெழு
ப்பி, வார்தல் - வடித்தல் - உர்தல் - உறழ்தல் - உருட்டல்-தெருட்
டல் - அள்ளல்-பட்டடை என்னும் எண்வகைப்பட்ட இசைக்காரண
த்துடன் உடற்குற்ற முதலியவை நீங்கப்பண்பாடவேண்டும்.

வார்தல் முதலியன முறையே. வார்தல் - எடுத்தல், வடித்
தல் - படித்தல், உர்தல் - நலிதல், உறழ்தல் - கும்பித்தல், உருட்
டல் - உருட்டு, தெருட்டல்-ஒலி, அள்ளல் - குடிமை, பட்டடை -
துக்கு எனப்பொருள்படும்.

உடற்குற்றங்களாவன:—

“கண்ணிமையா கண்டந் துடிபா கொடிந்சையா
பண்ணளவும்வாய்தோன்றா பற்றெரியா - வெண்ணிலிவை
களள்ளர் நுறந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவர்
உள்ளாளப் பாட லுணர்” —என்றும்,

“விராஜன் கமைத்த வணிகுரல் வீங்காது
நான்மறை துள்ளும் வாய்பிள வாது
காட்டியுள் ளுணர்ந்து கோக்கமா டாது
பிதிர்கணன் மணிசூழ் முடிநடுக் காது

வயிறுசூழி வாங்கி யழுமுகல் காட்டாது” —என்றும்,

“வயிதது சூழிய னங்க ஸமுருகல் காட்டல் வாக்குஞ்
செயிற்று புருவ மேதல் சிரசுநிக் குதல்கண் ளுடல்
பயிற்று மிடறு வீங்கல் பையென வாயக் காத்த

லெயிற்று காட்டலின்ன வுடற்கொழிற் குற்றமென்பு” —என்

தும் கூறியபடியே உடற்குற்றமொழியவும், பாடந் றொழிற்குற்ற மொழியவும், உள்ளாளப்பண் பாடவேண்டும்.

பாடற் றொழிற்குற்றமாவன:—

“நாசி காகுளி வெடிசூரல் வெள்ளை
பேசாக் கீழிசை யொருபுற மோட்டல்
நெட்டுயிர்ப் பெறித வெறித்துகின் றிரட்டல்
ஒசை யிழைத்தல் கழிபோக் கென்னப்

பேசுறு குற்ற மசையொடு மாற்றி” — என்றபடி, பாடற் றொழிற் குற்றமொழிய உள்ளாளப் பண்பாடவேண்டும்.

உள்ளாளமாவது:—

“உள்ளாளம் விந்துவுட னுத மொலியுருட்டுத்
தள்ளாத தூக்கெடுத்த றுண்படுத்தல் - மெள்ளக்
கருகி நலிதல்கம் பித்தல் குடலம்

ஒருபதின்மே லொன்றென் றுரை” — என்றபடியே பாடுக
வென்று, அவற்றின் உட்பிரிவுகளோடு நன்குவிளங்கத் திருவாய்
மலர்ந்தருளி, யாழ்வாசிக்கும் முறையிலக்கணங்களை உபதேசித்ததற்
கேற்ப, இலக்கியமாகத்தாமே தமது திருக்காத்தில் யாமேந்தி, திருத்
தோளிலிணைத்து நின்று இசையெழுப்பி வாசித்துக்காட்டினர். அது
கேட்ட முரிவர் உள்ளங் களிகூர்த்தனர். தேவர் - மணிதர் - விலங்கு
புள்முதலிய பிராணிகளெல்லாம் இன்பிக்கு வாழ்ந்தன. முரிவர்
முன்னேனை வீணுகானத்தாற் சாமகீதம்பாடித் துதித்தனர்.

சிவபெருமான் தம்மை யடுத்த சுகர்முதலியோருக்கு வீணையி
ளிலக்கணத்தை யுணர்த்தித் தமது திருக்காத்து வீணையேந்தி வாசித்
துக்காட்டிய திருக்கோலமே வீணைக்கறிஞர்மூர்த்த மெனப்படும்.

வீணைக்கறிஞர்மூர்த்தியேநம:

மு ப ப த் தை த் தா வ து கா லா ந் த க மு ர்த் தி.

மிருகண்டமுநிவர் என்பவர் முற்கலமுநிவர் தவப்புதல்வியா
கிய மருத்துவநி யென்னுங் கன்னியை மணந்து, நெடுங்காலம் புத்
திரரின்மையாற் காசியேஷத்திரத்தையடைந்து மணிகர்ணிகையில்
ஸ்நானஞ்செய்து சிவபெருமானே நோக்கிப் புத்திரப்பேற்றினை
யவராலித் தவஞ்செய்ய, பெருமான் றிரத்தியக்ஷமாகி, “முநிவனே”
திக்குணம் - ஊமை - செவி - குரு - முடம் - திராப்பினி - அறி
வின்மையாகிய இவற்றோடுகூடிய தூறுவயதுயிரவாமுய் புதல்வன்
வேண்டுமா? அல்லது அழகு - நல்வடிவு - நோயின்மை - எமதன்பு
முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது சீவித்திருக்கும் மைந்தன்
வேண்டுமா? சொல்க” என, முநிவன் “வயதுகுறைந்து வாழ்வாரு
யினுஞ் சம்புத்திரானையேவிரும்பினேன்” என்று விண்ணப்பிக்க, அவ்
வாதே வரமளித்து ஆந்தர்த்தானமாயினர். பிறகு சிநிதுநீரில் அம்
முநிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுகூர்த்தத்தி லோர்மைந்த
னாகத் தந்தனன். தேவர் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். தேவனுந்துபிமுத
லியன முழங்கின. பிரமதேவன் அச்சிறுவனுக்கு மார்க்கண்டனென
நாமகரணஞ்செய்தனன். உபநிஷ்டானம் - சந்திதித்தல்-அண்ணப்
பிராசன முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் நிலைம
யிற்கூண்டு, இரண்டாம்வருடங் கர்ணவேதனயியற்றி, ஐந்துவயதில்
உபநயனம் நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செயலித்தனர். மார்க்கண்
டேயர் வேதாகமமுதலிய தூல்களிற்தேர்ந்து சிவபெருமானே உண்
மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்த்புஞ் சிவனடியாரிடத்தன்பு
மதிகளித்தனர். அவ்வாறிருக்கையில் வயதுபதினாறுகவேதாய்தந்தை
யர் இவரைப்பற்றி யெப்போதுந் துன்புற்றிருந்தனர். அதனைபுணர்ந்
தென்னெனக்கேட்க, உண்மையுரையாராகிக் கடைசியிற் சிவபெரு
மான் தனக்களித்தவாதத்தைத் தந்தைசொல்ல “எந்தையே! யான்

சிவார்ச்சனைசெய்து பெருமானதுபேருளால் இயமனை வென்றவரு
கிறேன் அஞ்சவேண்டாம்.” என்று கூறி விடைகொண்டு, காசிக்ஷேத்
திரத்தில் மணிகர்ணிகைக்கருகே சிவலிங்கப்பிடித்து வைத்து
பூசித்து எம்பெருமானால் “இயம பாயம் நீங்குக” என்னும் வாய்
பெற்று, மீண்டும் பூஜாகரீலந்தவருது பூசித்துவருகையில் மரண
தடைசூறக, இயமனது கட்டளைப்படி ஓர்நூதன்வந்து அவரதுபூசா
பலத்தினால் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமினி நகராஞ்சேர்ந்து தன்
தலைவனுக்குச் சாற்றி, அவன்கோபித்துத் தன் கணிகராகியசித்திரா
குத்திரனை வரவழைத்து அவர் கணக்கை விசாரித்தறிந்து தன்மந்
திரியாகிய காலநையனுப்ப, காலன்போய்ப்பார்த்துத் தன்னாலொன்
றுஞ்சாயாதவனாய்த் திரும்பிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கொ
தித்துத் தன் மகிஷவாகனத்துவத் யழைப்பித்துத் தானே அதின்மீ
தேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - குலம் - இவற்றையேற்று, குடையுங்
கொடியுந் தூதர்தாங்கிவா, மார்க்கண்டேயரைக் கிட்டியழைக்க,
அவர் வராமையால் வெகுண்டு, நெருப்பெழுச்சிரித்துப்பற்களைக்கடி
த்துச்சித்தையதைத்து, “பிரமாதேவர்களும் யானுமே ஒருகாலத்
திருப்போமானால் நீயாவரமாட்டாதவன்” என்று கோபத்துடன்
நீலழலேபோல நின்று கழுத்திற்பாசத்தை வீசியிழுக்க எத்தனிக்கை
யில், மார்க்கண்டேயர் பயந்து சிவலிங்கக்குறிப்பைத் தழுவிநின்றனர்.

அப்பொழுது ஆபத்சகாயராகிய சிவபெருமான் “அஞ்சற்க”
என்றருளிச்செய்து, “அச் சிவலிங்கமூர்த்தத்தினின்றும் தோன்றித்
தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிர்தீர்க்கி
னன். பின்னர் பூமியில் மாணவத்தையின்மையாற் பூதேவி சமை
யசற்றாளாய்க் குறையிப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும் அவனை
யெழுப்பினர். மிருகண்டி புத்திரராகிய மார்க்கண்டேயரைச் சி
ஞ்சீவியாக்கிக் காலநையடக்கியுடையே காலநந்தகமூர்த்தநெனப்
பெயர்வெறும்.

சட்டனைக்கலித்துறை.

“பூமன் சிரங்கண்டி யந்தகன் கோவல் புரமதினை
மாமன் பறியல் சலந்தர னிற்குடி மாப்பழுஆர்
காமன் கொறுக்கை யமன்கட ஆரிந்தக் காசினியிற்
நேமன்னு கொன்றையுந் திங்களுஞ் சூழ்தன் சேவகமே.”

பிரஹ்மசிரச்சேதம் திருக்கண்டியூரிலும், அந்தகாசரவதம் திரு
க்கோவலூரிலும், திரிபுரதகனம் திருவதிகையிலும், தக்ஷசங்காரம்
திருப்பறியலூரிலும், ஜலந்தரவதம் திருவிற்குடியிலும், கஜாசரசம்
ஹாரம் திருப்பழுஆரிலும், காமதவநம் திருக்கொறுக்கையூரிலும்,
காலசம்ஹாரம் திருக்கடஆரிலும் சிதழ்த்தனவெனக் கூறப்பட்டிருப்
பதால், இயமனையுதைத்தது திருக்கடஆரெனக் கூறுகருமுளர்.

கற்பபிராமம்.

“மதத்தான் பிந்தான் மற்றிவன் மைந்த னுயிர்வவ்வப்
பதைத்தா னென்னு அன்னி வெருண்டான் பதிமூன்றுஞ்
சுதைத்தான் வாமச் சேவடி தன்னுற் சிறிதுந்தி
யுதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போன்மண் ணுறவீழ்த்தான்”
காலாந்தகமூர்த்தயேநம?

முப்பத்தாறுவது

காமதஹநமுர்த்தி.

சேவாண்டங்கனையும் பெற்ற தாயாகிய உமாயிராட்டியார் பர்
வதராஜன் புத்திரியாகத் திருக்கோலங்கொண்டு இமோந்திரியில்
தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான் ஸகனாதிரூபிவர்
கட்காகக் கணப்பொழுது யோசகத்திருந்தனர். அப்பொழுது அவனி
மாக்களுக்கும் அமரருக்கும் அநேகபுகங்களாயின. “அரசனெவ்வழி
வய்வழிபக்குடி” என்றற்போலும் ‘அவனசைத்திடி ஸஸ்கனைத்திடும்’

என்றற்போலும், எம்பெருமான் யோகத்திருத்தலால் எவ்வகைய லீவான்மாக்களும் ஞானத்திற்குடிகின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் “அரவாபரணன் அன்னையோடு கூடாது யோகத்தூற்று முகிவர் போன்றிருத்தலின், எவரும் எந்திழையார் இணக்கமின்றி இறை வர்போலவே யிருக்கின்றனர். பிரமன் சிருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அது வுமன்றிச் சூரபன்மனால் துன்புற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தைத் துறந் தோம்; என்செய்வோம்” என்று, திருக்கயிலையடைந்து எம்பெருமா னைத் தரிசிக்கச் சமயபில்லையென்று திருநந்திதேவர் பணித்தமை யாற் சிவத்தியானஞ்செய்து தவத்திருந்தனர். சிவபெருமான் இந் திரன் கனவிற்றேன்றி “வாசவ! வருந்தல்; விரைவில் பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரரெஞ்ஞவஞல் உங்கள் துயரையொழிப்போம்” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினர்.

சிவபெருமான் நெடுநான் யோகத்திருத்தமையால்வாசவன் பல தேவருடன்போய்ப் பதுமனுக்குக்கூற, பி:மன் யாவரையுங்கூட்டிக் கொண்டு விண்மலைக்கண்டு விளம்ப, திருமால் “இறைவர்போகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியைமணந்து ஒரு மகனைப் பெறும்படி மன்மதனைவிடுக ” என மறுமாற்றங்கூற, மல ரோன் மதனனை மனத்திலினைக்க, கருப்புரில்லி கணத்திலவந்து கமலயோனியின் கழல்வணங்கி “என்னேசசிந்தித்ததென்”? என, “கண்ணுதல் யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணம்புரியும்படி மலர்க்கணை விடுக” என, மேட்ட மதனன் “சிவசிவசிவசிவ” என்று செவியைக் கரத்தாற்பொத்திக்கொண்டு, எண்கணனை நோக்கி “இசையேன்” என மறுக்க, சதுர்முகன் “தடுத்தாற்சபிப்பேன்” எனச்சாற்று,அங்க சன் செங்கைக்குவித்துத் திசைசமுகனை நோக்கி “உன்சாபத்தாலுயிரி முப்பநினும், பரமன்மேற் பாணப்பிரயோகஞ் செய்திறப்பது லைம்” எனக்கூறித் தனதுலகுசார்ந்து, தன்மன்னவியாகிய இரதிதடுக்க,அவ் வெங்கிழையைத் தேற்றி, அம்பருத்துணிகட்டி, சுப்பிரயோகம்

விப்பிரயோகம்-சோகம்-மோகம்-மாணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளை யு முறையே உண்டுசெய்யும் தாமரை-மா-அசோகு - முல்லை-நீலமென் னும் ஐந்துமலர்க்கண்களும், சுருப்புநாண்பூட்டிய சுருப்புவில்லும் மாந்தளிராகிய வாளும், எக்காளமாகிய குயிலும், முரசமாகிய கட லொலிபும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிகளாகிய குதிரைகள்பூட்டிய தென்றலாகிய தேரின் பேரில் இர தியுடனேறி, எண்ணில்லாமாதர்சேனை புடைகுழத் திருக்கயிலாய கிரியையடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரினின்றி ரதியுடனிறங்கி மலையின்மேலேறி விலங்கு புன்முதலியனவு மோகங் கொள்ளத்தக்க வெவ்லியபாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சிற்றத் தால் அவை அந்தரத்திலேயே வெந்தகன்றன. காமன் நந்தியெம் பிரான் கழல்பணிந்து “சந்திரதானத்தினுட்செல்ல லிடைதரவேண் கும்” என வேண்டி, சிவபிரான் தமக்குமுன் கட்டளைசெய்தவகையே “மேற்புறவாயிலாற் செல்க” என்ற மேலோனைப்பணிந்து, கொம்புனைபுடன் குடவாயிலாற் பிரவேசித்துக் குழைன் போகத்தி ருத்தல்கண்டு கண்கூசி நடுநடுங்கி மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன். மனைவி உபசரித்தலால் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த மதனன் மாய மனந்து ணிந்து, சுருப்புவில்லைவளைத்துச் சுருப்பு நாண் ஏறிட்டுப் பஞ்சபா ணங்களையும் பரமன்பேரிற் பிரயோகித்தனன். அம்மலர்க்கணை அமலரது அருமைத் திருமேனியிற்பட, ஐடர் நெற்றித்திருவிழி யைத் திறப்ப, மதனன் நீரூயினன்.

இரதி பல்வகையாகப்புலம்பிப்பெருமானைத்துதிக்க, உமாபதி “அம்பிகையை மணந்தபின்னர் உன் கணவனை யருள்வோம்” என, அவன் வணங்கி இமையமலையிலிருந்தனன். தாணு சங்கரியின் தவத் தைச் சோதித்து ஸப்தருஷிகளால் மணம்பேசித் தேவியை மணக் தனர். அப்பொழுது இரதி அரணை வேண்டஐயர் உளத்திலெண்ணிய

வுடன் பண்டையவடிவுகொண்டு காமன்பணிந்து நிற்க, எம்பெருமான் “இரதிக்குமட்டும் உருவமாகவும், ஏனைய தேவமாறுடர்க்கு அருவமாகவுமிருந்து உனது தொழிலைச் செய்யக்கடவாய்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். கந்தர்ப்பிணையெரித்தமையாற் காமதஹநமூர்த்தியெனக் கடவுளுக்குப் பெயராயது.

இரக்கநாமம்.

அமுரீரக்குதக்காமிக்ரோதாதேவேஸ்வரேணவா
அநங்கஇதிவித்யாதஸ்ததாப்ப்ருதிகாகவ

கந்தர்ப்பிணையம்.

“எரிபுனை நமது நோக்கா லிறந்தநின் னுடல நீராய்
விரைவொடு போயிற் றன்றே வேண்டின எரிநி யன்னுட
குருவமா யிருத்தி யேனை யும்பரோ டும்பர்க் கெல்லா
மருவினை யாகி புன்ற னரசியல் புரிநி யென்றான்”

காமதஹநமூர்த்தியேநம:

முப்பத்தேழாவது.

லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேஸ்வர வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னர் அவரெழுந்தருளியிருக்கும் புனத்தைக்கூறுதல் இன்றியமையாததாவின், அவ்வுலகவளவைச்சிறிது கூறுகின்றேன். அஃது எட்டுக்கொண்டது. திரிசரோணு; அதுஎட்டுக்கொண்டது இலீகை; அதுஎட்டுக்கொண்டது யூகை; அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மாநாகுலம். அது இருபத்தான்கொண்டது முழம்; அதுநான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டுகொண்டது தண்டம்; அது இரண்டாயிரக்கொண்டது குரோசம்

அது இரண்டுகொண்டது கெவியூதி ; அக்குரோசம் நான்குகொண்டது யோசனை ; அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிரதிவிதத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவ்வளவின் தேயாகும்.

பிரதிவிதத்துவத்தின் ஆயிரகோடி அண்டங்களுண்டு. இதைக் கடந்த அப்புதத்துவம் பதின்மடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுமேற்றங்கொண்டிருக்கும். அப்புதத்துவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரகிருதியீரக அண்டங்கள் பதின்மடங்குவிரிவு முயர்ச்சியு மிருந்திருக்கும். முன்னைய பிரகிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம் விரிவுமுயர்ச்சியுமேற்றங்கொண்டிருக்கும். அவ்விராகத்தைப்பற்ற, வித்யாதத்துவம்தூறுமடங்குவிரிவு முயர்ச்சியுங்கொண்டிருக்கும். அவ்விதத்தையைப்பற்ற நியதிதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். அந்நியதியைப்பற்ற, காலதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும். முன்கூறிய காலத்தைப்பற்ற, கலாதத்துவம்தூற்றொரு பதினாயிரம் விரிவுமுயர்ச்சியுங் கூடும். அதன்மேல் மாயை-சுத்தவிததை - ஈ-ஈரம் - சாதாக்யம் முதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றற்கொன்று முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம்-இலக்ஷம்-இரண்டிலக்ஷம் - மூன்றிலக்ஷமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிகுக்கு மண்டலிரிவில், பிரதிவிதத்துவமாகிய சிவரத்திகலையின் ஒருதட்டில், தேங்காய்விளங்காய்பரப்பினதுபோல ஆயிரக்கோடி யண்டமுண்டு. அவைபொன்மயமாய் அருக்கர்பதினாயிர உதயமாஞ்சீபோல, குக்குடாண்டம் போலிருக்கிற அண்டகடாகப் புறம்பே இந்திரதிக்குமுதலியபத்துத்திக்கினுமுள்ள நூறுபுவனத்திலும் நூறு உருத்திரரும், அவர்கள் புவனத்திற்குமேல், காலாக்கினி யுருத்திரர்முதலியோர் புவனமாதும், அவற்றின்மே விரண்டுமாக, அக்கலையில் நூற்றெட்டுப் புவனங்களுண்டு. அவை:—பத்திரகாளி-வீரபத்திர - த்ரிலோசனை - விப்ஸ்வரூப - விவாஹ - ஸம்வாஹ-த்ரித

சேச - த்ரியஸை - கணுத்யஸை - விபுசம்பு - தமஷ்டரீ - வஜ்ர-பணி-
 ந்தர - உதும்பரேச - கிரஸை - மாருதாசை - குரோதா - அகந்த -
 விருஷதா - வீருஷ - பவிப்பிரிய - பூதபால - ஜ்யேஷ்ட - சர்வ -
 சுரேச - வேதபாசக - ஞாநபுக் - சர்வஞ்ஞ - ஈஸ - வித்யாதிப - ப்ர-
 காமத - பிரசாதக - சிரீத்ருக்கு - ரத்நத்ருக்கு - லக்ஷ்மீத்ருக்கு - ஜடா-
 தா - ஸௌம்யதேஹ - தந்ய - ரூபவான் - நிதித - மேஹவாஹ -
 கபர்த்தி - பஞ்சசிக - பஞ்சாந்தக - ஸ்ஷயாந்தக - தீக்ஷண-ருக்ஷம-
 வாயுவேச - லகு - சிங்கிர - ஸுநாத - மேஹநாத - ஜலாந்தக - திரீக்-
 பாகு - ஜயபத்ர - ஸ்ரீவேத - மஹாபல - பாசஹஸ்த - அதிபல-பல-
 தமஷ்டரீ - லோஹித - துமரக - விருபாஷை - ஹர்த்துவசேப-பயா-
 நக - க்ருரத்ருக்ஷடி - விக்ந - ந்ஹத்ரு - மாறண - ந்ருதி - தர்மபதி-
 தர்ம - வ்யோக்த்ரு - ஸம்யோக்த்ரு - கர்த்ரு - விதாத்ரு - தாத்ரு -
 ஹாம் - ம்ருத்பு - யாம்ய - ஸ்ஷ. பாந்தக - பஸ்மாந்தக - பப்ரு-தஹக
 ஜ்வலா - ஹாகாதக - பிங்கன - ஸுநாசக - அக்நிருத்ர - திரித
 சாதிப - பிநாகி - சாஸ்த்ரு - அப்யய - விபூகி - பிரமாத்ர - வஜ்ர
 தேக - புத்த-அஜ-கபாலீச - ரொஹத்ர - வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம -
 ஹாடக - கூஷ்மாண்ட - காலாக்கினிமுதலிய மேற்கூறிய புலனங்-
 கள் தூற்றெட்டிலுள் முதலிற்கூறிய இரண்டுபுலனங்களும் பிரமாண்-
 டத்தின்மேலிருக்கும். அவையொழியப்பத்துப் புலனங்கள் பூமியின்
 மேலுயர்விலிருக்கும். அவையொழியப் பத்துப்புலனங்கள் பூமியின்
 அடிகாழ்கத்திருக்கும். அவையொழியப்பத்துப்புலனங்கள் பூமியின்
 ஈராகத்திலிருக்கும். மற்றவை பூமியின் வடக்கிலும், வாயுவூலிய
 லும், மேற்கிலும், கிருதிதிக்கிலும், தெற்கிலும், அக்கினி திக்கிலும்,
 கிழக்கிலும் முறையே பப்பத்துப்புலனங்களும், ஒழிந்த ஆறுபுலன
 மும் காலாக்கினி தத்துவத்திலு மிருக்கும். இவைமுறையே நிவர்த
 திகூலியிலிருப்பனவாம்.

இதன்மேற் பிரதிஷ்டாகலையில், ஸ்ரீகண்ட-ஒளம-கெண்மார-
வைஷ்ணவ - பிராஹ்ம - பைரவ - கிருத - சகிருத வென்கிற பிர
கிருதியினும் குணத்தவத்தினுயிருக்கும் எட்டுப்புலனங்களுக்கும்
ப்ராஹ்ம - ப்ராஜேச - செனம்ய - ஜந்த்ர - கார்த்தாவ - யக்ஷ - ரா
க்ஷச - பைசாசமுதலிய புத்தித்தவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலனங்
களுக்கும், அகங்காரத்தவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேஸ்வரபுலனத்திற்
கும், மனஸ்த்தவத்திலிருக்கும் ஸ்தலேஸ்வரபுலனத்திற்கும், ஞா
நேந்திரியத்திலிருக்கும் ஸங்குகாக புலனத்திற்கும், கண்மேந்திரி
யத்திலிருக்கும் காளஞ்சரபுலனத்திற்கும், மண்டலேஸ்வர-மாகோ
ட - த்விர்ண்ட சகலாண்ட முதலிய பூததன் மாத்திரையிலிருக்கும்
எட்டுப்புலனங்களுக்கும், ஸர்வணை-பத்திரகர்ண-கோகர்ண-மகா
லய அலிமுக்த ருத்திரகோடி வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாயத்தவத்
திலிருக்கும் எட்டுப்புலனங்களுக்கும், பீமேஸ்வர மகேந்த்ர அட்
டாஹாஸ வீமலேஸ்வர நகலாய நாகலாய குருசேஷத்திர கய
முதலிய வாயுத்தவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலனங்கட்கும், பைரவ-
ஜேதாச மஹாகாள மத்தியமேச ஆம்ராதக ஜலபேச ஸ்ரீசைவ
ஹரிச்சந்த்ரமுதலிய தேஜஸ்த்தவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புலனங்
கட்கும், இடையில் அப்புத்தவத்தில் பாரபூத டிண்டி முண்டி ஆ
வ்நாட புஷ்கா நைமிச பிரபாச அமரேஸ்வர புலனங்களின் மத்த
த்தில் இலகுனேஸ்வரபுலனம் ஜோதிமயமுற்றதாய்ப்பிரகாசித்துக்
கொண்டிருக்கும். அதில் அவர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின்
யோசனை அநேககோடி. அவர் திருமேனியின் பிரகாசயோசனை
அநேககோடி. சிங்காதனத்தின்யோசனை அநேககோடி. அவர் வலப்
புறம் மழு குலமும், இடப்புறம் கலசமுமெடுத்த திருக்காமுந்தாங்கி
அப்புலனத்தினுள்ள ஆன்மாக்கட்குப் பாச நீக்கத்தின்பொருட்டு
ஆணவாதி மும்மலவினைப்போக்கி, நற்கதி அறுக்கிரகிக்க ஆசாரிய
ஞாந்தியாய் வீற்றிருப்பர். இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு

புவனததும் ஓவ்வொருமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்து ஆண்டிள்ள ஆன்மாக்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி யறுக்கிகப்பதுபோ லீண்டி எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபேதமே இலாகுளேச்வரமூர்த்த மெனப்பெயருதும்.

காட்சிப்பரமம்.

“அடுத்தங்குடனும்பாம்பொருளையன்தேவாவனொட்டாமல் தடுத்தமுக்கூற்றாய்நுணர்வைத்தனைபு மலிச்சைமுழுதிரிய மடுத்தருளைத்திருநோக்கின் மாணக்கருக்குப்பொருளுரைப்ப எடுத்தகரத்தான்வீற்றிருக்கு நிலகுளேசன் நிருவருவம்.”

இலாகுளேச்வரமூர்த்தியேகமம்.

முப்பத்தெட்டாவது.

லபரவமூர்த்தி.

அமரர்கள் அஞ்சத்தக்க அந்தகன்போன்ற அந்தகன் என்னும் அசுரன் கரியமேகம்போன்ற பெரிய உடலும், சுருண்டு நெரிந்து சென்றிற்ம்வாய்ந்த தலையுடனும், யானைத்துகிக்கையுடைய கால்களும், தையைச்சொரியுந் செவ்விய கண்களும், பிறைச்சந்திரன்போன்ற வகரத்தங்களுடும், கண்டோரது கண்கூசத்தக்க காட்சியுமுள்ள வன். அவன் சிவபெருமானைத் தியானித்து, பஞ்சாக்கினிமத்தியிற் பலகாலங் கழித்தனஞ்செய்தனன். அவ்வசுரனது அன்பின் முதிர்ச்சிக்கு அகமகிழ்ந்த அம்பிகைபாகர் இடபாருடராய் இறைவியா ருடன் காட்சியளித்து “யாது வரம்வேண்டும்? ஒதுக” எனத்திரு வாய்மலர்ந்தருள, அசுரன் “அருள்வள்ளலே! அரி அயன் முதலிய அமரர்களால் ஆவிசோராமையும், அகற்றவொண்ணாத ஆற்றலும் அடியேனுக்கு அருளவேண்டும்” என வரம்வேண்ட, பக்தவீகை

யிற் படுவோராகிய பாம்பதி “அவ்வாறே யாகுக” என அவனுக் குப் பிரசாதித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

கந்தாய்கறுத்த கண்ணுதலளித்த இந்தரல்வரத்தால் எவனாபு மதியாது, அந்தயில்லாத அகந்தைபெற்ற அகந்தகாசான், அம்புபத் தவனையும், ஐம்படைக் கிறையைபும், மகபதி முதலிய உணவர் குழுவையும், அநவாதம் அல்லல்படுத்தி அமர்செய்து துன்புறுத்தி வந்தான். அத்தீயோனைச் செருச்செய்து செயித்தோர் தேவாசாரி லொருவருயினர். இவ்வகாரால் இடையறாது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோமென் றேங்கி மனவிளைத்த வானவர் மனமற்று மாலை முன் செல்ல கிடுத்து, தாம் பாவருங் குழுவிப் பிளசென்று அந்தகனை யணுகி, “அரசே ! உன்னையன்றி உம்பரைப் புரப்போர் உலகத்தி லொருவருளரோ ? இனி நீ பணித்த கட்டளையைச் சிர மேற்கொண்டு நீ அறைந்தண்ணீமே தொழிலாற்றுவோம் ; எங் களைக் காக்கவேண்டும்” எனக்கூறினர். அதுகேட்ட அந்தகாசான் தனது தலையை யசைத்து, தடம்புயத்தை நோக்கி, புன்முறுவல் பூத்து, கண்ணினையாற் பண்ணவர்களைப் பார்த்து, “ஆகாயவாசிக ளே ! ஆர்ப்பரிக்கின்ற போர்ச்செயலில் ஆண்சிங்கத்தை யினையவன் யானொருவனே : ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதல் நேரிழையானா நிகர வடிவுற்றிருங்கள். கண்களில் மைநீட்டி, சேடியார்போலச் சேலை தரித்து, மாதர்கட்ஞரிய மணிபணியணிந்து, வாழ்காள் கழிக்கக் கடவீர் ; அவ்வாறன்றி உங்கலில் யாவராயினும் ஆடவ வடியாய் என் கண்முன் அகப்படின அன்றே யழிந்து பெயரொழியீர் ; அதினாதேசத்திற் ககலுமின்” எனச் சொல்ல, அந்தார் அந்தகன் பால் அத்தகைய உத்திரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து காணற்று நங்கைய ருருவேற்றனர்.

வானவர்!வனிதையர் வடிவமேற்றபின், மாணமற்றவனை மதித்து மவர்களை அல்லற்படுத்தும் அந்தகன் செயலுக்கு ஆற்றவில்

லாது ஸ்ரீ மந்தாமலையை யடைந்து, மலராதேவனைப் பணிந்து
மால்-மலரோன் - மகபதிமுதலிய யாவரும் மாதர்வடிவுடன் வணிக
யணிந்த கையால் மலர்கொண்டு சிவலிங்காச்சரண வியற்றினர்.
அவ்வந்தரத்தோரது அன்பின் மிகுதிக்கு அகங்கள் துறம்பிவ
அரவாபரணர் அறவிடையூர்ந்து அன்னையாருடன் காட்சித்தருளி
னர். அதுகண்ட அச்சுதன் - அலரோன் - அயிராணி கேள்வனாதி
யமர்கள் உள்ளத்திலானந்த வெள்ளமுதித்து, “பாமபதியே! பரவி
யாகிய அந்தகன் படுத்திய பாட்டிற்குப் பதறிப் பரிதவித்திருந்
தோம்! பின்னொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பண்ணவரோடு பர
வையர்வடிவா யாடருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலெனென்றான்.
அன்னதுமேற்கொண்ட டரிவைய நுருவமாகியும், அநவரதம் அங்
லல் புரிகின்றான்; ஆதலின் அடியேங்களுயிரக்கிரங்கி அவனது
உயிரை யொழித்து, எங்கள் முதுகிலெய்திய புண்ணைப் போக்கி
யருளவேண்டும். அவ்வாறு தேவரீர் திருவுள்ளமிடங்காவிடின் யாங்
கள் துன்பக்கடலினின்று கரையேறுத லில்லையாகும்” என்று பல்
வகையாகப் பணிந்து துதித்தனர்

சிவபெருமான் தம்மை யாசித்ததேவர்கட்குத் திருநாள் புரி
யத்திருவுள்ளங்கொண்டு, “இமையவரே! இனி நீங்கள் நண்ணிய
பெண்ணுருவுடனே இமயவல்லியின் தோழியர்களாகிய கணங்க
னோடு வாழ்ந்திருங்கள். உங்களை எதிர்ப்பாடுகில் தூரிமைப்பொழு
தில் அவனாற்றல்பாற்றுவதும்; அஞ்சன்யின்” என்றருளிச் செய்து
அவர்கட்கருளுந் ததியிலிருந்தனர். அதனை யறியா அந்தகன் அவ்
வானவரைப் பண்டுபோற் போர்செய்தொழுகும்படி வெள்ள
மாகிய சேனையுடன்மேலித் துன்புறுத்தினன். அவன் துன்பிற்குச்
சகியாத சேஷசயனன் முதலிய தேவர்கள் இமைப்பொழுதில்
மந்தாமலையையகன்று திருக்கைலாயகிரியையடைந்து, திருச்சுந்த
நானதின திருவாயிலுட் பிரவேசித்தஞ்ச சிவத்யாகருசெய்து

முறையிட்டனர் அருட்பெருங்கடலாகிய அண்ணல்தம்ன்முரிந்து
பைரவக்கடவுளுக்குத் தேவர்துயர் தீர்க்கும்படி அவ்வந்தகனது
உலியையும், அவ்ணையுயிர்போக்கும் வழியையும், திருவாய்மலர்ந்
தருளினர். இறைவரிசைத்தவற்றைச் செவிகாற்றிய எமது பைர
வப்பெருமான் கோபாக்கிரமித்தமுடையவராய் வான்போலும் பற்க
வேடியுடைய அந்தகாசனது ஆவியையருந்தும்படி, நெருப்புப்
பெற்றதகைச்சொரிந்து சுழல்கின்ற கண்ணையுடைய கணங்கனோ
டிக் கணமொன்றில் புத்தகன்னத்தாரய்ப் புறம்போந்தனர்.

தேவாகாரர்கட்குக் காலன்போன்ற கடியோன், அண்ணல்வரு
வதுகண்டு, அளவில்லாச் சினங்கொண்டு, கண்ணில் நெருப்பு
விண்டு, கையிற்கொண்டதண்டின் வவசாரியிடசாரிசற்றி எதிரே
வர, இருவர் சேணடிஞ் செருவேற்றன். அமரரும் அசாரும் அந்
தவகையாகப் போர்செய்தனர். அதில் அந்தகன் சேணமுறி பட்ட
து. தன்ம - சக்திரம் - பிண்டி - பாலம் - வான் - பல்வயம் - தோ
மாம் - ஈட்டிமுதலிய எண்ணில்லா ஆயுதங்கள் பொடிபட்டன. மண்
படு தூளி விண்ணிடையுலவித் தினகான் தேரிற்பூட்டிய எழு புரளி
கண்களே மறைத்தன. கடலெனச்சொரி நீர்பரவியது. திசைகள்மயங்
கின. நகைத்திரங்களுநிரந்தன. உலகமநிரந்தது. அண்டகடாகம்
பிளந்தது. இவ்வாறு பைரவக்கடவுளும் அந்தகனும் போர் புரிகை
யில், அசாரருவாகிய வெள்ளி செபித்த அமுத சுஞ்சீவிரி மந்திரத்
தால் அசாரசேனே ஆருயிர்பெற்று மீண்டும் வெகுளிகொண்டு சமர்
செய்யத் தலையெடுத்தது. அஃதுணர்ந்த சிவபெருமான் அவ்வெள்
ளியை விழுங்கினர். கண்ணுதல் விடுத்த வயிரப்பெருமானது கணங்
கள் கணமொன்றில் அந்தகன்சேனையை யழித்தன.

உலகிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்காலத்தி லுதி
த்த பைத்தாசாகம்போல இரைந்துவந்து, வடவாமுகாக்கினியைச்
சிந்தும் வலிபோருவிய அந்தகாசனே ஐயன் தமது அருமைத்திரு

க்கரத்தேந்திய மூத்தலைவேலின் முனையிற்குத்தி, மேலேனாக்கி யெடுத்தனர். பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு பைரவக்கடவுள் அந்தகனைக் கழுவேற்றியதுபோலக் காலத்துடன் கிருக்கரத்திற்குங்கி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சந்தியடைந்தனர். அந்தகன் அகந்தைவிடிக், அந்தவகையாகக் கிபிரித்தான்.

சோமகுரியாக்கினைகளையேஜிரி தேத்திரங்கனாகவுடையசயஞ் சோதி “யாதுவேண்டும்” என அந்தகனை விஞுவ, அந்தகன் “பூதகணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்” என வேண்டினன். கருணாமூர்த்தியாதலின் பெருமான் அவனுக்கும் மனப்பிரங்கி, பைரவக்கடவுளது சூலப்படையினின் நிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவனாக நியமித்தருளினர். பரமன்வயிற்றிலகப்பட்ட பார்க்கவன் சுக்கிலத்துடன் தரணிமேற்றேன்றிச் சுக்கிரன் எனப் பெயரெய்தினன். தேவர்கள் தங்கட்குற்ற தாய்தொல்லத்துச் சேயிழைவடிவை யொழித்துத்தமது புத்திர மித்திரருடன் சகலசுகமும் பெற்று விழைந்தவகையே சிவார்ச்சனை முதலியன செய்து தத்தம் பதவிசார்த்து குறைவின்றி வாழ்ந்திருந்தனர்.

ஹிரண்யாக்ஷன் குமாரனாகிய அந்தகாசுரனைச் சங்கரித்துத் தேவர் துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்தமெனப் பகரப்படும்.

உபதேசகாலம்.

“பத்தாயிரகோடி யெனும்பரு வங்கடக்க
மூத்தா றையயிற் படைகொண்டனன் மொய்த்த சோரி
கெய்த்தா புணங்கி யொழுக்குற நின்ற நீதி
பொய்த்தாளை புணக்கினன் பூதநாதன்.
முதலிக்களை நெற்றி விழிக்கனன் மூட்டிவென்ற
குதலைக்கொடி பங்க னிடத்தெதிர் கொண்டு சென்றான்

விதலைப்படி வெந்திற லந்தக வெய்ய ணைக்கார்ச்
கதலிக்கொடியா மெனமுன்னிற் காட்டினாளுள்.
கைகா லிடைநூங் குறவீங்கு கடற்கடுங்கார்
மைகான் மணிகண்டனை யந்தகன் வாய்வ முத்த
கெய்கா நெடுமுச் சிகைச்சூற்படை நீக்கினோக்கி
புப்கா சணம்பேண்டிவ யாகொ லுரைத்தி யென்றான்.
மாதுக் கொருபங்களை யங்குன் வணங்கி யைய
பூதர்க் கொருநா யகனாகுதல் போற்றி நின்றே
ணீதக்க தெனப்பணி யென்று நிகழ்த்தி னுணப்
போதத் தலைவன் நவற்காது புரிந்து நின்றான்.”

பைரவமூர்த்தயேநம:

மூப்பத்தொன்பதாவது ஆபதோத்தாரணமூர்த்தி.

சர்வமங்கள் தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே சகல ஜீவான்
மாக்களுக்கும் ஆங்காங்கு நேர்ந்த இடிக்கண்களைக் களைவாரன்றி
வேறொருவர் துணையாதற் குரியரல்லர்.

பராஸரபுராணம்.

ராஜா திராஜாஸர்வேஷாம்த்ரியம்பகஸ்த்ரிபுராந்தக:
தஸ்யைவாமசராஸ்ஸர்வேப்ரஹ்மலக்ஷணஸ்தயாஸ்ஸுர:

அத்தகைய அருள்வடிவாகிய அண்ணல் அநவரதம் அளவில்
வாத அமரர்கள் தம்மை நாற்புறமும் புடைகுழந்து நிற்கவும், அம
ரர்-சித்தர்-அசுரர் - கைத்தியர்- கருடர்-கிங்கார்-நிருதர் - கிம்புருடர்-
கந்தருவர்-யக்ஷர் - விஞ்சையர்-பூதர் - பைசாசர்-அந்தரர் - முகிவர் :
உரகர்-ஆகாயவாசிகள் - போகபூமிய ரென்னும் பதினெண்கணங்க

னும், பாஞ்ஞானம் அபாஞ்ஞானமாகிய இருவகை மதங்களையும் அருவி யாறபோற் சொரியும் ஐந்து திருக்காங்களையும், யானைமுகத்தையு முடைய விநாயகமூர்த்தியும், அசுரர் பயமொழித்து அழிப்படை யேத்திய அமார் சேனாபதியாகிய அறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி மாயேஸ்வரி-கௌமாரி-நாராயணி-வராகி-இந்திராணி-காளி யென் னுந் திருநாமங்களையுடைய ஸப்தமாதர்களும், சங்கு-சக்கிரம்-கதை கட்கம் - கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பதுமநாய னும் சமலாசனத்திருந்து ஜீவானாயாக்களையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்- யும் பிரமதேவனும் எண்ணில்வாத தெய்வங்கையர்குழாமும், சூரி யன்-சந்திரன் - அங்காரகன்-புதன் - பிரஹஸ்பதி - சுக்கிரன்-சனி இராசு-கேதுவென்னும் நவக்கிரகங்களும் முப்பான் மூன்றகோடி தேவர்களும் அக்ஸ்தியர்-ஆக்ரீசர் - கௌதமர்-காசிபர்-புலத்தியர்- மார்த்தண்டேயர்-வசிஷ்டராகிய ஸப்தருஷிகளும் நார்பத்தெண் ணாயிரவரான முனிவர்களும், பக்கங்களிற் கும்பல்கும்பலாகக் கூடிய பணிந்து தங்களுக்கு இடையூற சம்பலித்தகாலத்தில் திருவருட் சகாயம் பெறக் கருகித்துதித்து நீற்கவும் நவரத்தினங்களிழைத்த பொற் சிங்காதனத்திற் சர்வாடம்பா ஸம்பந்நாய் வீற்றிருந்தருளி அமரர்களாற் கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைந்தருளுவர்.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் ஆயர்தொலைக்கத் திருவுள்ளங் கொண்டு மாறுடச்சட்டை சாத்தி இரண்டு திருக்காங்களோடு தண்டமுங் கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட் கேற்ப நானாவகையாகிய திருவுருவங்கள் கொண்டு அவரவர்கள் அவரவிய அடைவே இடுக்கண்களைந்து இஷ்டசித்திகளைப் பெறும்படி அருக் கிரகஞ் செய்யாநிற்பர். அவரது பலவகைத் திருவுருவங் களையும்இத் தன்மையவென விளக்குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுகவாமிதன் நேவாரம்.

“மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங் கச்சி
மயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன் றில்லா
னெப்புடைய னல்ல னொருவ னல்ல
னொருந னல்லனொ ருவம னில்லி
அப்படியு மந்நிறமு மவ்வண்ணமு
மவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லா
லிப்படிய னிந்நிறந்த னிவ்வண் ணத்த
னிவனினைவ னென்றெழுதிக் காட்டொ னாதே.”—

ஆம்முசிவர் முதலானார் ஆபத்துக்காலத்தில், தமது துயர்கூறி
யாகிக்க, அவர்கள் துன்பத்தைத் தொலைத்துச்சகாயஞ் செய்யும்படி
எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோலமே ஆபதோத்தாரணமூர்த்த மெனக்
கூறப்படும்.

காஞ்சிப்பூரணம்.

“கணங்கள் கலுழிமதக்கடவுள்க திர்வேற்றாரிசிலெழுமாதர்
நினைங்கொழிகிரிப்படையேந்தனிலவெண்டோட்மெலர்ப்புத்தே
ள ணங்கருவக்கோண்முனிவார்குழந்த ணுக்கராசப்பொலந்தவிசி
னிணங்குமாவற்சகாயனெ னுமிறைமைப்பெருமான் றிருவுருவாம்.”

ஆபதோத்தாரணமூர்த்தயேநம :

நார்பதாவது.

வடுகமூர்த்தி.

சிவாச்சுணப்பலஹ் பெருவலியமைந்த துந்துபி என்போன்
மைந்தனாகிய முண்டாசரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெரு
மசுனை நோக்கி, மழைநாளிலும் பனிநாளிலும் நீரிலும், கோடை

காலத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும் நின்ற, பஞ்சேந்திரியங்களை யொடுத்தி, பசி தாக் கித்திரையொழித்து, பாம்பதியைக் கருதிப் பல்காலம் அருந்தவஞ்செய்தனன். முக்கண்பொருந்திய முழுமுதற் கடவுள், முண்டாசுரன் கண்டானத்திற்கும்படி அரிபிரமாதியர் இருபுறம் வரவும், தும்புருகாத ரிசைபாடவும், பார்ப்பதிக்மேத ராய்க் காளகண்ட சதுர்ப்புஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகன ரூடாய்க் காட்சித்தருளினர். அசுரன் அதுகண்டி, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டி, தன்னு தவத்தை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவி யோடு தரிசித்து, சாஷ்டாங்கமாக நிலமிசை வீழ்ந்து பலமுறை பணிந்து, பண்ணைசையாற் பாடி, பாவசூறய்க் கூத்தாடிக்கைகட்டி நின்ற “கருணாநிதியே! கடையேனையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி காட்சித்தருளினர்” என்று மெய்யன்போடு துதித்தனன்

அன்பர் துதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் “வேண்டியவரம் யாது?” என வினா “அத்தனை! அடியென் தேவாசுரி வொருவராலும் தோல்வியடையாமலும், தேவரீர லன்றி ஓர்வராலும் உயிரொழி யாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவமென்பம்” என வேண்டினன். பெருமான் அவ்வாறே அறுக்கரசெய்து அந்தர்த்தானமாயினர். முண்டாசுரன் அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அசுரர்களைச் செய்தி அவர்களைத் தன்னு சேனபாகக்கொண்டனன். அதன்பின்னர் அமராவதி நகரமடைந்து, ஆண்டு வசிக்கும் அந்தரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இரத்திரேன டெதிர்த்துச் செருகசெய்து, ஐராவதம்-அரம்பையர்-சங்கநிதி-பதுமநிதி-காமதேனு - கற்பகதரு முதலிய கணக்கில்லாத வளங்களைக் கைப்பற்றி, தோல்வியடைந்த அயிராணி கேள்வனைச் சிறைசெய்ய எத்தனித்தனன். அஃதறிந்த ஆகண்டலன் அம்முண்டனுக்குத்தப்பித்துக்கொண்டு சுண்ணமொன் றிற் சத்தியலோகஞ் சார்ந்து சதுமுகக்கடவுளைச் சாணடைந்து அபயநீடுபெற்றனன்.

முண்டாசரன் கோபமூண்டு, “முண்டகத்தவன் என்னும் வலியான? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்” என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமர்க்கோலங்கொண்டு கருகையில், ஆரணன் அன்ன வாகனமேறி ஆண் டெதிரடையக்கண்டு, அவனை வாகனத்துடன் மாயப்பெனென்று மாயை செய்துவருகதை நோக்கிய மலரோன் மனம்வருத்தி யெதிர்த்தனன். இசைத்தற் கரிய புத்தம் எண்ணில் நாலம் இருவருக்கும் சிகழ்த்தது. வேதா யாதுவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிற் சங்கரிக்க வலியற்றவராய் மஹாதேவரை மனத்திலிருத்தி வருத்தத்துடன் “மங்கை பாகனே! கங்கை வேணியாய்! எங்களுயகா! சங்கரா சிவா!” என ஒலமிட்டருகணன்.

டம்பர்கூட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்கங் கொண் டெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபெருமான் திசைமுகனது முறைபட்டைத் திருசெவ்விலெற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து “நீ முண்டகத்தலிசோனது துயரொழிய முண்டாசர னுயிரை முடித்து வருகி” என ஆஜ்ஞாபித்தனர். வடுகநாதர் வள்ளல் கட்டளைப்படி வாபுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைதந்து, “வருந்தாதே” என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசரன் சேனையை மாத்திரையொன்றினில் மாய்த்தனர். முண்டன் கண்டு தணியாக் கோபங்கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிர்க்க, சிறிது பொழுது அவனதாற்றலந்யப் பொருதனர். இருவருக்கும் இணையிலலாச்சமமாய்தியதால் இமையவர் இடுக்கணையதி இறைவரைத் துதித்தனர். வடுகநாதப்பெருமான் ஒருமாத்திரைப்பொழுதில்முண்டனைக்கொன்று கெடுகாளையப் பசியற்றோனுக்கு விருத்திட்டாற் போல இயமன் வயிராய் புசித்துத் தேக்கெடுக்கும்படி அவ னுயிரைச் சயமினி நகருக்கு யாத்திரை யனுப்பினர். பிரமன் துயரொழிந்து வடுகமூர்த்தியை வணங்கினன். தேவர்கள் பூஷ்பமாசி

பொழிந்தனர். வடுகமூர்த்தி மணக்களிப்புடன் இந்திரனை அமரச்
வதிக்கேக விடையளித்து, திருக்கவிலையை யடைந்து விடையூர்தி
பால் விண்ணப்பித்தனர்.

பிரமன் தன்னைத் துன்புறுத்திய முண்டாசானுக்கு அஞ்சி
முறையிட்டபொழுது, அம் மலரோனது வேண்டுகோளுக் கிவ்வி
விடையூர்தி அவ்விடுக்கண் தீர்ப்பான்கருதி விடுத்த மூர்த்தமேவடுக
மூர்த்தமெனப்படும்

வடுகமூர்த்தயேநமஃ

நாற்பத்தொன்றாவது

சேஷத்திரபாலகமூர்த்தி.

ஆதிமத்தியாந்தராகிராகிய சிவபெருமானே பஸ்கோடி ஆன்
மாக்களையும் பதுமனாகிப் படைத்தும், திருமாலாகிக் காத்தும்
உருத்திரனாகிச் சங்கரித்தும், மகேஸ்வரனாகி மறைத்தும், ஸதாசிவ
னாகி அறுக்கிரகித்தும். பஞ்சகிருத்தியங்களையும் இயற்றா நிற்பர்.
அத்தகைய அமலரது ஆணைவழித்தாய் அண்டகோடிகளும் விளங்
கும். அவ்வண்டங்கட் கிடனாப்ச சத்த சமுத்திரங்கோயுந் சிறு
திவலைபோல எறிகின்ற மூலமகாசமுத்திரமாகிய பெரும் புறக்கட
லும், உலகத்தின் மத்தியில் மேருமலையும் விளங்கும்.

தனித்தனி இலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான நாவலர்
தீவும் உவர்க்கடலும், அதனிரட்டிப்பு விரிகாகிய இறலித்தீவும்
கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விஸ்தாரமாகிய இலவத்
தீவும் மதுக்கடலும், அதற்கிரட்டிப்புப் பரப்பாகிய குசைத் தீவும்
செய்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு விசாலமாகிய கிரவுஞ்சத் தீவும்
தயிர்க்கடலும், அதற்கிரட்டிப்பு அகலமாகிய சாகந்தீவும் பரங்கட
லும், அதற்கிரட்டிப்பவளாகிய புட்கரத்தீவும் சுத்த நீர்க்கடலும்,

யத்துக்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான பொன்மயமாகிய பேராக
பூமியும், பதினாயிரக்கோடி யோசனை விஸ்தீரணமான சக்ரவாள
கிரியும், ஒரு கோடியே யிருபத்தேழிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரண
மான பெரும்புறக்கடலும், கோடியோசனை விரிவுள்ள இருஞலக
மும், நாற்பத்தொன்பதிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமும் கோடி
யோசனை கனமுமான அண்டச்சுவரும் உடையது இவ்வண்டம்.

மேருமலையின் கெவிலிருந்து அண்டச்சுவர்வரையில் ஐம்பது
கோடி யோசனையாகக் கீழ்த்திசையெல்லையை விரித்துக் கடற்
றேம். ஏனைய மூன்றுதிசைகளும் இவ்வாறேவிஸ்தீரணமுடையது.
அகலமும் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடி யோசனை யா
கவுள்ள இவ்வகை அண்டத்தினை ஒருழிக்காலத்தில் மலையைப்போ
ல அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தை முட்டி, அண்ட அழக்குக
ளை நிலைநிலையச் செய்து, வெள்ளச்சுழியால் அட்டபர்வதங்கடையும்
அட்டநிலைக்களங்களை யுஞ் சாய்த்து, பெரிய சக்ரவாளகிரியையும் மேரு
மலையையும் மறையுப்படி செய்து, பதினான்குலகங்களிலுமுள்ள பர்
வதங்கடையெல்லாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளந் தோன்றி
யது. அதனால், கெடுங்காலத்தைக் ஆயுளாகக் கொண்ட அஷ்டமாநா
கங்களும் நவக்கிரகங்களும் தேவர்களும் இந்திரன் முதலிய எண்ணி
சைக்கிறைவரும் கற்பகவிருஷமும் சூரிய சோமாக்ஷினி யென்னும்
முச்சுடரும் ஊர்வன நீர்வாழ்வன பறப்பன நாத்காலி தாவாரம் மா
துடாகிய எழுவகைத் தோற்றமு மொழிந்து, சொல்லப்பட்ட பல
பொருள்களு முழிந்து, எல்லா வயிர்களும் முறையே மாயையிலொ
லிங்கி, அண்டமுழுவதும் அந்தகாரமய மாயிற்று. அநேககாலம்
இவ்வாறகன்றது.

சூட்கிரகன் பதுமையைச் சிறிதுகாலம் நிறுத்தி மீட்டும் அதனை
யாட்டுவிக்க வெடுப்பான்போல, அருள்வள்ளல் அகிலத்தை அடை
வே சிறுட்டி செய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சர்ப்பாபரணமும் பலி

யதனும் மழுமானேந்திய திருக்காலங்களும் கமிகைத் தொடையும்
காளகண்டமும் கனல்விழியும் காந்து, கௌரியம்மையாருடன்
கலைகொட்டெட்டையும் கலைகளாய்த்தாங்கி, பிரணவமே தோணி
வடிவாக நிற்க அதன்மீ தாரோகணித்தனர். நீங்கா நிலையாய் நிறை
ந்த பேரிருள் எம்பெருமானது திருவிருப்பின்படி நீங்கியது. அத
மொன்றுதலிர அனைத்து மழியுமென்றுகூறும் ஆன்றோர் கருத்தின்
வண்ணம் எஞ்சிநின்ற வருணன் மகாதேவனைத் தோணிமேல்
நுண்ணியாருடன் வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடிக்களைச் சேவித்துத்
துதித்து, பவனம் முத்து முதலியவற்றை னருச்சித்து நிற்க, அமலர்
அவ்வருணனுக்கு அருள்சூர்த்து அதுக்கொகித்து, அவனளவிலிருக்க
ஆஜ்ஞாபித்து, திசைக்காவலரை நிறுவி, வெள்ளப் பெருக்கைத்
தமது ஹதல்விழியால் நொடிப்பொழுதில் விலக்கி, பண்டுபோற்
பலரையும் படைத்து, அவரவர் பதவியிலமர்த்தி, அகிலலோகங்
களையும் ஆதரித்து அம்மையாருடன் திருத்தோணியில் வீற்றிருக்
தருளினர்.

சேஷத்ரம் = பூமி; பாலகர் = காப்பவர்; —எனவே சேஷத்ர
மாகிய உலகத்துக்கு ஊழிக்காலத்தில் உற்ற துண்பத்தைத் தீர்த்த
ராஷித்தருளினமையால் உமைகேள்வனுக்கு சேஷத்ரபாலசுமூர்த்தி
யென்பதோர் திருநாமம் வழங்கியருகின்றது.

சீகாழித்தலா ஸ்ராவம்.

விரிதிசை புரப்பா னெட்டு வியன்கணத் தலைவர்க் கேவிக்
கிரிபுரை தண்ட மேந்திக் கேத்திர பால னாகிப்
புரிசடை முதல்தன் சூழ்ந்து புறச்சுருத் தோணி மேற்கொண்
டரிபடா துலைக் காக்கு மன்னையோ டிருந்தா னென்னை.
கமலநா ரணனொடுங்கும் கடையினு முதல்வ னாவா
னியிலனே யன்றி வேறு நிலையுநர் யாரே யார்க்குந்

தமரசா காரீர் மோதத் தம்முயிர் சாம்பினரை.
யமரென் துணர்ப்பா ரன்னேர் பெற்றியை யறியா னன்றே.”
சேஷர்பாலகமூர்த்தயேநம:

நாற்பத்திரண்டாவது

வீ ர ப த் ர மூ ர் த் தி .

காசிப்பிரமாவின் மனைவியாகிய திதி அதிதி பென்னுஞ் சேலிழையார்பெற்ற தேவரும் அசுரரும், நீராப்பகையாற் செருத் செய்தல் வழக்கமாதலின், முன்னொருகாலத்தில் அவ்வா றடைந் து அமரில், அமரர்கள் வலியுற்றவர்களாய் அயிராணி கேள்வனைத் துணைகொண்டு, அவுணர்சேனையை ஹதஞ்செய்ய, அவர்களில் வலியோர்களும் ஆற்றாது புறமுதுகு காட்டியோடினர். அகப்பட்டோர் மாம் சிரம் முதலிய உறுப்புக்கள் அறுபட்டு அவதியடைந்தனர். வருந்தி வலியுற்ற தானவர், வானவரைச்செயிக்க வகையே தென்று மனங்குழம், தமதுகுலஞ்ஞவாகிய சுக்கிரபகவானையடைந்து, அவனது துணைமலரடியைப்பணிந்து, தமக்குற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி, “எமது குடிமுழுவுதும் அடிமைகொண்ட ருருநாதா! இமையவர் எங்களை யிறறைப்போரிலுலத்தனர்; அவர்களைவெல்ல வல்ல வல்லமைபுண்டாம் வகையை உபதேசித்தருளவேண்டும்” என்று பணிந்துவேண்ட, பார்க்கவன் பச்சாத்தாபமுற்று “பண்ணவரைப்பதைக்கப் பண்ணுவேன்; பதறவேண்டாம்” எனக்கூறித் தன் முன்னின்ற நிருதரைத்தேற்றினன்

காலகடவுடர்சங்கடத்தைச் சாலவுஞ் சிந்தித்த வெள்ளி, வீர மார்த்தாண்டன் என்னுந் தீரமுடைய ஒருவனை உம்பரைத் துண்புறுத்தத் தக்கவன் என்றுள்ளத்தி லுன்னி, அன்னேனையழைத்து “அம்புயத்தவனை அகத்திலிருத்தி அருந்தவமாற்றி, அதிகவுலகமை

யடைந்து அமரராயலித்தி” என்று தவஞ்செய்யவேண்டிய முறை மூலையபுஞ் சாற்றிலிடுத்தனன். முகிவனது பதமுண்டகங்களைப் பணிந்து விடைபெற்ற வீரமார்த்தாண்டன் மலைச்சாரையடைந்து பலகாலம் பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். தவாக்கினி தேவருலகஞ் சென்று ஆண்டிள்ள அந்தாத்வரைத் தகித்ததால், துன்புற்ற சுரர்விரணியகருப்பினைத்தரிசித்து “வீரமார்த்தாண்டன்தேவரீரானோக்கிக் கடுந்தவம் புரிதலின், அத்தவாக்கினி சுவாலித்து அமுயேங்களைத் துன்புறுத்துகின்றது. அதனை நீலக்கியருளவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டனர்.

பிரமதேவன் “அவ்வாறேயாகுக” எனத் தேவர்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்து விடைதந்து, வீரமார்த்தாண்டன் தவச்சாலைக்கு அம்ஸவாழ்மானிடமிடர்ந்து சேர்ந்து, அவன் தயச்செயலாலிளைத்து என் புருவாயிருத்தல்கண்டு இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலீராமொண்டு அவன்மேற் புரோகிதக்க, அதனால் அசுரன் பண்டுபோலாயினன். வேதன் “வீரமார்த்தாண்ட! நின் தவத்திற்கு வியந்தேன்; இறப்பு நிகழ் வெதிர்வெனு முக்காலத்தும் உன்னைப்போன்று தவமுஞ் சிறுவா ரொருவருளரே? விழைந்தனகூறின் விரைவிற்றருவேன்” என, அசுரன் “ஆண்ணலே! திரிலோகத்திலும் என்னைச் செயிப்போ ரொருவருமின்றி அரசாற்ற அவாவினேன்; அவ்வகைய வரம் வழங்க வேண்டும்”. என யாசிக்க, கமலயோனி அவ்வாறே கடாகித்து அந்தர்த்தான மாயினன். அவ்வீரமார்த்தாண்டன் அலரோளளித்த வரத்தால் அகந்தையுற்று, அளவில்லாத அசுரச்சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு அமர்க்கோலமாய் அமராவதி நகரஞ்சார்ந்தனன். அந்தெரிந்த அயிராணி மீகன்வன் ஐராவதத்திலேறி எதிர்க்க, இருவருக்கும் இடையருப்போர் பலகாலம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஆகண்டலன் தோற்க அவன் நகீர்தீடக்கத்தூத்தி இத்திர பட்டணத்திலேயே அரசுசெய்து

ருந்தனன்; அவ்வெற்றியால் மனத்திருப்தியடையாமல் அடிக்கடி அக்கினி முதலிய திருப்பாலகரைத் துன்புறுத்திபும், தேவமாதரைச் சிறைசெய்தும், பசுமந்தைகளைக்கொன்றும், ருஷிசிரோஷ்டர்கள் செய்யும் யாக கருமங்களைச் சிறைத்தும், எண்ணிட்டுரைத்தற்கரிய இடுக்கண் புரிந்துவந்தனன்.

சகலவகையிலும் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய வாதையொழிந்து உயிர் பிழைக்க, உம்பர்கள் ஒருங்கு கூடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நோக்கித் தழுவிவாழ் கேள்விபுற்ற வீரமார்த்தாண்டன் சினமிகக்கொண்டு தேவர்களையெல்லாம் ஒருச்செய்து, பெருந்துயர் விளைத்தனன். அது பொழுது அமரர்களாயினோட, வீரமார்த்தாண்டன் துமத்திக்கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கலாயகிரியையடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றதத் திருச்சந்திரானத்தினுட் பிரவேசித்து, செவ்வெருமானைத் தரிசித்து, அவ்ந்தாங்க பஞ்சாங்கங்கா நமஸ்கரித்து, தமக்குற்ற துன்பத்தை முறையிட்டனர். வானவர் வழங்கிய மாற்றத்தை, மனத்துட்கொண்டமஹாதேவர் “அவனை வழிப்போம்; அஞ்சலி” என்று அருக்கிரமித்து, வீரபத்ரா விளித்து “அவனையழித்தி” என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவர் அலுமதிப்படி அவ் வீரபத்ரக்கடவுள் சிறிது சேனையை புடன்வரக்கொண்டு, தானவத்தானையைச் சமீபியிற் சங்கரித்து, வீரமார்த்தாண்டனுடன் எதிர்த்தனர். அவன் பலவகைமாயைபுரிய, வள்ளல் அதனைமாத்திரைப்பொழுதில் மாற்றி, அவனோடும்பேரர் புரிந்து கடைசியில் வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவர் துயரைத்தீர்த்து, இத்திராதிதேவர்களை அவ்வாறு பதலியில் விடுத்தது, உலகத்திலுள்ள உயிர்கட்குச் சுகவாழ்வு வளித்து, வெள்ளரிமலை யடைந்து தமது வெற்றிசெய்யலைச் சிவபிரான் பால் உண்ணப்பித்தனர்.

தேவர் துயர் தீர்த்து, அவர்கட்குச் சுவாழ்வளிக்கவும், வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரிக்கவும், சிவபிரானால் அனுப்பியபோலவே வீரபத்ரமூர்த்தமென விளம்பப்படும்.

வீரபத்ரமூர்த்தயேசுவம?

நார்பத்துமூன்றாவது

அகோராஸ்த்ரமூர்த்தி

சீவப்பிரசாதத்தாற் பல போச பாக்கியங்களையும் பெற்றத் தனக்கொருவரு நிகரில்லாது தருக்குற்ற சத்ததந்து என்போன் செல்வச் செருக்கால், தான் அத்தகைய பேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம் சிவார்ச்சனையென்பதை மறந்து மதிமயங்கி (தஷுப்பிரசாபதிவையப்போலவே) தாஷேநர் வேள்விசெய்ய வேட்கையுற்றவனாய், வானவர் இருடியர் முதலானவை வரவேண்டுமென விளித்து, மேரு மலைச்சாரலில் ஓர் யாகஞ் செய்ய எத்தனித்து, பிரமதேவனைப் பார்த்து “ஓ யாகஞ் செய்க்க” என்றான். அருகிருந்த திருமால் வெருண்டி “முக்கண்ணுன் சேவடியில் விழிமுனரி பெய்தன்றோ-சக்கரமு மலர்த்திருவுந் தண்ப்பருஞ்செல் வமுமடைத்தேன் - அக்கடவுளருள்கிறிது மடையாரேற் றம்பதத்தி-லெக்கடவு டேவென்றால் கேமாப்புற் றிருக்குமால்” என்றும், பிரமதேவன் “யாக புருஷனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிராத யாகம் இடைபூறு படுமேயன்றி ஒருகாலும் சிறைவேறுது” என்றும், இந்திரன்முதலிய இமைய வர்குழாமும் எஞ்சிய முகிவர்களும் “இஃதெடாது ; ஈணையன்றி யாகஞ்செய்தல் சிஷ்பலம்” எனவுங் கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முகிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்ததந்து சால்வுள் கோபமுற்று, புற்களைக்கடித்து மீசைதுடிக்கக் கண்ணில்லெருப்பிப்போரிகள் கக்கினன். கமலாசனன் இனி இவனால் யாதற்க

கெய்துமோவென்று மனத்திலுன்னி, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் உடன்பட்டு, சங்கரா நீங்கிய சகலதேவர்களையும் பல முகிலாரையும் உடன்கொண்டு யாகஞ்செய்ததொடங்கினன். இஃதிவ்வாறிருக்கையில், த்ரிலோக சஞ்சாரியாயிய நாரதமுனிவர் சத்ததந்து செய்யும் யாகச்செயலை யறிந்துவினாந்து நடந்து வெள்ளியங்கிரியையடைந்து, திருநந்திதேவர்பால் விடைபெற்றுத் திருச்சந்திரதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிந்து கைகூப்பி, தயாரிதி களிக்கும்படி தனது மகதியாழைவெடுத்து, சாமதீதம்பாடினார். சிவபிரான் “நாரதமுனிவரே! யாதுவிஷயம்?” என ஒன்று மறியார்போன்று வினாவு, நாரதர் “சர்வஹுதச் சதந்தா முற்ற சம்புவே! தேவரீரையினிற் சத்ததந்து செய்துந் யாகத்தை யுழித்தல்வேண்டும்” என்ற விண்ணப்பித்து, சிவாறுக்கை பெற்றுத் தமது விருப்பின்படி சென்றனர்.

சிவபெருமான் மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சங்கிரமாகவும், அக்கினிபகவானை வில்லாகவும், சந்திரனை நாணாகவும், வருணனைப் பாணமாகவு மணமத்து, குமாரச்கடவுளைத் தேர்ச்சாரதியாக நியமித்து, புத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த வீரபத்ரனைநோக்கி “நீ அக்வொடியோனையும் அவன் யாகத்தையும் அழித்து வருக” என்று ஆஜ்ஞைசெய்ய, வீரபத்திரர் அகோர ரூபமுற்று அனலில்லாப் புதசேனைகள் புடைசூழ்ந்துவர முருகப்பெருமான் இரதாருடாய்த் தீதரைச்செலுத்த மேருமலைச் சாரலையடைந்தனர். அதுசங்கதியறிந்த இந்திரன்-பதுமன்-பஞ்சாபுதன் முதலானோர்பதைபதைத்துநாற்பக்கங்களிலும் ஓடத்தலைப்பட்டனர். பெருமான் கணங்கன் கணக்கில்லாத தேவர் முகிலர் முதலானாரை முடித்து, இந்திரன் பிரமன் முதலிய இனமயவர்களைபுஞ்சந்திர ரூபியரையும் பற்றிக்கொணர்ந்து முன்னிறுத்த, அவர்களைத்தமது திருவுள்ளத்திற் கியைந்தவண்ணத் தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணஸ் திரத்தைப் பிரயோகித்து அந்தயாகத்தையழித்தனர். சத்ததந்து சா

வயஞ்சினந்து சமர்க்கோலமுற்றெதிர்வா, அவனை அகோராஸ்திர
மொன்றினால் ஹதஞ் செய்தனர். முநீவர் வெருண்டோடினார். இறந்
த இமையவர் மனைவிமார் “எம்பிரானே சாணம்; எங்கட்கு மாக்
கல்யப் பிச்சையருள்க” எனப்பிரார்த்தித்தனர். பெருமான் கருனை
கூர்ந்து திருவுள்ளமிரங்கினார். அதனால், அவர்கள் அவ்வாறே உயிர்
ப்பெய்திச் சாவூடாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவி சார்ந்து வாழ்
ந்தனர். ஏனைய தேவர்களை யுஞ் செல்லலிடுத்து, தமது சேனாவென்
ளத்துடன் வீரபரார் திருக்கயிலையையடைந்து சிவபிரானிடம்
விண்ணப்பித்து வீற்றிருந்தனர்.

அகோராஸ்த்ரமொன்றினாற்சத்ததந்துவைச்சங்கரித்து அவன்
மகத்தையுஞ் சாய்த்தமையால், பெருமான் அகோராஸ்த்ரமூர்த்தி
யெனப் பெயரடைந்தனர்.

“தக்கணப்போ லோர்வேள்வி தான்செய்யத் தேவரெல்லா,
மிங்கவலி புண்ணவந்த வேலையின்கண்—அக்கணமே
விண்டலமே தோராக மேதினியே வண்டியெனக்
கொண்டிழுக்கும் வாயு குரகதமாய்—மண்டு
மனலே சிலையாக வம்புலியே நாணப்
புனலே யசொமாப் பூட்டிச்—சினவடிவேற்
சேனா பதிதானே தேர்கடவிச் செல்லவெதிர்
வானோர்கள் கண்டு மருண்டோட—வானாத
விந்தினை மாலயனை யீராறு ருரியரைச்
சந்திரனை மாதவரைத் தாக்கியே—வெந்திறல்சே
ரந்த மகமு மடர்ந்து வருஞ்சத்த
தந்துவைபு மாய்த்த தகைபோற்றி”—என்றார் பிறரும்.

அகோராஸ்த்ரமூர்த்தியேநம:

நாற்பத்துநான்காவது

தக்ஷணஜ்யோதிஷம்.

கல்கோகங்கையுள் பெற்ற தாயாகிய சங்கரியார் ஓர் லீலா
மாத்திரையாய், தக்கன் புதல்வியாகத் திருவவதாரஞ்செய்தனர். சிவ
பெருமான் தேவியானா மணந்து மறைந்தருள, அன்னையார் பண்டி
போலத் தவச்செயலிலிருந்து இறைவனால் வெள்ளியங்கிரியுற்றுவித்
திருத்தனர். உதனை அங்கம்மையாரது தோழியிற் சிலர் சொல்
லக்கேட்ட தக்கன் பிக்க கோபமுற்று விடையூர்தியை மதியாதிருந்
தான். அமரர் அந்தறிந்து “நக்கனா மதியாத தக்கன் தனதுதலை
யை பிழத்தல் சாதம்; அவன் பணிந்த வகையி லொழுதும் பண்ண
வசாகிய யாமும் அவனுட் னழிபவரும்” என்று ஒருங்குகூடித் தக்க
மாபுரியைச் சார்ந்து, அவனுக்குத்தக்க புத்திமதிக்காயறைய, அவன்
“ஆனால் அதற்கென் செய்வது?” என, தேவர்கள் “திருக்கயிலையை
யடைந்து சிவபிரானையுந் தேவியானையுந் சேவித்துவருக” என,
அவனதற் கிணங்கி, அவ வந்தரத்தவரை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு
வெள்ளிமலையையடைந்துமுன் வாயிலிற் புதக்கண்டகணநாதர் சிலர்
“கண்ணுதலை மதியாத கடையையா! உட் செல்லாதோழிக” என்று
கடிந்து தடுத்தனர். தக்கன் அதனால் வருத்தித் தண்ணம் திரும்பித்
தனது நகரமடைந்து தன்னைச் சங்கரன்பாலனுப்பிய உம்பருக்கு
ஆங்குற்ற விசேஷத்தை யுரைத்து, “இமையவரே! இற்றை முதல்
ஈசனை மதியாதிருக்க வேண்டாம்” என, எல்லோரு மியைய, அந்த
பத்தவரைத்தமது வீருப்பின்படியேக விடையளித்துவிடுத்தான்.

பிரமன் ஓர் வேள்விசெய்ய வுத்தேசித்துத் தனதேவல்செய்யுந்
தனயரை கோக்கி, திருமால் முதலிய தேவர்களை அழைத்துக் கொ
ண்டுவரும்படியனுப்பி, தக்கன் முன் சாற்றியது சிந்தித்துத் தானி

உ வித்தாரம் கொளீலாசமரீவத்திற்குக் கொண்டுகொள்க.

தக்கினு மிறக்கென்று திடங்கொண்டு, திருக்கயிலையங்கியை யடைந்து, திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்திரதானத்தினும் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்துப் பணிந்து இரு காமுங்குவித்து “எம்பெருமானே! யான்செய்யும் யாகத்திற்குத் தேவரீர் எழுந்தருள் வேண்டி” என்று விண்ணப்பிக்க, நம்பர் “நம் முருகான நந்தியை விடுப்போம்” என்றான், பதுமன் பணிந்துசென்று, தக்கனுக்குச் சொல்லித் தனது மனோவதி நகரமடைந்து, யாகஞ் செய்யத் தொடங்கினன். திருமால் முதலிய தேவர்கள் தக்கனுடன் யாகசாலையார்ந்தனர். திருநந்திதேவர் சிவாஜ்ஞையின்படி துறுகோடி பூதர்கள் பூடைமுழ யாகசாலையை யெய்தினர். பிரமன்பார்த் தெழுந்து நமஸ்கரித்து ஆதனத்தமர்த்தினன். தக்கன் அதுகண்டு யாவ ரழைத்தனவென்று கருதி அம்ஸாகனனை நோக்கி “ஓ யாகஞ் செய்வதைச் சிவனுக்குச் செப்பினே; அவனா லனுப்பிய நந்தியைப் பணிந்து நம்முன்னிருத்தினே; பிரதாபாதலின் உண்ணவெட்டாது விடுத்தேன்; பித்தனாகிய சிவன் அவிப்பாகவ் கொள்ளுதற்குரியனோ? இதுகூறும் அநியார்கள் செய்துவந்தவழக்கத்தை விலக்குக. விஷ்ணுவே உயர்ந்தவர். அவருக்கு அவியை முன்னே யளித்துப் பிறகு ஏனையோருக்குத் தவறு” எனக்கூறினன். திருநந்தி தேவர் சிறற்றவ்கொண்டு தக்கன் முகத்தைப் பார்த்து “மூடா! பரமபதியை நிர்த்தித்தாய்; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்வோர் தலையறு” என்றும், “எம்பிறைவனை யிகழ்ந்த உனது தலையொழிக; சிவநிந்தை செய்யும் நின்னோடு சேர்ந்த தேவர்கள் தீயோனாகிய ரூபன்மனாவ் துன்புறு” என்றும், சாபமிட்டு அவ்விடம்விட்டுப் பூதகணங்களுடன், வெள்ளிமலைசென்று மாதாபாகனாகிய ஆதிநாதனிடம் விண்ணப்பித்துவீற்றிருந்தனர். நந்தியெம்பெருமான் நவீந்தசாபத்திற்கஞ்சி யாவரும் யாகஞ்செய்யா தொழிந்தனார்.

அவ்வாற்றுகையில், தக்கன் ஓர் யாகஞ்செய்ய நினைத்து விச் சுவகண்டினால், கங்கைக்கரையில் ஆயிரங்கோடியோசனை யகலமும் மிக வுந்ததமுமான ஓர் யாகசாலை நிருமிக்கச்செய்து, சில தூதர்களை நோக்கி “சிவபிரானே நீங்கிய தேவர்களுையெல்லாம் அழைத்துவாருங்கள்” என அனுப்ப, அவர்கள் கூற, அமரர்கள் யாவரும் ஆண்ட டைந்தனர், திருமால் - திசைமுதன் - தேவேந்திரன் முதலியயாவரும் அங்கிருக்கையில், சாரங்கனைச் செய்துள்ள ததிரிமுநிவர் உந்தனர். அவரது வருகையைக் கண்ட தக்கன் தனக்கஞ்சி வந்தனரோனக் கருதி, “மாதவரே! வருக” என்று ஓர் ஆதனமளித் தமர்த்தினன். முநிவர் “என்னை யழைத்த தென்னகாரணம்?” என, தாசனா யணியைச் சங்கரன் வதுவைசெய்தபின் நிகழ்த்தனகறி, “என்னை இவ்வந்த ஈசனுக்கு அளிக்கும் அளிப்பாகத்தை மாற்ற ஓர் யாகம் ஆற்றவேண்டுமாதலின், உம்மையழைத்தோம்” என உரைப்பதனை முநிவர் “சங்கரனே ஐகதீசன், அவ்வெம்பெருமானே விரோதித்து யாகஞ்செய்யே” என தக்கன் பலவகையாக விராவி ஆகேஷிக்க * முநிவர் அவ்வினாக்கடிகேற்ப விடைகூறினர். அரிவைக்கு அர்த்த சரீரமளித்த அரனே அனைவர்க்குமுயர்ந்த கடவுளாக இருக்கினுருக்க: யான் அவனுக்கு அவிப்பாகங்கொடேன், ஒன்றுமுறையாமற் போக.” என, ததிரிமுநிவர் கடுங்கோபங் கொண்டு “இறைவனே யின்றி யியற்றும் யாகம் இமைப்பி லொழியக்கடவது. உன் தலையறக்கடவது. உன்னோடிருக்கும் உம்பர் உயிரொழியக் கடவர்” என்று சபித்து, “முநிவர்களே! உங்கள் குலத்தினியற்கைவிலி அரனையும் அடியாரையும் விபூதி உருத்திராங்கத்தையும் ஒழிந்து மோட்சமடையாமற்பிறந்துபிறந்திறக்கக்கடவீர்” என்றுசாபமிட்டு, பலமுநிவர் புடைருழ்த்துவரத் தமதிருக்கை சார்ந்து சிவத்தியானத் திருந்தனர். அதன்பிறகு, தக்கன் அந்தணருக் கன்னமிட்டி ஆடைபொன் முதலியன அபரிமிதமாக வளித்து யாகஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனன்.

* கந்தபுராணம் ததிரிபுத்தரப்படலத்திற்காண்க.

அதனையறிந்த காரதமுநிவர் திருக்கயிலை மலையையடைந்து சிவபிரானைப் பணிந்துகிற்றி, பரமன் “உலகத்தி லென்ன விசேடம் பகர்க” என, முநிவர் “சங்கரா! தக்கன் பலதேவருடன்பாகஞ் செய்கின்றனன்” என விண்ணப்பித்தனர். உமாதேவியார் உடனே எழுந்து உம்பர்காதனைப்பணிந்து “எம்பெருமானே! எந்தையியற்றும் வேள்வியைக்கொண் டேட்கையுற்றேன்” என, விமலர் விடை யளித்தனுப்ப, ஓர் விமானமேறிச் சிலசேடிருடன்பிதாவின்பாற்செல்ல, தக்கன் கண்டுசற்றும் உபசாரஞ் செய்யாமலிகழ்ந்த “இப்பொழுதே போக” என்று ஈசனையும் நிந்தித்தனன். கௌரி கடுங்கோபங் கொண்டு கயிலைபங்கிரியையடைந்து கருணாமூர்த்தியைப் பணிந்து “தக்கன் யாகத்தை யழித்தருளவேண்டும்” என்று விளம்பினர். முன்னோன் அதனை முடிக்க முன்னிபவளவில், நிமலசது நெற்றி விழியினின்றும் ஆயிரர் திருமுகங்களும், இரண்டாயிரர் திருக்காய்களுங்கொண்டு வீரபத்ரர் திருவவதாரஞ் செய்தனர். அப்பொழுது அம்மையாறு அளவில்லாச்சினத்தால் ஸராயிரஞ்சிரமும், ஈராயிரங்காமுங்கொண்டு உக்கிரமாகாளி யுதித்து வீரபத்ரர்பக்கலிற் றேவியாய் வற்றிருத்தனன்.

வீரபத்ரர் விரைவுடன் சிவபிரானையுந் தேவியையும் பணிந்து “அடியேனுக்கு யாதுகட்டினே?” என வினவு, நம்பர் “நம்மை மதி யாத தக்கன் யாககாலக்குப்போய் அவிப்பாகங்க்கை, கொடுத்தாற் பெற்றவா; தடுத்தால் அவன் தலையையறுத்து ஆண்டுள்ளோர் ஆலையையகற்றி அவ்பாகத்தை யழித்துவிட; யாமும் வருவோம்” என ஆஜ்ஞாயிக்க, வீரபத்ரர் விடைபெற்று, தமது திருமேனியில் தோன்றிய பூதப்படையும், காளியும் உபசாரம், உலகமதிரவும், சுவாசத்திற்கடவர்கள் சிலகலங்கவும், பேரிடைச்சுவால் திக்குகள் செவ்வீரபடவும், சுமையாற்றாது ஆதிசேடன் முடிசூலுங்கவும், கடையாலெழுந்த அளி ஸந்த சமுத்திரங்கோயுந் ஊர்த்துச் சூரிய கொளியை

இவ்வாக்கிரமம்.

மறைக்கவும், தக்கன் யாகசாலையை மடைந்து பூதச்சேனையை அதன் வாயிலிலும் மதிப்புறத்திலுங் காவலாக நிறுவி, காளியுடன் யாகசாலையுட் பிரவேசித்து, யாகசூ செய்வதுகண்டு, கொருப்புப் பொறிபறக்க விழித்து, இடிபோற் காச்சித்து, வெற்றிபொருந்திய னானது கொம்பினை நாத்தஞ்செய்தனர். அவ்வோசையால் ஆண்டுள்ளோர் செலிடுற்று அவரது சொருபக் காட்சியாற் கண்கலக்கங்கொண்டு மூர்ச்சித்துவிழுந்தனர்.

தக்கன் வீரபத்ரக்கடவுளைப்பார்த்து “இங்கு வந்த காரணமென்ன?” என, வீரபத்ரர் “சங்கரானனுப்ப இங்ஙனம் வந்தனன்; ஆண்டுனான் அவிப்பர்க்கதை யென்முன்னளிக்க” என, ஆலிவழங்க நிற்கும் தக்கன் “அலிவழங்கேன்” என்றனன். அதுகேட்ட ஆண்ணல் ஆண்டுள்ள அமரரை நோக்கி “உம்பர்களு! உங்கன் சம்மதம்யாது?” என வினாவ, அவர்கள் ஊமைகள் போல ஒன்று முரையா நிருந்தனர். உடனே உக்கிரமூர்த்தி உலக நடுங்க நகைத்துத் தண்டாயுத்தாற் சார்ங்கனை யடித்தனர். மாதவன் அதுஒலி மரணவஸ்தைக் குச்சுமானமாக மதியயங்கி வீழ்ந்தனன். பிரமனைத் தலைகுணங்கும் படி குட்டினர். அவனும் அவனிமேல் அவசமாயினன். சந்திரன் கண்டு ஐரேலென்றெழுந்தோட் அவனை உடல் தேயும்படி காலினாலே தேய்த்தனர். தேவர்கள் பலரையும் துன்புறத்தினர்.

வீரபத்ரரேவலால் வெளியேயின்று பூதகணங்கள் அவ்வெய்யிரானது கட்டளை யேற்று, மதியையிடித்துக்கொண்டு, போரெனப் புகலக் களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பின்னிட்டுச் செரித்து, யாகசாலையிற்றீயூட்டி, யூபஸ்தம்பங்களை யொடித்து, சில தேவர்களைத் தின்று சில முகிலங்களை மென்று, அமுடிச் சிலரை அண்டமுகடுகிசோப் பந்தடித்து, அட்ட நிசைகளிற் செல்ல அநேகரை வீசி, சத்தமேகங்களை யும் பிழிந்து தாகந்தணித்து, தம்பங்களிற்கட்டிய யாகப்பச்சுக்களைக் கட்டவிழ்த்துவிடுத்து, இயர்க்கர்விற்கார்முதலானாது நா - நீங்கு

விழி-காம்-சிரம்-முழந்தான் முதலியவற்றைச் சேதித்துப் பலகொடுக்
கொழில் புரிந்தனர். இதுகண்ட யஜ்ஞன் இனியாவதில்லையென்று
கலையுருக்கொண்டு காலாற் கால்போற்படாக்கண்ட வீரபத்ரர் அக்
கலையின் கொம்பை முரித்து அம்பொன்றினால் ஆருயிர்மாய்த்தனர்
பூதா “நாத! அச்சுதன் ஒருவனே எமைத் தடுக்கின்றனன்” என,
சிங்கவேறுபேரன்ற வீரபத்ரர் “எங்குளான், எங்குளான்” என்று
சென்று மங்குல்போல் வடிவமைந்த மாயனைக்கண்டு “கெடியோய்!
கொடியோய்! கொன்றைவேணியன் குரைகழல்மீது ஆயிரங் கம
லத்தால் அருச்சனை புரிகையில். அன்னதி லென்றினை ஐயன் ம
றைப்ப, அம்பகட்டிந்தப்பி அன்னவனருளாற் சுதரிசனம் பெற்ற
தை எதனால்மற்றனை? யாகபுருஷனாகிய நீ தக்கனைக் காத்துச்செ
ருச்செய்வையோ? உயிரிழப்பையோ? உரைக்க” என, தாமோ
தான் “தக்கனைக்காப்பேன். சமர்செய்க” என்றுகருடன்பேரிலேறி
னன். அழற்கண் வந்த அண்ணல் அதுகண்டுஅண்டகோளையும்
அப்பாலுள்ள அண்டமும் மேருமையும் சக்ரவாளகிரியும் வெடிபட
வும், எண்டிசையுஞ் செவிபடவும், மேகவண்ணனுக்குஞ் சூரியிபோல்
தோன்றவும், கையிலிருந்தவெற்றிச் சங்கத்தை வாய்வைத்துநிப்
போர்தொடங்கினர். இருவரும் பெருஞ்சமர்செய்தனர். கடைசியிற்
கருடனது சிறகுகளை வெட்டி, கையிற்பிடித்த வில்லை முரித்து, ஈ
னைய ஆயுதங்களையும் இமைப்பிற் சங்கரித்து, மாயனையடித்து, மூர்
ச்சைப்படுத்திப் பூமியில் விழச்செய்தனர். மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த
முருந்தன் கையிலிருந்த சக்கிரத்தைச் செலுத்த, ஐயன் அதனைப்
பற்றி அயின்றனன். விண்டுவாள் கொண்டு முன்வர, உக்கிரமூர்த்தி
ஹுங்காஞ் செய்தனர். திருமால் சித்தங்கலங்கிச் சித்திரம்போற்
செய்வதொன்றுமில்லா தூரிலயிசை வீழ்ந்துகிடந்தனர். [விண்டு இச்
சமரில் ஏனையதேவர்கள் தண்டிக்கப்பட்டாற் போல, தனது உயி
ரையும் போக்கினதாக வுடதூற் பிரமாணங்களால் விளங்குகின்றது
அவற்றிட்சிலவற்றை யீண்டுதகரித்திருக்கின்றேன்.]

அதுபொழுது அமரரின் அநேகர் மரிந்தோரும் மதிமயங்கி நோருமாய் மகச்சூலையில் வீழ்ந்துகிடந்தனர். தக்கன் வெருண்டு தண்டாயுதத் தாங்கிவர, வீரபத்ரர் அவன் தலைபையரிந்துயாருண்டத்திலிட்டு ஓமாக்கினிக் கூட்டினர், பலதேவர்களையுங்கண்டு அவர்களில், இந்திரனைத் தண்டாவெறிந்து மூர்ச்சையாக்கி, அக்கினியின் அஸ்தத்தையறத்து, அண்டமுகடதிரும்படி வீராட்டகாசஞ் செய்து, இயமனை இருகரங்களாற் கசக்கிப் பிழிந்து அவனது வெற்றுடலை நாற்றிசையிலும் வீசி, அவனது மேதியின் கொம்பை மூரித்து வீழ்த்தி, நிருதியின் தோளையரிந்து, உருணன் உத்தியைவாளி னாற்றோண்டி, வாயுவை உகலாசத்தால் வருத்திப் பறத்தி, கோபத்துடன் ருபேன் தோளைக் கச்சிளுற்கட்டி, பூடாவென்னும் பரிதியைப் போடாவென்று பல்லுதிர்த்து, பகன் என்னும் பகலோனது அம்பகமகழ்ந்து, அரியமாவென்னும் ஆதவன் ரோளையரிந்து, சமீபித்த தசுபுத்திரர் பதினமரை வாளாற் சேதித்து, உசக்கனெண்மலையும் மருத்துவரையும் வாய்வழி சோரி வழியப்புகடத்து, பலதூல்களைக் கற்றும் பரமசிவனை பரம்பொருளென்னுணராது அப்பொருள் மால் என்று மால்கொண்டிள்ளி வானோர் பலரையும்வதைத்தனர்.

தக்கன் தலையிழந்தது கேட்ட அவன் பிரதான பத்தினி வேதவல்லி பாங்கியச் சிலருடன் ஆங்கு கடைந்தனர். அவன் வருவது கண்ட காளியம்மை அவனது காதினை யறுத்துத் தலையிற்போட்டு தக்கனது மற்ற மலைவிமர் தலைகளை யறுத்துப் பந்தாடி, நாமகள் திருமகள் நாகியை யரிந்து, இந்திராணியின் இளைமுலை களைந்து, அதிதியினது அதாத்தை அரித்தெறித்து, அக்கினிதேவன் மனைவி யாகிய உயாகாதேவியின் வலமூச்சையும் இடத்தனத்தையும் நகத்தற் பின்னி ஏனைய மாதாது செவி-நா-மூக்கு-மூலை-மூதலியவற்றை க்கொய்து துன்புறுத்தினள்

வீரபத்ரர் வெருளிமீக்கொள் ஆகாயத்தில் அசீரி “கோபந்த
ணி” எனச் கூறக் கேட்டு, உக்திர் சிறிது கெனங்குறைந்தனர். சி
வபெருமான் உமாதிதலியாருடன் இடபாருடராய் ஆண்டுக்காட்சி ய
ளித்தனர். வீரபத்ரமூர்த்தியும் காசிகா தேவியும் அவ் விருவர் முன்
சென்று பணிந்தனர். உலகமாதாவாகிய உமாபிராடர்யார் அவ்யாக
சாலமுற்றும் தேவர்-அரம்பையர் முகிவர்-முநி மாதர்-தகைவம்சத்தர்
முதலாளுடாது பிமாதகன் கீழ்ந்துகிடக்கக் கண்டு மனம்பொருது
“எம்பெருமானே ! இவர்கள் யாவுரும் இவ்வேழையேன் பொருட்
டிற்றத்தே ராதலின், இவர்களை யெழுப்பியருள் வேண்டும்” எனப்
பிரார்த்திக்க, கருணாமூர்த்தி களிகூர்த்தாராய் வீரபத்ராவேயே
அவர்களை யெழுப்பி உயிர்த்தருளினர். இமைப்பொழுதுகியிர்பெற்ற
இந்நிறைக்கென் ன் - எண்கண்ணன் - இமயவர் - இரடியர் யாவுரும்
இமயவல்லியாருடன் இடபாருடராய் ஆகாயத்திற் சேவைத்த
ஜகதீசனது திருவடிகளை நிஸ்சிதைப் பலமுறை விழ்ந்து பணிந்து
பாலிப் பயந்து சிந்திப்புகாருண்மமூர்த்தி “அஞ்சாதீர்கள்” என்று
திருவாய்மலர்ந்தருளித் தேற்றினர். பதுமன் தன் தனயனறைய தக்க
னைக் காணுதுபதைத்து பகலாளைப் பணிந்து “கொடியோனாகிய த
கையையும் எழுப்பிச் கொடுக்கவேண்டும்” என்றிரப்பி, சிவ கடா
கைத்திறால் வீரபத்ரர்-தக்கன் சீரத்தின்மேல் ஆட்டுத் தலையைய
மைத்து “எழு” என, அவனும் எழுத்து உள நாணி அச்சமுற்றது வி
மலரை நமஸ்கரிக்க “வெருவேல்” என்று அருள்செய்த, விடைபூர்
தி வீரபத்ராருடன் வெள்ளிமலையடைந்து அவருக்கோ ருலகளித்து
விடுத்தனர். பிறகு தகையன் பிரமன் சாற்றிய புத்திமதியைக் கேட்
டுச் சிவார்ச்சனை செய்து சிவகணங்கட்டுத் தலைவருயினன்.

நுதிதா.

வததேவஸுயோகாந்ருகாஹவாஸுயிர்யஸ்யஇத்யாதிதநாத்தி.
விஷ்ணுவததயோவிஷ்ணொஸ்ரிந்பாதுபிப்தயதுததுமபபாத

யஜ்ஞோமுகஸ்தஸ்மைஸச்சிரோயத்ப்ரவக்யம்
வாஜஸீயந தஹராத்நிரிப்ரக்ருத்யாமநந்தி
விஷ்ணோஸிரிப்ரதிஷ்ணிபதிதம்.

ஸிப்குபுராஸம்.

பபாதசததாபூஷ்மஸஸஸுஜ்ஞிபுருஷேத்தம்
புருத்தாபதபுருசுக்ரமுத்யம்யஸப்ரபு
வ்யஷ்டபதநீநாதமாகரெணவஸ்தநசிஸு
உதிஷ்ட்டெஜ்ஜுகிதஸ்தேநபாக்ஷணஇவரிஸ்சலி
த்ரிபிஸ்சகர்ஷிதஸ்தேநக்விதாபூத்வைப்ரபோர்தத
ஸார்ங்ககேகாடிப்ரஸுநாச்சிச்செதஸுஸிரிப்ரபு
ததஷ்ணாதபதபூம்யாஸிரிஸ்தஸ்யதராதவெ
வாயுநாப்ரெரிதபசைவக்ராணஜநரிநாகிநா
ப்ரவிவேஸுஷ்ணாதவததாஹயாஹவநீயகே
ஸார்ங்ககேகாடிப்ரஸுநாச்சிகேகாஹஸ்யமஹாத்ந
ஸிரிஸ்சிச்செதயாமாஸவீரபத்ரோமஹாபல்
யஜ்ஞஸ்யஸிரிஸுசேத்தாபூஷ்ணாததவீநாஸக

ஸாமநிபூராஸம்.

ஜடாதரம்ஹரித்ருஷ்ட்வாக்ரோதாநாரக்தலோசகம்
தஸ்மாத் தேஸாதபக்ரம்யகுப்ஜோதாத்ரஹிதஸ்தித

ஸாநீதிபர்வம்.

நசைவாகல்பயத்பாகம்தேக்ஷாருத்ரஸ்யபாரத
ததஸ்ஸதேவீவசநாத்நயஜ்ஞமபாத்ரவத்
ஸஸர்ஜஸுலஸுக்ரோதெநப்ரஜ்வலந்தம்முஹூர்முஹூ
த்சுலம்பஸ்மஸாத்ருத்வாதக்ஷயஜ்ஞஸுவிஸ்தரம்
கூவயோஸஸஹஸங்கச்சநபதர்யாஸ்ராமமதிசாத்

வேகேநமஹதாபார்த்தாபதந்நாராயணேபிச
ததஸ்தத்தேஜஸாப்ஸுஷ்டா : கேஸாநாராயணஸ்யச
பபூவுர்முஜுஷர்ணஸ்துததோஹமுஜுசேஸவந்
அத்யப்ரப்ருதிஸீவத்ஸஸ்ரூலாகேமேபவத்யயம.

ஸாயுஸம்ஸிதை.

சரணோவ்ரெதுவகத்ரேண ஸவிசாட்பாபூருஷம்
மருகருபேணதாவதபவீரிரஸ்கரததாகரோத்.

பல தேவர்களுக்கெய்திய தண்டங்கட்கு மேற்கோள்வேண்டு
வோர் கூர்மபுராணம் - ஸ்சாந்தபுராணம் - இலிங்கபுராணம் - வாபு
சங்கிகை-காசிகண்டமுதலிய தூல்களிற் கண்டுகொள்க. விரிப்பிற்
பெருகும்.

சிவபிரான் தன்னைப் பணைத்துச் செய்த தஷணது யாகத்தைச்
சங்கரிக்க எழுந்தருளியமூர்த்தமே தஷ்யஜ்ஞஹதமூர்த்த மெனப்
பகரப்படும்.

தஷ்யஜ்ஞஹதமூர்த்தயோநம :

நார்பத்தைந்தாவது

கிராதமூர்த்தி.

துவரபாபுகத்திலேபாண்டுபுத்திரர் சகுனியின் மாயசக்தினால்
நாடுகரங்களைத் தமது ஞாநியாகிய தூயோதனனுக்குத் தோற்று,
மனைவியுடன் வனமடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர். பிதாமகனாகிய வே
தவியாசமுநிவர் அங்கெழுந்தருளக்கண்ம பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும்
அவரது பாத தாமரையைப் பணிந்து தாம்பகும்பாட்டின் குறை கூ
றினர். முநிவர் அவர்கட்கு அநேக அரசனீதியையும், நளன்முதலிய
அநேக பேராசர்களுங் கால்வித்தியாசத்தினுற் கஷ்டப்பட்டனா
னப் பீல பூர்வசரித்திரங்களைபுக கூறி, அவர்கள் மனதைத் தட்டப்

இத்தி, சிவபெருமானை நோக்கித் திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற்ற வஞ்செய்து அவரது அருக்கிரகத்தை யடையுங்கள் என்றருளிச் செய்து, தவமியற்றுதற்கு முகூர்த்தமுங் கூறித் தமதிசையின்படி சென்றனர்.

அம்முனிபுங்கவர் ஆஜ்ஞாபித்தவண்ணம் அருச்சுனன் சடை முடியும் மரவுரியுந்தரித்து, அம்பரத்தூணியும் வில்லுந் தோளிற் புட்டி, வெள்ளிமலையின் மேற்புறமடைந்து, அது பர்வதராசபுத்திரி யாராக உமையம்மையார் திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியகேடத்திர மென்றுபணிந்தெழுந்து, முத்தமுல் வளர்க்கும் முரிவர்பாபங்களை முடிமேறகொண்டு, இயக்கர் விச்சாதார் சாரணர் முதலானோர்க் கண்டு, சிங்கம்-புலி-யானை-காழி முதலிய பிரகங்கன் சஞ்சரிக்கும் ஆரண்யத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடிவ வாகிய மலையை நண்ணி, இதயதாமரையில் இறைவரையிருத்தி வேதசிவாகமங்கொறி கூறியவகையே திருவெண்ணீற்றினைத் தேக முழுதுஞ்சண்ணித்து, அக்கமாலையணிந்து தவக்கோலங்கொண்டு தானொன்றினால் நின்ற, மற்றொரு கால மடித்து நின்ற காலின் தென்னையிலூன்றி, இருகரத்தையுஞ் சிரத்திண்மேற் சேர்த்துத்துக் கி, இருவழியிலும் இடையாறு நீர்தாரையொழுத, மனத்தைப் பு தஞ்செல்லாதொழிக்கு மஹாதேவனைச் சிந்தித்து அருந்தவத்தமர்ந் தனன்.

அவனது தந்தையாகிய இந்திரன் தன் தனயன் தனஞ்செயன் செய்யுந் தவத்தைச் சோதிக்கும்படி, அரம்பை ஊர்வசி முதலிய சிவ தேவதாசிகளையெலின். அவர்சனத்தக்கிருதுவின்விருப்பின்படியே கூண்டொன்றில் ஆடையாபரணங்கொருதாராகி, பரிமாபிருந்த நறு மலர் குடி, பற்குளன் தவஞ்செய்யும் பாண்டலையை நாடி, பவ வகையிலுந் தமது கருத்து பக்குவப்படாமையாலோடி, பாஞ்சாதன னைத் தேடி நடந்து விருத்தாரந்தங்கள் பயன்பெற்றிலவென்றிறை

வாழத் தமது பதியிற் கடினார். மகபதி தனது மைந்தனது சிங்ஹத்தின் வன்மைக்குக் களித்து, சடிதியிற்சென்று சவ்வியசாசனியைக் கண்டு சந்தோஷித்து, சற்றுவுசனித்து மனவிருப்பமறித்து “மங்ஹைபாகர்வருவார்; வரங்கள் பல தருவார்” என்று ஊக்கமுண்டாக்கித் தனது நகரிற்குச் சென்றான்.

தீர்திவ்வாழிருக்க : சில சேடியரால் அருச்சுனன் செய்யும் அருந்தவத்தை யறிந்த அம்பிகை அரணி மஹி “அண்ணலே! அருந்தவமியற்றும் அருச்சுனனுக்கருள்புரியவேண்டும்” எனக்கூறி, அரண் “தவமியற்று மிவனைக்கொல்லும்படி இவன்ஞாதி சுயோதனன் தனதுகண்பன் முகாசரனை யேவினன்; அவனும் பன்றிவடிவாய் இவ்வசலமடைந்து சமயம்பாழ்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; ஆதலின் அவன் கிரீடையைக்கிடழிக் கெடுத்திபுரியுமுன், அத்தரணுவனைச் சங்கரிக்கவேண்டும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருநக்தி தேவணாவிரித்து “நாமுன்றிவேட்டையாட வேண்டிதலின், கணங்களுந் நீயும் கணமொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொள்க” என ஆஜ்ஞாபித்து, தாமும் வேட்டுவ வடிவு தாங்கினர். உமாதேவியாரும் அதற்கேற்ப ஓர் வேட்டுவச் சிறுமியாகி, குமாரக்கடவுளைக்குழநீதை யாக்கிக்கைக்கொண்டு பெருமான்பின்வந்தனர். வேதங்கந்நான்கும் வேட்டை நாய்களாயின. கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இவ்வகையாக யாவரையும் கூட்டிக்கொண்டு வில்லை உளைத்து விரைந்து செல்லுகையில், முகாசரன் பெருமுழக்கத்துடன் அர்ச்சுனனை எதிர்த்தேடினான். அகோதவத்திருந்த சருகு பட்சணஞ்செய்யுந் சுவேதநாகனன் ஆர்ப்பரித்துவரும் பன்றியைப்பரிந்து, அதனாலே தவநிலையுழிபுமென்றஞ்சி, வில்லைவளைத்து நரணைநறி அஸ்திரமொன்றை அதன் முகத்தில் இலக்குவைத்து விடுத்தான். வேட்டுவவுருக்கொண்டு சேனவீரருடன்வராகத்தைத்தூரத்திவந்த வீமலன் வில்லோசை காட்டி அம்பொன்றை அதன்பின்புறம்

எய்தனர். அவ்விண்ணுடம்புகளும்பாய்ந்தன. அவற்றில் அருச்சுனனெய்த அம்பு அதன் முகத்திற் பாய்ந்து பின்புறத்துருவி, அருச்சுனனது அம்பாறுத்துணியை யடைந்தது. வேட்டுருவேற்ற இறைவனெய்த அம்பு அதன் பின்புறம் பாய்ந்து முன்புறத்துருவி, நிலவிரைவீழ்ந்தது. மூகாசரனாகிய எனம் நிலத்தின்மேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாய் இறந்தது. வேட்டுவ வடிவுகொண்ட சிவகணங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சயனைச் சமீபித்து “தவசியே ! ஒருவனெய்த மிருகத்தைப் பிறனொருவனெய்யலாமோ” எனப்போர்கொண்டனர்.

வேட்வடிவுகொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்சயனும், பல சியாயங்கள்பேசி ஒருவரோடொருவர் சபதஞ்செய்துகொண்டு பெருஞ்சமர் செய்தனர். கடவுள் தனஞ்சயனது காண்டிபத்தின் நானையறுத்தனர். அதனால் அருச்சுனன் நாணமடைந்து அவ்வேடர்தலைவன் தலைமேல் நாணமுற்ற வில்லாஷைத்தான். அவர் சர்வவியாபியாதலின் அவ்வடிசுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னுந் திரி லோகத்தினுள்ள தேவர் மாறுடர் முதலிய எல்லோருக்கும்பட்டது.

“விண்ணிலுறை வானவரி லாரடி படாதவர்

விரிஞ்சனரி யேழு தலினோர்

மண்ணிலுறை மானவரி லாரடி படாதவர்

மனுக்கண்முத லோர்க ளதலக்

கண்ணிலுறை நாகர்களி லாரடி படாதவர்

கட்செலி மகீபன் முதலோ

கொண்ணில்பல யோனியிலும் யாவடி படாதன

விருந்துழி யிருந்து ழியரோ.

வேதமடி புண்டன விரிந்தபல வாகம

விதங்கனடி புண்ட னவொரைம்

பூதமடி புண்டனவி நாழிகைமு தற்புகல்செய்

பொழுதொடி சலிப்பில் பொருளின்

பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி
பிறக்கலா சன்றன் மகனார்
நாதனம லன்சமா வேடவடி வங்கொடு
நான் கையடி யுண்ட பொழுதே.”

அருச்சுனனடித்த அடியால் வேடர்பதி வெகுளிகொண்டனர் போலச் சிறிதுநேரம் மல்லயுத்தஞ் செய்து மகவான் னைந்தனது வன்மையையறிந்தனர். அவன் அல்லற்படுவதை யகற்றும்படி தேவர்களும் இந்திரனும் தோத்திரஞ்செய்தனர். கருணாமூர்த்தியாகிய கண்ணுதல் உமாபிராட்டியாராடன் சகல தேவர்களும் புடைகுழக் காட்சியளித்தருளினர். பற்குனன் பலவகையாகப் பரமபதியைத் துதித்தான். சிவபிரான் அவனைத் தேற்றி “முகாசுரனால் உன்னுயிர் போகாவண்ணம் வேடுவனாக வேட்டுமுற்று வந்தேன். வேண்டியவரம் யாது?” என வினாவு, சுவியசாகி*சங்கரா! தேவரீர் பெயர்கொண்ட அஸ்திரமொன்று திருவருள் செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க இறைவர் அவ்வாறே பாசுபதாஸ்திர மருக்கிரகித்து “பாரதப்போரிற் செயமுறுக” என ஆசீர்வதித்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அருச்சுனன் தவஞ்செய்கையில், அவனைக்கொல்லும்படி தீர்யோதனனால்விடுத்த முகாசுரனைச் சங்கரிக்க வேட்டுருவேற்றுச் சென்றமையால், சிவபிரான் சொதழூர்த்தியெனப் பிபயரெய்தினர்.

சொதழூர்த்தியேநம :

நாற்பத்தாருவது

குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவடிக்கென்னுஞ் சிறப்புப்பெயருற்ற மணிவாசகர் பாண்டி நாட்டில் கீர்வன நிலவளமிருந்த திருவாதவூரில் ஆமாத்திய வேதியர் குலத்தில் திருவவதாரஞ்செய்து தந்தையாரால் திருவாத

ஆர் என்னும் பிள்ளைத் திருநாமம் பெற்று வேதாசமமுதலிய நிலைகளிற் தேர்ச்சியடைந்திருக்கையில், மதுரையில் அரசுபுரிந்த வரும் அரிமர்த்தனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றதன் பால் வருவித்து ஆற்றலேனோக்கி அமைச்சரிமையுந்தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டமுங்கொடுத்துச் சிறப்போடுவைத்திருந்தான். அமைச்சர்பெருமான் இருமனப்பெண்டிப்போலும் அரசுகரியத்துத் தெரழிலும் ஆளுடையார் திருவடிக்கண்ணே அறிவுமாகவொழுமிவருகையில், கீழ்க்கடற்றறையிற் குதிரை கொள்ளும்படி அரசனேவ, அளவற்றபொருளோடுஞ் சென்றன்.

பரிபக்குவமுற்ற ஆன்மாக்கட்குத் திருவருள்புரியும் ஆளுடையார் இவரது சத்திரிபாதத்து உத்தமத்தலைமைநிலேனோக்கிமாறுபடத் திருவுருவேற்றுத் திருநக்தி முகிகணங்கள் மாணக்கராய்ச் சூழ்ந்துவா, திருப்பெருந்துறையிற் குருமூர்த்தம் கொண் டெழுந்தருளியாத ஆரையர் வரவுனோக்கியிருந்தனர். இவர்சென்று அத்திருப்பதியெல்லையடுக்க, அன்பும் ஆராமையுந் தலைநீதார, என்னுடையான் இங்குற்றனனோ? என்னுங் கருத்தோடு சென்று, ஆசிரியர் பெருந்தகையைக் கருவிகளெல்லாங்குளிந்துருக்கக்கண்டு கைதொழுது உரை சூழற உடல் கரையப் பரவின்; பாடினர், ஆனந்தக்கூத்தாடினர்; பாவசராய் அசைவற்றுச் சிறிதுபொழுது கையேற்றிருந்து, “எம்பெருமானே! இவ்வுடல்பொருள் ஆவி மூன்றினையுந் திருவுள்ளம்பற்று” என்று குறையிரந்த குணக்குன்றன்னவரை, எம்பெருமான் திருவருளோக் களித்து, அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ் செய்து அமையத் தடவித் திருவடிசூட்டி அன்பூட்டி அறிவின்மயமாக்கிஐந்தெழுத்துண்மையசைவற் உபதேசித்தருளினர்; அதனால் அமைச்சர்பெருமானும் அமுதராயினர். ஆசிரியநாககத் தருட்சங்கிதியில் அன்புருவப் பெருந்தகையார் அளவளாவி, அடியார் கூட்டத்திலா, னந்தக்கடலின்மூங்கி அமுதமுதலங்காரத் தமிழ்கூட, பத்தியிசு

சைவேண்டுப் பரமபதிபுலனவாய்த் தந்து, தமது அருமைத்திருவாக்
கரல் “மாணிக்கவாசக ! இங்கிருக்க” என்றனுகிரகித்துத் தம்மா
னாகர்குமுத்ததுடன் அந்தர்த்தானமாயினர்

சிலவேழுமுற்ற மாணுக்கர் திலகராகிய மணிவாசர் மனமுருகி
வருந்திப்பிரிவாற்றுவவாய் உயிரீங்கக்கருகி, அஃதெம்பெருமான
தென் றஞ்சிக் கட்டளைகடவாது, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவ
ருடன் வந்த பரிசனர்களை நோக்கி “ஆடித்திங்களிற் புரவிகள்வரு
மென்று புரவலற்குக் கூறுக” எனப் பணித்தனுப்பி, தாம்கொண்டு
வந்த அழிமர்த்தனனரும்பொருள் முழுதும் ஆண்டவருக்கும் அடிய
வருக்கு மமைந்த ஆலயமுதலிய நிறுப்பணியில் விரியேகரு செய்தி
ருந்தனர். பரிசனர் சொல்லக்கேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித்திங்
களன்றும் அபுரவங்கள் வாராமையால் அமைச்சர் வாழ்வுக்கோலை
லிடுப்ப, அவரும் உடையார் சந்திதியிற் சென்று அரசோலையிலித்
துநிற்க “ஆலணிமூலத்திந் பரித்திரள்வருமென்று ஒலையிடுக்க” என
ப்பெருமான் அசீரியாய்க்கூறினர். பூமிமன்றுடையார் கட்டளைப்ப
டி அவ்வாறே ஓர் திருமுகம் வரைந்தனுப்பினர். மணிவாசகர் துயி
லுலகையில் எம்பெருமான் தோன்றி “புரவிகள் பின்வரும் : நீ மூன்
செல்த” எனப்பணித்தமையின், அமைச்சர் பெருமான் ஆளுடை
யார் சந்திதியிற் பணிந்து விடைகொண்டு மதுரையைடைந்து ஆல
வாடிடையாரை வணங்கி, அரசன்வைக்களத்துற்று அகமலரச்செய்
து, சோமசுந்தரரைப் பணிந்து இருக்கையடைந்து திருவருளோக்
கியிருந்தனர்.*

*குருமுத்தி—குருமுர்த்தம்-அபுரவாருடம் என்னும் இரண்டு
சரித்திரங்களும், மாணிக்கவாசகர் சரிதங்களேயாதலாலும், அவை
முறையே ஒன்றின்பின்னொன்றாக அடுத்துவருவதாலும், அவர்பிர
பாவத்தை ஈண்டு முடித்திலோம். எஞ்சிய சரிதையை அடுத்த அபு
ரவாருட முர்த்தத்திற் கண்டுகொள்க.

பரிபக்குவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவர் சிவபிரானதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்த்தியென யதோர் பெயர் வழங்குகின்றது.

குருமூர்த்தயேநம:

நாற்பத்தேழாவது அக்ஷரஞ் சூழ்ந்தி.

மாணிக்கசேர்ந்த மணிவாசகருக்குப் பந்துவர்க்கமும், நட்பு யூயினார் கானாவகையாக மதிக்கறக் கருதி, அரசகாரியத்திற் சிறந்துள்ளாரா யிருத்தலின், மன்னனுக்குறுதியும் உறவினருக் கூன்று கோலுமாக விருந்திலீரெனத் தமக்குத் தோன்றிய வழியெல்லாந் சொல்லக்கேட்டி “எமக்கு யாதுவரினும்கருக. எம்பெருமானே மறவேன். னாழாகிய தீகினை வினாந்தால்லிலக்கற்பாலாருளரோ?” எனக் கேட்டகன்றனர். அரசன் அமைச்சர்நாயகரை வரவித்து “குதிரைகள் வந்திலவே” என, “இன்னும் மூன்றுதினங்களில் இவளிகள்வரும்” எனப்புதல, அப்போதும் குதிரைக் கூட்டம் வராமையென்கொற்றவன் சினந்து, தண்டலாளரார் பலவகையாகத் தூன்புறுத்திச் சிறையிலிருத்தினன். மணிவாசகர்தமதுடலுயிர்கட்டுரிய ராகியபரமபதியைப் பலவகைப் பாமாலைகளாற்றுதிசெய்ய, அடியார் பாடலுக்கமகிழும் ஆனந்தக் கடலாகிய ஆலவாயுடையார் அவரிடுக்கண்களையத் திருவுள்ளங் கொண்டு, திருநந்திவேர் முதலிய செவகணத் தலைவர்களைவிளித்து, “பாண்டியனுக்குப் பரிமாசெலுத்தவேண்டுதலின் வனத்திலுள்ள நரிகளைப் பற்றிவந்துபரிகளாக்கி அவற்றை நடத்துஞ் சேவகராக நீங்களுருக் கொள்ளவேண்டும்” என்று கட்டளையிட, அவர்கள் அவ்வாறே சித்தப்படுத்திப் பலவகையாகிய ஆடைமுதலியவற்றில் வேறுபாடுற்ற சிறந்த வடிவேற்றனர்.

தேவன்டர் துன்பங்களைக் களைவுஞ்சோதிஸ்வருபியானிய சிவ பிரான், தருமார்த்த காம மேகக்ஷ மென்னும் நூற் புருஷார்த்தங் களை நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு செவிகள் - பர அபரவுணர்ச்சியே விழிகள் - விதிமுகம் - நிவேத வால் - தந்திரங்கள் புறவணி - ஸப்தகோடி மந்திரங்கள் சதங்கை மாலை - சூரிய சந்திரர் பாதம்வைக்கு விடங்கள் - தாரகப்பிரம் மந்திரமே கடிவாள மாகக்கொண்டு இவற்றைப்போன்ற விற் அங்கங் களுமமைந்த ஓர் சிறந்த புரவிமேலேறித் தாமே அவற்றிற் கிறைவ ராய் எழுந்தருளியவ, பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவறிந் துஅவற்றின் சிறப்பையும் தலைவனது சிறப்பையும் அன்போடு கண்டு களித்துப் பரிசு பல செய்தனுப்பிப் பழைய மந்துறையிற் கட்டப் பணித்தனன் அப்பசிகளும் பாதிவிரலிற் பண்டைய நரிபுறவேற்றப் பலகுதிரை களை யூறுசெய்து, வனத்திற்கேக, பூழியன்கேள்வியுற்று மனம் புழு வ்கு அமாத்தியரை யழைத்துத் தண்டலாளர்வச மொப்புவித்து “அப்பண்டாரப்பொருள்முழுதுங் கொண்டிவிடுக” என, அவர்கள் ஐயரைச் சிறைப்படுத்தி வைகையாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத் தஞ் செய்ய, வஞ்சகில்லார் வள்ளலார் திருவடியில் மனஞ்செலுத்த அருட்பெருந்தகை அவ்வைகையைப்பெருகச்செய்ய, மதுரைமுற்று ம் வெள்ளமாக அரசனாணையால் மண்ணடைப்பாராயினர். மந்திரி யார் ஆலயஞ்சேர்ந்தனர்.

அச்சமயத்து வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விடுத்த க ரை அடைப்பின்றி வருந்த, பெருமான் கூலியாளாய் வந்துபிட்டு ண்டு, கட்டுண்ட அயற்கரையிடய நீர்விடுத்துத் துயில்புரிவார்போ லிருக்கக்கண்ட பாண்டியன்பிரம்பாலோச்ச * அஃதுயாவர்மேனும் படச்செய்து அடைப்பாரின்றி யடைகரையாக்கிமறைந்து ஆகாய

* சிவபெருமான் சர்வ வியாபியாதலின் அவரை அரிமர்த்த ணன் பிரம்பாலடித்தபொழுது அவ்வடி யாவர்க்கும் பட்டது.

காணியால், “அமைச்சரைத் தேறுதி” எனக்கூறுவித் தருளினர். வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயரைக்கண்டு “வாதஜாராசே ! என்பிழை பொறுத்தி இத்திருவையெல்லாம் வேண்டியவாறுசெய்தருள்க” என ஐயர் “வழுதியர் கோவே ! திருவருள்வழி கிற்க” என்று நிறுத்திப் புறப்பட்டுத் திருப்பெருந்துறை யடைந்து பதிகமோதித் துதித்து, பல திருப்பதிகளை யுஞ்சென்று பணிந்து, திவ்வையச்சேர்ந்து ஈழத் தினின்றவந்த புத்தரைத் திவ்வவாழ்ந்தனர் விருப்பின்படி வாதில் வென்று, அவர்கட்குச்சிவசின்ன மளித்து, வனவர்களை வாய்திறப் பித்து, திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் மன்றுடையாரே யெழு திக் கைச்சாத்திட் டருளும்படி மணிவாய் மலர்ந்தருளினர். ஆமாத் தியருவநீபத்தை அவ்வேதியர் நோக்கி “திருவாசகத்தின் திருவுள் ளக்கிடையைத் திருவருள் செய்யுளேண்டும்” என்றிரப்ப, அடிகள் முறுவல்செய்து அவ்வந்தனரொடு பொன்னம்பலஞ்சேர்ந்து “இவ் வாசகப்பொருளாவார் இவரே” என்று திருவாய்மொழித்து திருச்சிற் றம்பல முடையாரைக் குறியாது குறிப்பித்து, எம்பெருமானிடத் திரண்டறக் கவந்தனர்.

திருவ்வையாடற்புராணம்.

“பாண்டியன் முதுகிற் பட்டது செழியன்
பன்னிய ருடம்பினிற் பட்ட
தாண்டகை யமைச்சர் மேனிமேற் பட்ட
தாசினங் குமார்மேற் பட்ட
திண்டிய கழற்கால் ஸார்மேற் பட்ட
திவுள்மேற் பட்டது பருமம்
பூண்டவெய் கரிமேற் பட்டதெவ வுயிர்க்கும்
போதன்மேற் பட்டவத் தழுமுடி.
பருதியு மதியும் பாம்புமைங் கோளும்
பன்னிற் படைத்தநாண் மீனும்

ம்ருதில்ம் புனல்கா லெரிகடுங் கனல்வா
 னென்னுமைம் பூதமுங் காருஞ்
 சுருதியுமாறு சமயவா னவருஞ்
 சுரர்களு முரிவருந் தொண்டின்
 மருவிய முனிவர் கண்களும் பட்ட
 மதுரைநா யகண்டித் தழும்பு.
 மானவர் மணிதர் நாகர்புள் விலங்கு
 மாசணஞ் சிதலெறும் பாதி
 யாணபல் சாமு மலைமரங் கொடிபுல்
 வாதியா மசாமும் பட்ட
 ஐனடை கருவும் பட்டன தழும்போ
 டுதித்தன ஷ்யிரிலோ வியமுந்
 தானடி பட்ட சராசர சடங்க
 டமக்குயி ராயிலேன் றழும்பு.
 துண்ணென மாயோன் வீழித்தனன் கமலச்
 சோதியும் யாவதன வியந்தான் ககக

சிவபெருமான், அரிமர்த்தனனது அளவில்லாப் பொருளைச்
 சிவபணியிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகர் நிமித்தமாய் நரிக
 னைப்பரிகளாகித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று புரவிகள் ஒப்பு
 வித்யமையால் அசுவாருடமூர்த்தியென்பமீதார்திருநாமமெய்தினர்.
 அசுவாருடமூர்த்தியேநம:

நாற்பத்தெட்டாவது

க ளா ந் தி க ழு ம் த் தி .

சோல்லுதற்கரிய வலியமைந்த சூரபன்மனது தொந்தரவைச்
 சவியசத*இந்திரன் தன் மனைவியுடன் மறைந்து சீகாழிப்பதியிற்
 சிகாரச்சேனைசெய்து காலங்கழித்திருந்தனன். அது காலத்திள், அமர்

சிலர் ஆகண்டலனைக் கண்டு “அரசே ! அசுரர் புரி தயர்நீனை ஆற்றி கில்லோம்” எனக்கூற, வச்சிராயுதன் “வானவர்களை! மகாதேவனை வழுத்தி அத்துயர் தீர வெள்ளிமலை யடைவோம்” என்று இந்திராணியை அரிகரபுத்திரர் காவலில் விடுத்து, தேவர் குழுவுடன் திருக்கயிலையடைந்து திருச்சுந்திரானத்தினுட் செல்ல, திருநந்திதேவரை உத்தரமுதவம்படி யிரந்தனர். அதுசமயம் ஸங்களுதியர்க்குச்சங்கரர் ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டிருத்தலின், நந்தியெம்பெருமான் நாகபரணர் கட்டளைப்படி தடுக்க, அத் திருவாயில்வேயே அநேக காலம் அமர்ந்திருந்தனர்.

அக்காலத்திற் கொடுங்கோல்செய்துவந்தரூபன்மன் தங்கையும், வாலிபரை வலிதிற் புணர்பவளுமாகிய அசமுகி பெண்பாள் துன்முகியுடன் சீகாழித்தலத்தைச் சேர்ந்து, ஆங்குப் பொற்கொடி போல விளங்கும் புலோமையைக் கண்டு தன் முன்னோனைச்சேர்ந்து வாழும்படி யழைக்க, சசி தடுக்க, வன்மைபுடன் கையாற்பற்றி அவளலறம்படி இழுத்துக்கொண்டு சென்றார். ஐயனூது எவலாளராகிய வீரமாகாளர் விரைந்துசென்று “செல்லந்த” என்று தடுக்க, அசமுகி ஓர் குலத்தைச் சுழற்றிவிட்டாள். அதனை வீரமாகாளர் வாளால் வெட்டிமாய்த்தனர். அசமுகி துண்ணென்று துன்முகிகையிலிருந்த குலத்தைவாங்கிக்கொண்டு, அவள்கையில் அயிராணியையளித்து வீரமாகாளர்மேல் அச் குலத்தை விட, அவர் அதைபு மழித்தனர். அரக்கி மலையொன்றைப் பலங்கொண் டெறிந்தனர். அவர் அதனையும் வாங்கொண்டுமாய்த்தனர். மேலந் முகமுள்ளவன் மேலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாதவளாய், துன்முகிகையிலிருந்த இந்திராணியைத் துணுக்குறத் தூக்கிக்கொண்டு விண்வழி, வேகமாய்ச் செல்ல, வீரமாகாளர் வெகுண்டு அவள் அளகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உடைவாளையுருவி ஒரு கையை வெட்டி இந்திராணியை விடுவித்து, தூர்க்குணங்க ளமைந்த துன்முகியை நோக்கி “நீயுந்

தொட்டணையன்றோ”? என்று, அவனைப் போர் அத்த மரித்தனர். வருந்தி யழுது புரண்டு சோகமாகி யெழுந்த அசமுதி அகம் காணித் துன்முதியுடன் மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று தன் தமயனோடு சிகழ்ந்தன கூறித் துக்கித்தனர். சூரன் உலகநடுங்கச்சிரித்து ஹுங்காரஞ் செய்து கோபித்தான். அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டகுமாரன் பாறு கோபன் “என்னை விடுத்தால், இந்திரன் இந்திராணி இமையவர் யாவரையும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்” எனக்கேட்டி நன்மனை இழைந்து ஏக விடுத்தனன். அவன் தன் வீடுசென்றான். சூரன் பிரமனைக் கொண்டு அவ்விருவா தத்தத்தையும் பண்டுபோற் படைப்பித்து, வாடித்திசைக்காவலர் முதலியதேவரையும், நிலமன்ன ரையும் தண்டித்துப் பிழமன் வேண்டுகோளின்படி விடுத்தனன்

பாறுகோபன் பல்வகைப்படையும் புடைகுழ இரதாருடனாய், துன்முதி வழிகாட்டப் புகலிநகரிற் புருந்து இந்திராணியை யெங்குந் தேடிக்காணாது, அமரர்புரியாடிய அமராவதியையடைந்தனன். அதனையறிந்த அந்தரர் சயந்தனுடன் சாற்றி, சயந்தன் “தந்தை - தாய்-ஆசிரியன் என்னு மிவர்களில் யாரும் ஈண்டிலர் ; இனி யென் செய்வது ? விதியைவிலக்க முடியுமோ ? வந்தது வருக” என்று ஐராவதத்தின்மே லேறி, ஆகாயவாகிகள் புடைகுழ, அசுரச்சேனைக் கெதிரில் அருஞ்சம ராற்றக் கருதி முன்சென்றனன். வானவருந் தானவரும் போர்புரிய ஆரம்பித்தனர். அவ்வாறு செய்த செருவில் தேவர்கள் தோற்றோட, அவுணர் அவர்களைத் தொடர்ந்து பற்றித் தோளிற் கயிற்றாற் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டு போயினர். சயந்தன் சாலவும் வெருண்டு தன் வில்லைவளைத்துப் பல்வகைப்பாணங்களைப் பூட்டித்தானவத்தலைவரைப்புறமுதுகாட்டியோடச் செய்துவெற்றி கொண்டனன். பாறுகோபன் அவனை யெதிர்த்துப் பல தேவாஸ் திரங்களைச் சிக்கினன். இந்திரகுமாரனும் எண்ணில்லா அம்புகளை எதிர் விடுத்தனன். இவ்வாறு ஒருவர் விட்ட அஸ்திரத்தை மற்ற

நெருவாழித்துக்கொண்டு, இருவரும் பெருஞ்சமர் புரிந்தனர். சயந்தன் பாறுகோபனது வில்லின் நாணியை யறுத்தனன்: பாறு கோபன் வேரோர் நாண்பூட்டி மனம் நாணி, சயந்தன் மாப்பில் அஸ்திரமாரி வருஷித்தனன். சயந்தன் சகஸ்திராஸ்திரங்களால் அவனது தேரையுங் குதிரைகளையும் நொறுக்கினன். தீயோன் வேரோர் தேரேறிக் கணக்கில்லாத உணைகளை ஆகண்டல சுதனது ஆகத்திற் பிரயோகித்து அவனை யானைமேலேயே மூர்ச்சையாகி விழச்செய்தனன்.

சயந்தன் அவசமானதுகண்டஅவனுர்தியாக நின்றஹாவதம் பகைஞளது தேசிற் பலமுடன் பாய்ந்து, அதனுறுப்புகளைச் சிதைத்து, கோறல் புரியுங் கோடுகள் நான்காலும் அவன் மாப்பில் நன்றாய்ப் புடைக்க, அதன் கொம்புக னூன்றஞ்சுடசட வென்னும் ஒலியுடன் முரிந்தன. வெய்யோன் வெள்ளையானையின் கவுரியில் வெகுளியோ டடிக்க அது வருந்தி அலறி வீழ்ந்தது. அவுண னாக்கி னையால், தைத்தியர் அநேகர் சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோளிற் றம்பு பூட்டிப்பிணித்து, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சேர்த்தனர். அசுரர் அமரரது தோளிற் பூட்டிய கயிற்றைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு ஈர்த்துச் சென்று, அப்பொன்னுலகத்தைத் தீயூட்டினர். பாவியாகிய பாறுகோபன் மனமகிழ்ச்சியுடன் நிலவுல கடைந்து மகேந்திரபுரி யில் தந்தைமுன் சென்று பணிந்து “எந்தையே! இந்திரானியை யும் இந்திரனையும் காணேன். தேவர்களையும், தேவமாதரையும், அவர்கள் இனவாசம் இந்திரன் மைந்தனுமான சயந்தனையுஞ் சிறை செய்து கொண்டுவந்தேன். அமரருலகை இனி அமரெய்தாவண் ணம் அக்கினிக் கூட்டினேன்” என, ரூபன்மன் மனங்களித்து, மகனைத்தழுவிக்கொண்டு தேவர்களை விலக்கு பூட்டிச் சிறையி லிட்டனன். தேவமாதரை அசுர மாதருக்குப் பணிப்பெண்களாகப் பணித்தனன். சிறையி லகப்பட்ட தேவர்களும், அடிமைசெய்யும்

அரம்பா ஸ்திரீகளும், எப்பொழுது இத்துயர் தீருமென்று எண்ணிச் சிவபிரானது திருவருளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர். இதுநிற்க:

பாதுகோபனோடு போர்செய்து கொம்பொடிந்த நாற்கோட்டி ஐராவதம், தனது துய ராற்றாமல் உருந்தி, சிவத்தியானத்துடன் விண்ணுலகு நீங்கி மண்ணுலகடைந்து, சுவேதாரண்யம் என்னும் திருவெண்காடு சென்று, ஆயுத முன்னொருகாலத்தில் இந்திரனாற் பூசிக்கப்பெற்ற பிரமவித்தியா நாயகியாரை இடப்புறமமர்த்திய ஸ்ரீ சுவேதாரண்யேசுவரது துதித்தற்கரிய திருவடியை மணத்திற் பதித்து, ஸ்ரீரயதீர்த்தம், ஸோமதீர்த்தம், அக்ஷீரீர்த்தம் என்னும் முத்திர்த்தத்திலும் முறையே கால, உச்சி, மாலையான முப் பொழுதிலு மூதி, திருப்பள்ளித்தாமங் கொய்து, சங்கமாகிய குடங்களால் திருமஞ்சன மாட்டி அருச்சித்து, ஒரேமனதாய் உமாபதியை உள்ளத்திற் கொண்டுறைந்தது. அரவாபரணர் அத்தியின் பத்திக்குச் சித்தவகளித்து, திருவருள்செய்யச் சேவைதந்து ஐராவதத்தின் சிமேற் திருக்காஞ் குட்டி அதை நோக்கி “உனக் கென்னவரம்வேண்டும்?” என, “தேவநாயகா! தேவரீரை இவ்வகையே அருச்சித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுகிறேன்” என விண்ணப் பிக்க, விடையூறி “நீ ஷ்ரீராப்தி கடைகையில், தோன்றியபொழுதே உன்னை இந்திரனுக்கு வாகனமாக விடுத்தனனாதலின், நீ அங் காறே அமரர் துயரொழிந்த பின் அமராவதியை யடைந்து வாழ்க எம்மடியனாகிய இந்திரனை நீயே வாகனமாகித் தாங்குதல் எமக்குச் சம்மதம். நின்கொம்புகள் பண்டுபோலாக” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர். ஐராவதம் ஆண்டவ உலக்கிரகித்த உண்ணம் கொம்புகள் வளரப்பெற்று, ஆண்டு அன்போடு சிவலிங்கார்ச்சனை செய்துகொண்டிருந்து, ஸ்ரீ குமாரக்கடவுள் குரப்பன்மனாகிய அசுரர் துயரகற்றி அமரரைச் சிறைவிடுத்தபின்னர் இந்திரனுக்கு வாகனமாய்ப் பண்டுபோல் அமராவதியில் வாழ்ந்திருந்தது.

ஐராவதமாகிய யானையின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அதனைச் சமீபித்து அதுக்கிரகஞ்செய்தமையால், கடவுளையகரைக் கஜாந்திக மூர்த்தி யெனக் கழறலாயிற்று.

திருஞாநசம்பந்த மூர்த்திகவாயிகள் நேவாரம்.

“சக்கரமாற் கீந்தானுஞ் சலந்தரனைப் பிளந்தானு
மக்கரைமே லசைத்தானு மடைந்தயிரா வதம்பணிய
மிக்கதனுக் கருள்சரக்கும் வெண்காடும் வீணதூர்க்கு
முக்குளநன் குடையானு முக்கணுடை யிறையவனே.

கன்னார்செங் கமலத்தான் கடற்கிடந்தா னெனவிவர்க
னொள்ளாண்மை கொளற்கோடி புயர்ந்தாழ்ந்து முணர்வரியான்
வெள்ளானை தவஞ்செய்யு மேதருவெண் காட்டானென்
றுள்ளாடி புருகாதா ருணர்வுடைமை புணரோமே.”

கந்தபுராணம்.

“மற்ற வன்றன் மணியணி மார்பிடைச்
செற்ற மால்கரி சென்றமுற் றுக்கலும்
பொற்றை யின்கட் புழைத்திடுஞ் சூசியி
னிற்ற வாலத வீரிரு தந்தமும்.

வாலிய வொளிகெழு வனத்தி லேகியே
மூலம தாகிய முக்கண் மூர்த்தியை
மேலுன தானுவின் மேவச் செய்துபின்
சீலமொ டருச்சனை செய்து வைகிறதே.

அறிவுள மால்கரி யமலன் நந்திர
முறையது நாடியே முதிரு மன்பிஞன்
மறைபுற வழிபாடி வைகு மெல்லியிற்
ருறைபடு நாற்பெருக் கோடும் வந்ததே.”

கஜாந்திகமூர்த்தயே நம:

நாற்பத்தொன்பதாவது

ஜலந்தரவதமூர்த்தி.

தேவந்திரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கைலாய கிரியையடைகையில், சிவபெருமானவடிவு மாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, “நீ யாவன்? யாதுதொழில் செய்வோன்?” என, ஒன்றுங் கூறுதிரூப்பக் கோபித்துத் தன் கைவச்சிரத்தைத் தோளிறுக்க, அது பொடியாக வுதிர்ந்தது. உடனே பெருமானுக்குக் கோப முதித்து, ஒருருத்திரவடி வேற்க, இந்திரன் வெருக்கொண்டு, உரை குழறவுடலசையக் கைகட்டி வாய்பொத்திப் பலவகையாகத்துதிபுரிய, இறைவர்மனம் பொறுத்துத் தன் கோபத்தாலுண்டாகிய வியர்வை நீரை வழித்தெறிய, அது மேற்றிசைக்கடலில் வீழ்ந்து ஓர் புத்திரவடிவாயது. அதனைச் சமுத்திரராசன் மகன்மைகொண்டு வளர்த்துவந்தனன். அச்சிறுவன் பிரமனாற் சலந்தரனென்று நாமமிடப்பெற்று, காளைப்பருவமுற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல் மிகுந்தவனாய்த் தானவத் தச்சனாகிய மயன் என்பவனாள் ஓர் அழகிய நகராஞ் செய்வித்து, காலநெயியின் புத்திரிவிரூந்தையைமணந்து சிறிதுகாலம்வசித்திருந்து, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு போர்புரியக்கருதிப் போகையில், தேவர்கள்விஷ்ணுவைவேண்ட, அவர் கருடாருடராய் இருபதினாயிரவருடங் கடும்போர்புரிந்து அவனை வெல்லுந்திறனில் லாராய்ப் புகழ்ந்து சென்றனர். அதுகண்டஇந்திரன் அவ்வசுரனாள் யாது தீங்கெய்துமோ வென் றலக்கணுற்றத் திருக்கைலாயகிரியையடைந்திருந்தனன்.

இந்திரனது செய்தியைச் சிலனதுவரியம்ப வுணர்ந்த சலந்தரன் ஆங்குச்சென்று, அவனை யெதிர்ப்பான் கருதிப் புறப்படுகையில் விசேடித்த கற்பிணையுடைய விரூந்தையென்னும்மனைவி வேண்டாமென்று தடுப்பவும் மன மயங்காமல், சேனா சமுத்திரத்துடன் திருக்கைலையைச் சமீபித்தலைச் சதக்கிருதுகண்டு எஞ்சலக்கொண்

இதன்கிரதானத்துட்கென்று சங்காரமுன்னே நின்று தனக்குற்றசங்
கடத்தைச்சாற்ற, தயாநிதி “வச்சிரபாணி ! வருந்தாதே” எனவனுக்
கொகித்துத் தேற்றித் தன்பின் வடிவுமாரிவாக் கட்டளையிட்டி, நகா
த்த திருவுருவமும் ஸான்றிய தடியும், தொங்கிய கமண்டலமுந்
தனரந்த நடைபு முடைய ஓர் விருத்தமுரிவடிவேற்று, இந்திராதி
யிமையவர் மறைந்து பின்னொடாச்சென்று, சலந்தரனைக்கண்டு
“கீயார் யாதுகருதிச்செல்கின்றனை” என வினாவ, “யான்சமுத்தி
மரரசன்தனயன். சலந்திரனென்னுநாமமுற்றேன். சிவனுடன் செ
ருச்செய்யச்செல்கின்றேன்” எனச்செப்ப, நம்பெருமான் “நன்று
கூறினை” என்று நகை கோட்டி, “கண்ணுதலைப்பொருதக் கருதிற்
கணத்தி லுயிர்கழிவாய் ; உயிர்ப்பிச்சைவேண்டின் திரும்பியோடிப்
போ” என, சலந்தரன் “இமைப்பொழுதிங்கிருந்து என் ஆற்றலைக்
காணுதி” என, ஈசன் “யான்சிவபிரானுக் கிரண்டாவது. உன் வல்
லமையைக் காணவந்தேன்” என்று திருவடியால் ஓர் சக்கரம்போற்
கீறி “இவ்வலையத்தைச்சிரமேலேற்றுத் தாங்கவல்லையா” என்றவுட
னே, சலந்தரன் இறுபாப்புமிருந்து “இததானே பெரிது” என்று
இருகையாலுமெடுத்து மார்பிலும் புபத்திலுந்தாங்கிச் சித்தன்
மேல்லைத்துக்கொள்ள, அச்சக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபிள
வாகப்பிளந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்தெய்தியது. அவனுடன்
வந்த அசாரகூட்டமுற்றும் பெருமானது விழித்தியினர் சாம்பரா
யின. பின்னர் பெருமான் தமது சிஜவடிவு காட்ட இந்திரன்முத
லாயினர் வாழ்த்திப் பூமழைபொழிந்து ஆநந்தக் கூத்தாடிப் போற்
றித் தத்தம் பதவியடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

அமரனாத் திராத்தயர்வினைத்துவந்த சலந்தராசரனைச் சக்கர
மொன்று தாளாற்றித் தலைமே கெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமை
யால், சிவபிரானுக்கு ஜலந்தரவதமூர்த்தி யென லோர் திருநாமஞ்
சூழப்பட்டது.

கந்திபுராணம்.

“புங்கவர் யாரையும் புரங்கண் டேன்வரு
 கங்கையை யடைத்தனன் கார்கொள் வேலையி
 லங்கியை யவித்தன னரியை வென்றன
 னிங்கிது தாங்குவ தரிய தோவென.
 புரத்தழல் கொளுவியோன் பொறித்த நேயியைக்
 கரத்திடை யெடுத்தனன் கனங்கொண் டெய்தலி
 னுரத்திடைப் புயத்திடை யுயிர்த்துத் தாங்கியே
 சிரத்திடை வைத்தனன் நேவ ரார்க்கவே.
 செழுஞ்சுடர்ப் பரிதியைச் சென்னி கோடலா
 லொழிந்திடு சலந்தர ண்சி னேழுமத்தி
 கிழிந்தது முழுதுடல் கிளர்ந்து ரோரிந்
 திழிந்தது புவிதனி லிழுமெ னேசையால்.”

காஞ்சிபுராணம்.

“இருக ருகச் சலந்தரனை யிறுத்து மாட்டி யங்ஙனவ
 மருகே தோன்றச் சுதரிசன மங்நதைத் தலத்தின் பிசையேந்தி.
 முருகார்க்கிணைத்தண்ணறும்புந்தொடையல்வாகைமுடிவிளங்கத்
 திருவார் காட்டி யளித்தருளுந் தேவர் கோமான் நிருவருவம்.”

ஜலந்தரவதமூர்த்தியேகம் :

ஐம்பதாவது

வகபாதந்ரிமூர்த்தி.

ஆதிமத்தியாந்தாகிதராய் அமலராய்ப் பரிபூரணராய்ச் சூரம
 ராய் வகராகியபரமசிவம், உலகங்களை ஆக்குதல்காரணமாய்ச் சுத்த
 மாயையின் அதோபாகமான அசுத்தமாயையினிடத்தி அய்யக்த
 மாகிநி மஹாணைபுண்டாக்கி; விஞ்ஞானகலர் - பிரளயாகலர் - சக

லர் என்னு மூவருக்கும், தனிகாண்புவனப்பாகங்களுக்கு உபகாண
மாய், பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்கள் மூலமாய்ப் பிரபஞ்சங்களுையெல்
லாம், படைத்தல் - காத்தல் - அழித்தலாகிய முத்தொழில்களையுஞ்
செய்தித்தும், அவற்றிற்கேயாதவாய்ச் சுத்தமாயெழுந்தருளுவர்.
இங்ஙனம் நிர்மலமாயிருப்பினும் அவர்கொண்ட திருவுருவம் அஜ
கேயவாதி ஆன்மாக்களின் அங்குகிரஹகாரணமேயன்றி வேறன்று
அவரது திருவுருவமும் அங்குகிரஹமேயாகும்.

புதுகூடம் பொதுகூடம்.

அங்கப்ரத்யங்கஸாங்கஞ்சோ பாங்கஞ்சசதுரோபவேத்
பரிரோவக்த்ரஞ்சஹருதய மங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதம்
வஷ்டிகண்டஸ்தநெனபாஹு நரபிருஹ்யோதாந்ததா
நேதரம் நாஸாஸ்யகர்ணெனாச பாணிபாதந் ததாங்குவி
ஹருசஜா நுஜங்கஞ்ச ப்ரத்யங்கஞ்சேதிசுத்யதே
மூர்த்திநாகுணரூபந்து ஸாங்கபேதிப்ரகீர்த்திதம்
குணச்சிந்நமிதிஜ்ஞேயம் தத்குணாதபாநாபவேத்
குணம்ஸத்யம்ப்ரதாபஞ்ச தூர்பேத்யா நகர்ஹபததா
ருத்திமாயாலிவ்ரணஞ்ச நாதம்ஸம்ஹிருதிரோவச
வதேதஸகுணபேதோத்தர? தேஷாம்ஸஸுணமுச்சயதே
த்ரிகுணம்ஸூவமித்யுத்தம் ஸத்யம்ப்ரஸூரிஷ்யதே
கட்கமீஸப்ரதாபோயம் தூர்பேத்யம்ஹ்ரோபிஷ்யதே
ஈஸஸ்யா நுகர்ஹஞ்சைவ அபயஞ்சப்ரஸஸ்யதே
ருத்திஸ்ஸயாந்நாகரூபந்து பாஸம்மாயாஸ் ரூபகம்
லிவ்ரணமங்குஸஞ்சைவ கண்டம்நாதாத்தமகம்விதூ
ஸமஹாரமக்நிரூபம்ஸாத் பாஸாநாம்பஸ்மஸாத்க்ருதி
வதேவைகுணரூபாஸ்ச ஸாங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதம்
வஷ்த்தரோபவீதமாலாஸ்ச கந்தமாபாணந்ததா
ஆஸநாசாணஞ்சைவ உபாங்கபேதிபீர்த்திதம்.-

என்று உரிய பிரபல பிரமாணத்தானே இறைவர் கொண்டருளிய திருமேனிகாருண்யத்திருமேனியென்பது ஐயமறப்பெறப்பட்டது.

இவர் திருமேனியில் ஹருதயத்தினின்றும் ஸஹஸ்ராம்ஸமாச உருத்திரதேவர் தோன்றுவர். கோடியம்ஸமாக வாமதக்ஷிண பார்சங்களினின்றும் பிரமலிஷ்ணுக்கள் பிறப்பார்கள். தக்ஷிணவாம வலாடநேத்திரங்களிலிருந்து ஸூரியஸோமாக்கி தேவர் தோன்றுவர். பிராணனிலிருந்துவாபுதேவரென்றுவன். கண்டத்தினின்றும் கணேசரர் ஜனிப்பர். ஹருதயத்தில்ஸ்கந்தர் உதிப்பர். நாபியினின்று யம இந்திர வருண ருபேரருதிப்பார்கள். பிரத்யங்கத்தினின்றும் பஞ்ச சாகத்தோடி தேவர்கள் பிறப்பார்கள். உரோம கூப்பங்களிற் பலகோடிருயிகளும் மற்றமுள்ள பல தேவர்களுஞ் சனிப்பார்களென்று வேதசிவாகமங்களிற் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸாதுபாகம்.

கர்மேஸஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸந் மஹேஸஸ்யஸமுத்பவஃ
மஹேஸஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸநத் ருத்ரதேவஸமுத்பவஃ
ஏதம்மஹேஸகோடியம்ஸநத் ப்ரஹ்மலிஷ்ணுஸமுத்பவஃ
தக்ஷிணக்ஷபலோப்ரஹ்மா ஹரிர்வாமாங்கஸம்பவஃ
ஹருதயாக் லீலருத்ரஸ்து ஸிவஸ்யபரிவஸுஜ்ஞகஃ
நேத்ரோஷுஸவ்யவாமோர்த்தவே ஸூரியஸோமாக்கிஸுரபவஃ
ப்ராணவாபுஸமுத்பந் ஸ்ரோத்தோலோதிஸுரபவஃ
ஆஸ்யேஜ்ஞாநஸமுத்பந் கணேஸஸ்துகளோத்பவஃ
ஷண்முகேஹருதயேஜாதோ நாபௌதேவாஸஸமுத்பவஃ
பஞ்சபாக்தோடிதேவர்ஸ்ச மஹேஸாங்கஸமுத்பவஃ
ருஷ்யஸ்சதகாநோடியோ ரோமகூபாதஸமுத்பவஃ
மகோக்ஷ்யாஸஸஹஸ்ராம்ஸநத் கௌரீஜாதம் இதிஸம்ஸுத
ஸ்ரீஸிஸ்யாஸஸ்தி துர்கா உமாசைவபரபாததா.

பாஜேயேஷ்டாசலக்ஷ்மீச ததைவாந்யாஸ்சஸக்தயஃ
வதாவைகேரடிஸக்திஸ்ச கௌரீதேஹஸூத்பவா.

அந்நிலஸிகோபந்ஷத்தி.

ப்ரஹ்மலிஷ்ணுருத்ரேந்த்ரா ஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தே

நகராணா காரணா துத்யேயஃ

ஸர்வையஸ்வயஸம்பந்நஃ ஸம்புராசாஸமத்யே

லங்குபுராணம்.

ராஜஸிமாமகீஸக்தி கரோதிஸகலம்ஜகத்

ஆஸ்தாயப்ரஹ்மணோரூபம் மந்மாயாஸம்ப்ரவர்திதா

அந்யாசஸக்திஸ்ஸத்வாட்யா ஸஸ்தாபயதிமேஜகத்

பூத்வநாராயணோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகந்மயஃ

த்ருதீயாமஹதிஸக்திர் நிறந்தீஸகலம்ஜகத்

தாமாஸிமேஸ மாக்யாதா கோபாத்ருத்ராக்யருபிணீ.

லங்குபுராணம்.

தமஸாகாலருத்ராக்யம் ரஜஸாகநகாண்டஜம்

ஸத்வேநஸர்வகம்விஷ்ணும் நிர்ருணத்வேமதேஹஸ்வயம்.

அதித்யபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிசுகிருதித் தத்வெதத்வித்திஸாங்கரம்

தஸ்யைவஸூர்தயஸ்திஸ்சோ ப்ரஹ்மலிஷ்ணுஹராபிதாஃ

அநுஸாஸநீகபர்வம்.

ஸவஷ்பகவாந்ருத்ரா ஸர்வதத்வாதிரவ்யயஃ

ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் ப்ரஹ்மணம்லோகஸம்பவம்

வாமபார்ஸ்வாத் ததாவிஷ்ணும் லோகரக்ஷார்தமீஸ்வரஃ

ஹ்ருத்யாத்காலருத்ராக்யம் ஸர்வஸம்ஹாரகாரகம்.

ஸ்காந்தம்.—மதங்கஸவேதஸம்பூதௌ ப்ரஹ்மநாராயணவிமெஷ்.

லங்குபுராணம்.—தக்ஷிணங்கபவோப்ரஹ்மா வாமதஸ்சஜ்ஜர்த்தநஃ

காளிகாகண்டம் - விஷ்ணுலாக்ஷம்.

ஜாதோஹமஸ்யவாமாங்கே ப்ரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷணே.

ஆதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞபாஜகதஸரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹர்
ஸுஹர்தாகாலருத்ராக்யோ நமஸ்தஸ்யமைபிகாகிநோ.

இத்தியாதி நியாயங்களாற்கற்பங்கள்தோழம், சிவபெருமான் அநேககோடிபிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை அவ்வவர்களின்பாஸவீக்கத் தின்னீக்கத்தின்பொருட்டு அணுத்தன்மைநீக்கிச் சிவமாந்தன்மைய ருள, தமது திரு அங்கத்தினிடத்துச் சிருட்டித்து, மீண்டுந் தம்பி டத்தில் ஒங்கிக்கொள்வர் “யாதேருத்ரபிதர் மருதாபஸுமந்தமே து,” என்னும் சுருதி ப்ரமாணத்தின்படி, அத்தேவர்களைக் கற்பங் கள்தோழம் சிருட்டித்தும், மீண்டுந் தம்பி டத் தொடுக்கியும், தாம் பிறப்பிலராய், மும்மூர்த்திமூதலாகிய தேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமா ய்த்தனித்து நிற்பாராவின், சிவபிரான் ஏகபாதத்ரிமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினர்.

கால்கீர்புராணம்.

“அபெப்பார்க் கருளு மொருதாளு மம்பொற் கமல விழிமூன்றும் பட்டப்பாற் பணிந்த புயநாளுக்குஞ் சூலப் படையு மெழில்வயங்க விடப்பா லரியை வலத்தயனை யெழுநாற் கோடி யுருத்திரரை நடுப்பாற் றோற்றி மையையந்து வடிவ முடனா நலம்பிறக்கி.

புகன்ற விடப்பாற் பகுதியினைப் புந்தித் தலத்திற் புந்தியினை யகங்கா ரத்தி னுறுதன்மாத் திரையிற் பொறியி னவ்வவற்றைத் தருந்தாள் குய்ய முந்திகளந் தலையிற் பார்க்கி ரனல்வளிகாள் மிகுஞ்சீர் விழியி னிடத்திரலி வெண்கேழ் மதியைப் படைத்தருள.

அடியி னடங்குங் கீழுலக மனைத்து மடியி னுறத்தேற்றி முடியி னடங்கு மேலுலக முழுது முடிப்பா லனித்தருளிப்

படியில் கருணைப் பிழம்பாகிப் பரசு மடியா ரகவினக்காய்க் [வம்.
சொடிய பிலகோ யாட்டொதுக்குங் கோணைப் பெருமாண் றிருவரு
கைபாத்தரிமூர்த்தயேசும?

ஐம்பத்தொன்றாவது

தநிபாதநரிமூர்த்தி

திவனிய மங்கள ஸ்வரூப ராகிய சிவபெருமான் மகேச்சரராக
கின்று, தம்பிடத்திருந்து அநில புவனங்களையும், அப்புலனாதிபர்க
ளையும் முறையே தோற்றுவித்து, அத் தோற்றிய அடைவே தம்பி
டத்தி லொகித்திக்கொள்வர். அவ்வொகிக்கம் நித்தியம் நைமித்தியம்
பிராகிருதம் ஆத்தியந்திகம் என நான்குவகைப்படும். அவற்றுள்
முதலிற்கூறிய நித்தியம் என்பது ஆன்மாக்கள் அவரவர்கட் கறுதி
யிட்ட ஆபுளினி றுதியில், தத்தங்காரணத் தொடுங்குவதாம். இரண்
டாவதாகிய நைமித்திகம் என்பது பிரமாவின துபகல்கழிய, உலகஞ்
சலத்தால் மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் என்பது பிரம
தேவனது கல்லுளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிராகிரு
தியில் ஒகிக்கமுறுதலாம். நான்காவதுங் கடைப்பட்டதுமான ஆத்
தியந்திகம் என்பது ஆன்மாக்கள் விரிந்தனானத்தினால் முத்தி
யடைதலாம்.

அவற்றுள், முதற் கூறிய நித்திய மென்பது வெளிப்படடி.
இரண்டாவதாகிய நைமித்திகம் பிரளயத்தின் முடியில், சூரியன்
துறு தேவனருடமட்டும், சுவர்க்கம் த்திய பாதல் லோகமனைத்தும்
முதலற, அழங்க்திர்பாப்பி, கடலாற் சூழப்பட்ட ஆழியும், அதைச்
சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி, தீப்
பொறிகளைச் சித்தி அக்கினி தேவனுடன், சொல்லுந்தெழில் செய்
பும் யமனைப்போலக் காலத்தோடுகலந்து, பூலோகம் புனாலோகம்

சுவரிலோகம் ஜனலோகம் மகாலோகம் தஞாலோகம் ஸத்யலோகம் அதஸம் விதஸம் சுதஸம் ரீதஸம் தராதஸம் ரஸாதஸம் மஹாதஸம் பர்தலலோகம் முடிவுவனாயிலுள்ள "சராசர மெல்லாவற்றைடி மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்த தின்பின்னர் தூறுவருகும் மேகக்கட்டங்கள் குழுமி யானேத்துதிக்கையினின்றும் நீர் சொரிதல்போல நீர்த்தானாபொழிந்து மின்னி இடித்துச் சூரியோஷண முதலியவற்றைத் தம்மிடத் தொடுக்கிக்கொண்டு பெருமணிசொரியும். இவ்வகைய னகமித்திகப் பிரளயகாலத்தில் பிரமன் யோகமித்திரை செய்வன். இப்பிரளயத்தோடு கூடியகற்பத்தை வராககற்பமெனவும் கூறுவர்.

பிராகிருதப்பிரளயத்தைச்சிறிதுவிரிப்பாம். பரமானு இரண்டு கொண்டது அஹு. அதுமூன்றுகொண்டது திரிசரேணு. அதுமூன்றுகொண்டது ஹடி. அது மூன்றுகொண்டது வேகை. அது மூன்றுகொண்டது லவம். அது மூன்றுகொண்டது நிழிவதம். அது மூன்றுகொண்டது கணம். அது ஐந்துகொண்டது காட்டன். அது பதினைந்துகொண்டது லகு. அது பதினைந்துகொண்டது கன்னல் அல்லது கடிக்கை. அது இரண்டுகொண்டது முகூர்த்தம். அது பதினைந்துகொண்டது பொழுது. அது இரண்டுகொண்டது நான். அது பதினைந்துகொண்டது பட்சம். அது இரண்டுகொண்டது திங்கள். அது இரண்டுகொண்டது இருது. அது மூன்றுகொண்டது அரயம். அது இரண்டுகொண்டது ஆண்டு என்று சொல்லப்படும். ஆண்டு அல்லது ஆரூடம் தூறுகொண்டது மாறுடர் ஆயுட்காலம். மேற்கூறியமாறுடநான் முப்பதுகொண்டது தென்புலத்தோர்க்கு ஒருநாள். அவ்வகைத் திங்கள் பன்னிரண்டுகொண்டது தேவர்களுக்கு ஒருநாள். அவ்வகையநான்குக்கூடிய ஆண்டு பன்னிராயிரங் ஆழித்தால், தேவர்களுக்கேரர் ஊழியாம். நாவ்வகையுழியாயினிச்சென்றால், பிரமனுக்கொருபகல். இதற்குள் சவாயம்பு-சவா

சோமிகுன் - உத்தமன் - தாமசன் - இரைவதன் - சாக்குஷன் - மவ
வச்சுதன் - சூரியசாவர்ணி - தசுசாவர்ணி - பிரமசாவர்ணி - தரு
மசாவர்ணி - உருத்திரசாவர்ணி - ரௌச்சியன் - மிபசுத்தியனென்
னும் பதினான்கு மறுக்களும், அரி - விபச்சித்த - சுசுந்தி - சிவி
விபு - மனோசுவன் - புரந்தான் - மாவலி - அற்புதன் - சாந்தி - விரு
டன் - இருதராமன் - திவற்பதி - சசி என்னும் பதினான்கு இந்தி
யர்களும் நீங்குவர். அப்பொழுது பிரமன் இருட்டி நீங்கித் தஞ்ச
வான். இதையே பிராகிருதப் பிரளயமென்பர். இத்தகைய பிரமர்
ஒருகோடியரிற்பீன் திருமாலுக்கு ஒருபகலாம். இவ்வகையே விஷ்
ணுவின் காலவளவை கழியின் விஷ்ணுவு மிறப்பர். [ஆதியந்திகப்
பிரளயமென்பது ஆன்மாக்கள் இருவினையொப்பும் மலயபிராகமும்
பெற்றுச் சர்வேசுவரனுடைய திருவருளால் சத்தினிபாத முற்று
முத்தியிற் கலத்தலாம்.]

இவ்வாழிற்றந்த பிரமவிஷ்ணுக்களும் உருத்திரரும் தாம் தோன்
றிய அடைவே மகேச்சுரனிடத்தில் லயமாவர். அம்மகேச்சுவரனோ
அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாய்ப் பிரமாண்டங்களை யெல்லாம்
கெற்றிக் கண்ணுதிலரித்து. அவ்வாறு எரியுண்ட புவனபதிகளின்
அங்கங்களைக் கருணையாலே தம்மிடத் தொடுக்கிக் கொள்வர். பிர
மா - விண்டு - உருத்திரனென்னு மூவரும் ஒடுங்குஞ் சமயத்து
மகேச்சுவரனொழுந்தருளிய அவசரம் தரிபாதத் தரிமூர்த்தமெனப்பமும்.
அதாவது மூன்று பதமாக நின்ற மும்மூர்த்திகளும் மகேச்சுவரனிட
த்தில் லயமாதலாகிய அவசரம் என வுணர்க.

எல்லாப்பொருள்களும், தத்தம் பிறப்பிடத்திலேயே லயப்
படும் என்பதற்குப் பிரமாணம்.

“யாதேவா இமாதிரிபூதாநிஜாயந்தேயே நஜாதாநி ஜீவந்தியத்
ப்ரபந்தயயிஸு விஸந்திதத் விஜிஜ்ஞா ஸஸ்வததப்ரஹ்ம” — சருதி.

கிருநானபோதம்.

முதற்குத்திரம் - உதாரணம்.

“இலயித்த தன்னின் லயித்ததா மலத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டு - மிலயித்த
தத்திநியி லென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திநியு மாநியுமா மாங்கு.”

தாரிபாதத்திரமூர்த்தயேநம:

ஐம்பத்திரண்டாவது

ஏகபாதமூர்த்தி.

கண்முதலிய உறுப்புகளின்றி, கருத்தினுக்கெட்டாதாகி வண்
ணமுக்குணமுமின்றி மாறிலாப்பொருளாய் ஆகிமத்தியாந்தராகித்
மாய்ச் சுயஞ்சோதியாய்ச் சர்வான்மாக்களுந் தோன்றிலயிக்குமிட
மாயுள்ள சாஷாந் சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் ஆணவகேவலத்தி
லமுந்தித் தம்மையறியாது கிடப்பதை யறிந்து சத்தியை ஷோபி
த்து ஞானத்தை யுதிப்பித்து, அவ்வான்மாக்கள் ஆணவாதி மலபந்
தங்கள் நீங்கித் திருவடியை யடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு சிருடீ
டியாதியைக் கருதி, மீண்டும்படைத்தும், அவற்றைக்காத்தும், சங்
கரித்தும், திரோபவித்தும், அங்க்காகித்தும் வராரிற்பர்.

சர்வசம்ஹாரகாலத்திற் சத்தியில் அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக்
காருண்யசத்தியார் தம்மிடத்தொழிங்க, சிவபிரான் ஒருவரே அழி
யாதிருந்தருளுவர்; எனவே வேதசிவாகம புராணாதிகள் ப்ரதிபாதித்
தும். இவரே சர்வகாருண்யாகிய பகவான்; அணிமாதி அஷ்டசித்
திக்கும் முதற்காரணர்; பிரணவவாச்சியர்; பாக்கபகவத் சப்தவாச்
சியர்; இவரே தனிப்பொருளாய் நிற்பவர். இவற்றைப் பின்வரும்
உபதீடதாதி மஹாவாக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும்.

ஸ்ருதி வாக்கியங்கள்.

ஈஸாநஸ்ஸனகோருத்ரம் || ஸிவவக்ஷேவஸம் || எகவருத்ரோநத்
விதிய்யாயதஸ்தே || த்யாவாபூ பிஜபந் தேவகம் || ஸஸரிய ஏகோதே
வம் || தமேகம்புருஷம்ருத்ரம் || யனகோருத்ர உச்சயதே || எகமேகாத்
விதிய்யம்ப்ராஹ்ம || ஸர்வோவைருத்ரம் || ஸ்ரீஸ்ரவாதிகோருத்ரோமஹ
ருஷி || யப்ராஸ்ஸமஹேஸ்வரம் ||

இத்யாதிப் பிரமாணங்களால், பகவானைவுள்ள சிவமூர்த்தியே
தனித்து நிற்பவ னெனவும், எஞ்சிய இமையுட்கட்கு முதல்வனென
வும் பெறப்பட்டது. இனி பகவத் சப்தவாசஸிய என்பதற்குப் பிர
மாணங் கூறுவாம். பகவானென்பது அறுகுணச செல்வனெனப்
பொருளாகும்.

அவையாவன:

“ஐஸ்வர்யஸ்ய முக்ராஸ்ய வீர்யஸ்யயாஸம்ஸ்ரீயம்-ஜ்ஞாநவைரா
க்யயோஸ்ஸைவஷண்னாம்பக இகீரிதம்”-இத்தகைய அறுகுணங்க
ளும் சிவபெருமானுக்குள்ளவை. எவ்வாறெனின், ஸ்ரீவதார்புவத
ரோபரிஷத்து “தமீஸ்ரவாணாம் பாமம்மஹேஸ்வரம்” என்றும்,
“ஸர்வஸ்யப்ராபுமீஸாநம்” என்றும், சைத்தீயகம் “ய, பராஸ்ஸமஹே
ஸ்வரம்” என்றும், அதர்வஸிரஸம் “ஸர்வைஸ்ரவ்யஸம்ப்ரகீஸ்ரபு”
என்றும், ஸௌபத்திகபர்வத்தில், கண்ணன் வாக்கியம் “நாகம்ஸதீதவம்
தேவாநாஃ ஈஸ்ரவஹேஸ்வரமவ்யயம்” என்றும்போந்த பிரமாணங்க
ளால், எல்லாமுடைமைக் குணமுடையான் சிவபிரானென்பதும்,
இப்பகவானே புராசித்தே மற்றத்தேவர்கள் ஐசுவரியாதி சம்பத்துக
ளைப் பெற்றார்களென்பதும் விளங்குகின்றன.

இனி வீர்யன் என்பதற்கு, ஸ்ருதி “ஸ்ருகந்நபீமமுபதத்துமு
க்ரம்” என்று கூறிய உக்ராசப்தத்தால் வீர்யனெனப் பெறப்பட்டது.
பாகவதம் சதுர்த்தஸ்கந்தம் பிரமன் வாக்கியம் “நாஹம்யஜ்ஞாநச
யஸ்யபூயம்-தேதேஜோவாஜாமூக்யஸ்சஸ்தவம்-விதுப்ரமர்ணம்பல

வீர்யயோர்வா-தஸ்யாத்தமந்த்ரஸ்சநஉச்சிதித்ஸேத்” என்றும், ஸ்ருதி “நஸந்சாஸந்ஸரிவவவகேவல” என்றும், காட்டிய பிரமாணங்களால் யஸோருணமுடைமை நிரூபிக்கப்பட்டது. “அதவாசேஷ கல்யாணகுணைககனசஸ்வரீ ஸரிவஇத்யுச்சயதேஸத்பி ஸரிவதத்வார்த வேதிபி” என்றும், இராமாயணம் “ஸ்ரீமதஃஸரிதிகண்டஸ்யகீர் திர் வுரிதுரதிக்கரமா” என்றும், ருக்வேதம் “ஸ்ரோஷ்டஜாதஸ்யருத்ராஸ்யஸ்ரியாஸிதபஸந மஸ்தபநா() வஜ்ரபாஹோ” என்றும், விளக்கிய பிரமாணங்களால் ஐசுவர்யமுடைமையும் யஸோருணமுடைமையும் அநந்த கல்யாணகுணமுடைமையு நாட்டப்பட்டன. ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்து “ஏகாஹுதம்ஸத்யமிதம்ஸர்வஜ்ஞஃ காலகாலோருணீஸர்வவித்யய” என்பதாற் செல்வமுடைமையும் ஞானவைராக் கியமுடைமையுஞ் சாற்றப்பட்டன. பின்னும் கூர்மபுராணம் “யஸ்துயோகம்ததாமோஷ விச்சேதஜ்ஞாநமுத்தமம் ஸோர்தயேத்வை விருபாஷம்” என்றும், ஸ்விருதி “சஸ்வராதாதஜ்ஜாநமீச்சேத்” என்றும் காமாரி சப்தம்வைராக்யகுணத்தைக் கூறிற்று. பாகவதம் அஷ்டமஸ்கந்தம் “விரக்தஸ்த்வத்ருதேபுமார்” என்றும் இவ்வாறு ஷ்டாட்குண்யஸம்பத்தியும் சிவபிரானிடத்தே அநந்யசாதாரணமாயுள்ளன.

அன்றியும் மந்த்ரோபநிஷத்து “தர்மாவஹம் பாபந்ரம்பகே ஸ்ரு” என்றும், வேரோர் மந்த்ரம் “ஸர்வாநநஸரிரோகீர்வ ஸர்வபூத குஹாஸ்ய” ஸர்வவ்யாபிஸைகவாக் தஸ்மாத்தஸர்வகதஃஸரிவ” என்றும் பகவதஸப்தவாச்சியம் நிர்த்தேசிக்கப்பட்டது. இனிச் சிவ பிரானே பிராணவாச்சியரென்பதை விளக்குவாம். ஸ்ருதி “யோவாதாதெனஸ்ய ர்ப்ரோக்த” என்று பிராணவசப்தவாச்சியத்துவம் மஹேஸ்வரைக நிஷ்டமாய்த் தெரிவித்தது. பின்னும் ஸ்ருதி “ப்ரஹ்மாஸரிவேமே அஸ்துஸதாஸரிவேம்” என்றும், லிங்க புராணம் “ப்ரணேஜீர்வாசகஸ்தஸ்ய ஸரிவஸ்யபரமாத்மந” என்றும், ஆதித்த புராணம் “வாசக—ப்ரணேகாயஸ்யஜ்ஞாநஜ்ராததேருமாபதே”

என்றும், கடவல்லீ மாண்கேயாதர்வஸிரஃ ஸிகைப்ரஸ்நோபநிஷத
முதலியவற்றுள்ளும், பிரணவம் ஸிவைகவாசங்களாகவே பிரதி
பாதிக்கப்பட்டது.

இனிவேதங்களாற் கூறப்படும் பர்க்காதிசுப்தப் பொருளா
வார் சங்கரர்என்பதற்கு ஆதித்யபுராணம் “பர்கோவிஸ்வஸ்யபரண
த்விஸ்வயோநிருமாபதிஃ தஸ்யஞாநமயிஸக்திபார்யாசகிரிஜாஸிவா”
என்று கூறிய ஏதுக்களால், சிவபெருமான் ஒருவரே மற்றத் தேவர்
களுக்கு அருள்புரிந்து முதலிலும் கடையிலும் தனித்துநிற்பர் என்
பது யெறப்பட்டது.

இத்யாதிபிரமாணங்களாற்போந்த பரமபதியாகிய சிவபெரு
மான் சர்வஸம்ஹாரகாலத்தில், யாவரும் லயமடைய எல்லாவுலகும்
தமது திருவடியிற்பொருந்தநிற்பதால் ஏகபாதமூர்த்தியென்று சரு
தியாதிஞாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டனர்.

இலங்குபுராணம்.

“வெய்யதிரி ருலம்விழை ஹோடினிதி னேந்துங்
கைகளொரு நான்குமலர் கண்களொரு மூன்றுஞ்
செய்யமலர் வென்றவொரு தானமுது தேவை
யொய்யென வமைத்தவர்கள் முத்தியுது வாரே.”

ஏகபாதமூர்த்தயேநமஃ

ஐம்பத்துமுன்றுவது

௧௦௮௦ ரி வ ர ப் த மூ ர் த் தி.

மந்தாபர்வதமானது மஹாதேவரைநோக்கிப் பலகாலத் தவஞ்
செய்து, அப்பரமபதி தன்னிடம் வாழும்படி வரம்பெற்றமையால்
சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதிற்சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனர்.
அவ்வாறிருக்கையில் அம்சவாகனஞாகிய அலரோணை நோக்கி அநே

கநாள் அருந்தவ மாற்றிய அசுரனொருவன் உமையம்மையார் உடலினின் றுதித்த ஒரு பெண்ணை உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொருவா ளும் இறவா திருக்க வரமேற்று இமயவரை யலைத்துவந்தான். அந்த அவதியை யகற்ற வழியாதென்றவருந் திக் கருதியமலரோன் மந்தர மடைந்து எம் பிராணைப்பணிந்து 'இறைவரே! இமய வல்லியாகிய எமதன்னையிடம் ஓர் கன்னியைத் தோற்றுவித்து அவ்வசுரனை யழிக்கவேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க, இறைவர் அவ்வாறே யாடுக, என்று விடையளித் தனுப்பினர்.

பின்னர், கானகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாத்திரையாய்த் தேவியாடைத் திருநோக்கஞ்செய்து "எ காளிவருக" என, இறைவி "கருப்பு வில்லியாகிய காமனைக்காய்ந்து கல்லாடையுந் சடைமுடியுந் தரித்த கடவுளையக! தேவரீரிங்வாறுத் திருவாய்மலர்ந்தது யாது காரணம்? விருப்பில்லாமனோ வி மதளி ருட்புத்தடியாவ னாதலின், இக் காரருநீக்கிக் கவுரியாம் வண்ணங் கருணைபூத்தருள்க" என்று கண்ணினையில் முத்துக்கள்போல் நீர்த்துடிகள் சிந்தினன். கருவொழர்ந்தி "பெண்ணே: சர்வான்மாக்களையுங் காத்தலே நமதுகடனாதலின் ஓர் கருமப்பொருட்டாய் இவ்வாறுகழறினோம். மனங்கலங்கற்க. அதுபோப் பின்னாறியாய்" எனத்திருவாய் மலர்ந்தருள, அம்பிகை அண்ணலை வலம்வந்துபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலையடைந்து, ஆங்கோர் சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து ஆகமவீதிவழாது பூசித்து அருந்தவத்திருந்தனர்.

அசுரர் செய்யுந்தீமையில் அவதிப்படும் அந்தரத்தவர், சதுரமுகனை முதலாகக்கொண்டு, சாம்பவியால் வந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து "தாயே! தமது திருமேனியி னின்றோர் சத்தியை யுதிப்பித்து, தானவர் குழாத்தைச் சங்கரித்து, வானவருக் கருள்வழங்கவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்துக் காத்திருந்தனர். மலையாச புத்திரியாராகிய விமலை, மஹாதேவரது திருவருணாற் கௌரநிறமாங்

காலஞ் சமீபித்தது. அப்பொழுது அன்னையார் தமது காளிறத் தைவிலக்க, அதுவே தூர்க்கையாயது. தூர்க்காதேவி பிரமனாற்கொடுக்கப்பட்ட சிங்கவாகனமேறி உமையம்மையார் கட்டளைப்படிநிறுதரைக்கொன்று விந்திரியில் வீற்றிருக்கின்றனன். பரமேச்சுவரியார் புராரியின் திருவருளாற்பொன்னிறமுற்றுக் கௌரியென்னும் பெயர் பெற்று, மந்தரமலையையடைந்தனர். திருநந்திதேவர்முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத் திருச்சந்திதானத்தி னுட்சென்று சிவபிராணச் சேவித்துத் திருக்காங் கூப்பிற்றினர். மங்கையைத் தமதுசெங்கையாலெடுத்துச் சங்கரர் தமது திருத்தொடையீதி லிருத்தினர்.

சிவபெருமானேநோக்கி உமையம்மையார் தமது கருமைநிறத் தாலெய்திய காளியென்னும் பெயர்நீங்கிப், பொன்னிறமாகிய திருமேனியுங் கௌரியென்னுங் காரணத் திருநாமமுமெய்தக்கையேற்றுச் சந்திதியில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரீவரப்த மூர்த்தமெனக் கழறப்படும்.

கௌரீவரப்தமூர்த்தயேநம:

ஐம்பத்துநான்காவது

சகராநாநஸ்வரூபமூர்த்தி.

உலகமுழுவதும் ஒரே செங்கோலினு வரசுபுரிந்துவந்தருடன் என்னும் மன்னன் காரணமாகத் திருமால், ததீசிமுரிவரை யெதிர்த்துச் சமர்புரிந்து சகிக்கமுடியாராய்த் தமது சகராயுதத்தை அம் முனிபுங்கவன்மேற் பிரயோகிக்க, அது அம்முரி கிரேஷ்டரது வச்சிரயாக்ஷகயிற்றாக்கி வாய்மடிந்துமீண்டது. அதுகண்ட அச்சுதன் அச்சமுற்று, மாயாரூபமொன்று தன் போலுண்டிசெய்தனன். முரிவர்புமுனிந் தமது காற்பெருவிரலையசைக்கக் கணக்கில்லாதவிஷ்டி

மூர்த்திகள் வெளியே தோன்றினர். அதனால் அவர்தவகலி மிகுந்த வொன்றும், அவ்வரை வெல்லத்தக்கவல்லமை தன்னிடத் தில்லையென்றும் சார்ங்கன் தெரிந்து, அம்முரிவரைச் சரண்செய்து மீண்டு தன்னுடன் போந்தவானவரைநோக்கி, “யான்நீயரைச்செருத்து உலகைப்புரக்குந் திதிக்கடவுளாதலின், எனக் கித்தகைய சகரம் இன்றியமையாதது: இஹபோலவேருன்று யாண்டிப்பெறுவேன்., என்றிசைத்துவருந்த, இமையவர் “சலந்தரென்னஹ் தானவத் தலைவனைச் சங்கரன் சங்கரிக்குமாறு திருவடியாற்றீறி நிருவித்த சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரப்படை அம்மஹாதேவன்பாலுள்ளது” என மறுமாற்றங் கூறினர்.

அதுகேட்ட திருமால் சிங்ஹை களித்துச்சிவார்ச்சனையா ஸ்தனையடைவேனென்றுள்ளத்தமைத்து, ஒர்சிவலிங்கக்குறியை ஸ்தாபித்துப் பாசபத விராதம்பூண்டு சற்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அச்சமாலேகுடி, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகரணங்களைச் சித்தஞ்செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நாடோறும் பவன் முதலிய திருநாமங்களோடு அருச்சிக்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையிற் பத்திவலையிற் படுவோராகிய பரமேச்சுரன் அவரதனின் முதிர்ச்சியை ஆர்கலி குழந்த அவனமாக்கட்சறிவிக்க ஆயிரங்கமலத்தில் ஒருசலசத்தைமறைவாக் கினர். விண்டுவுணராராகிப் பண்டுபோற்பவன்முதலியவகஸ்வர்திருநாமங்களை யோதி ஒவ்வொரு சுஞ்சமாதவெடுத்துப் பூசித்து வந்து கடைசியில் ஓர் திருநாமத்திற்கு மலர் காணாராம் “இஹென்னையா ளாகவுடையார் திருவிளையாட்டு” என்றெண்ணி, தமது பூசை முட்டுப்படாவண்ணம் விழியொன்றைப் பிடிங்கி மலர்சுட்பாடாடாசெய்து அர்ச்சித்து முடித்து ஆனந்தக்கடலு

உகனே, பிறைகுடிய பெருந்தகையார் களிகூர்த்தவாகிச் சேதிமயமான பேருருவுடன் தெரிசனந்தர, திருமால் அவுட்டாங்க

பஞ்சாங்கமாகப் பலமுறைபணிந்து, வேதவாக்கியங்களாற்றித் துக்கைபெற்று நிற்க, கருணைவள்ளல் “கமலேகன்வ! உன் பூசைக்கு மனங்களித்தோம். உனது கண்ணையளித்தோம். கமலக்கண்ணன் என்ற நாம் மடையக்கடவாய்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தமது திருக்காதலிவிருந்த ஸுதர்சனம்என்னுஞ் சக்கராயுதத்தைப் பிரகாசஞ்செய்து எத்தகைய வலியினராயினும் நின்னையெதிர்த்தோரை இஃது இம்மையளவிற்கொல்லும் ஆற்றலுடைய தென்றதுக்கிரகித்தனர். திருமால் இவ்வாங்குளையும் ஸுதர்சனத்தையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து அருவியாறபோற் கண்களில் ஆந்தர்பாஷ்பஞ்சிர்தப் பலவகையாகப்பாடி ஆந்தர்க்கடத்தாடி எம்பெருமானது திருவடிமைய முடியிற்குடி வைகுந்தத்தைநாடி இடையருச் சிவபக்தியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்கர்ந்தபுராணம்.

ததிரிநாசிரஜிதஸ்த்வம்ஸுக்ராமேஸ்மருதகண்ணீ
கண்மையாநஸ்ஸிரவரி கதம்தத்விஸ்மருதம்த்வயா
சக்ரமலிந்ரமஸாஹாய்யம்சக்ரபாணேதவப்ரியம்
குத்க்ருததேநயச்சத்வ யாததபிவிஸ்மருதம்.

ஆதியுபுராணம்.

ஸுதர்ஸநாக்ஷயம்யச்சக்ரம்ஸ்தவாஸ்தகதம்ஹரி:
மஹாதேவாந்பகவதஸ்ஸுதததத்வக்துமர்ஹவரி, இந்யாதி,
ஹிமவந்பர்வதம்கத்வா பூஜயமாஸஸங்கதம்
லிங்குததர்ப்ரதிஷ்டாப்யஸ்தாப்யகந் தோதகைஸ்ஸுபை
ஹருதபுஷ்போஹரிஸ்ததாநிவிதத்விதிசந்தயந்
ஜ்ஞாந்வாஸ்வநேதாநுத்த்ருந்யஸர்வததத்ராவலம்பகம்
பூஜயமாஸதேவேஸ்ஸு, இந்யாதி,
ஸநுத்த்வாததேநசக்ரமஸுத்யாயுதஸம்பரயம்

நேத்ராஞ்சபத்மஸத்ருபரலிஷ்ணவேப்பரலிஷ்ணவே
 னோகேதுபுண்டரீகாக்ஷஇதிக்யாதிகேதோஹரி, இத்யாதி
 மயிபக்திர்த்ருடாலிஷ்ணோபலிஷ்யதிதவாகச
 ஆஜேயஸ்த்ரிஷ்டுலோகேஷுமத்ப்ராஸாதாபலிஷ்யவலி

ஸாமந 1.1.1.1.1.1.1

அதாபீத்யத்யஜகந்நாதம்ஸஹஸ்ரபிரஸம்லிபும்
 ஆராதயாமாஸஹரிஃஸ்வயமாத்மாநமாத்மநா
 ஸாங்கவரஃஸஹஸ்ரதுபாதாங்குஷ்டேநதஸ்திவாக்
 தத்பீரீதோஹரிப்ராதாத்திஷ்ணவேதுவரம்பரம்
 ப்ரத்யக்ஷணைதஜ்ஜஸுபூரிமத்திவ்யசகாம்ஸுதர்ஸநம், ப்ரதஸாநி
 அமோகவஷோமாராஜபூஜீதோ
 ஹ்ருதோமயாகேத்ரகதஸ்தேபோபலாத்

ஸாமந 1.1.1.1.1.1.1

காயத்ரிவல்லபத்வாத்ஸாததநயஸ்தாபிதாராதிதத்வாக் செள
 ரிஃ கைலாஸயாத்ராவரதமுதிததயாபீஷ்டஸந்தாகதாகாந்ரேத்ரே
 ணஸ்வேகஸாகந்தஸுபரதகமலீஸ் விஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத்ஸம்மைசக்
 ரப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸஸ்வதேவப்ரக்ருஷ்டஃ

அவதாரகோலத்திலே தரீசுமுரிவர் மகிமையை அறியாமையால் அவர்பேரில் திருமால் பிரயோகித்த சக்தாம் கடர் மஹாவித் திரும்பியதாதலின், அதற்குப் பிரதியாகச் சிவபிரானை யருச்சித்துப் பெருவலியமைந்த ஸுதர்ஸநத்தைப் பெற்றனார் என்பதற்கு, சக்திச் சிவப்ரமாணம் காட்டினோம். ஆனால் விஷ்ணுஇராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களிலேமட்டும் சிவார்ச்சனை இயற்றினாரா அல்லது அவதாரகோலமல்லாத ஆதிகாலத்தும் சிவபூசை செய்துள்ளாரா எனப் பரியாலோசிக்கும்படிக்குத் தில், சிவபிரான் பூஜிதனென்றும் வாதரென்றும், திருமாலே பூஜகரும் சிவவர்லப்தம்ஹானென்றும் தெரியவேண்டும். அவற்றிற்குள் சிவபிராயம் காட்டுவேண்டும்.

நூல்: 100.

தவஸ்ரிமேயமருதோ துர்ஜயந்தேருத்யத்தேஜசமசாருசிதாய்
பதம்யத்விஷ்ணோருபமர்யதாயிதேந.

பராஸரபுராணம் வேஷ்டாஸூத்திராயம்.

கௌதரலிங்கம்மஹாவிஷ்ணுர்பக்த்யுசாருஸிலாமயம் - சாருசி
ந்ரமஸமயர்ச்சயஸப்தவாக்பரமம்பதம் - ஸாசலக்ஷ்மிஸ்ஸமாக்யாதா
மஹாவிஷ்ணோஸ்தவல்லபா - யஸ்யலிங்கம்ஸமயர்ச்சய ஸூஜ்ய :
ஸர்வசேதகை: - எனப் பிரதிபாதிக்கும் வேதபுராண வாக்கியங்க
ளில் ஆதிவிஷ்ணுவென்றும் மஹாலக்ஷ்மி யென்றங் கூறப்பட்ட
தூகையால் அஃதாரங்களில் மட்டுமல்லாமல், அந்நாதம் அச்சதன்
அரண்முகமெனயாவன். பாரதம் துரோணபர்வத்தில் வியாஸாஸ்வத்
நாமஸம்வாதத்திலும் காமபுராணத்திலும் இன்னும் பல இடங்க
ளிலும் பிரமாணங்கள் விளங்கிக் கிடக்கின்றன. விஸ்தாரபயத்திற்கு
வெருவி விடுத்தாம்.

இனி அவர் ததிஸ்ருசிவர்மேற் பிரயோகித்த சக்ராபுதம் பண்
டைக்காலத்தி லப்பதமராமனுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது என்ப
தைப்பற்றியுஞ் சிறிது ஈண்டுக்கூற வேண்வெதாயிற்று.

அசுரர் தொந்தரவைச் சமியாத தேவர் வேண்டுகோளுக் கிர
ங்கி அவர்களைச் சங்கரிக்கத்தக்க துர் ஆபதம் எனக்கு வேண்டி
மென்று கருதிய திருமால் இமயமலைச்சாலில் துர் சிவலிங்கப்பிர
திட்டை செய்து காசொன்றுக்கு ஆயிரத் தாமரை மலர்களால்
அநேககாலம் சிவார்ச்சனை செய்துவந்தனர். ஒருநாள் உமாபதி
அவர் பத்திமுதிர்ச் சிவையப் பிரிசோதிக்குமபடி பதமமொன்றினை
மறைத்த மாதவன் தன் கண்ணொன்றைக் கமலமாகப் பாலித்து
அருச்சித்தான். அப்பொழுது அருள்வள்ளல் இடபரூடராயத்
தரிசனத்தத் துர் சக்ராபுதமுதலியிதனால் அகாரை யழித்தி னன்

நருளி, கண்ணையும் முன்போற் கடாஷித்துச் செந்தாமரைக்கண்
ன்னெனப் பெயருங் கொடுத்தனுப்பினனென ஆதித்யபுராணத்திற்
படிக்கப்பட்டுள்ளது.

முன்னோர் ஆத்தியத்திபுப் பிரளயமகன்ற நிறுவாலத்தில்
பரமேசுவரர் மீண்டும் பிரபஞ்சநீர்மாணத்தில் நிருவுன்னங்கொண்டு
அப்பாக்குத ப்ராக்குதஸ்ருஷ்டிகள் நிறிதுசெய்து பிரமவிஷ்ணுக்க
ளைப் பிறப்பித்து, “நீங்களிருவரும் கிரமமாகச்செருட்டி ஸ்திதிக்ரத்
தர்களா யிருங்கள்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அப்பொழுது
விஷ்ணு லீமலரைப்பணிந்து “சுயம்பிரகாசா ! துஷ்டநிவாரணத்தி
ன்பொருட்டுத் தருதியான ஆபுதமொன்றைத் தயவுசெய்தருளவே
ண்டும்” என விண்ணப்பித்துக்கொண்டனர். செவிரான் அவ்வாறே
தமது நேத்ர தாயத்தால் ஸூர்ய ஸோமாக்ரிகளின் தேஜஸு-பொ
ருந்திய சக்ரமொன்று கிருமித்து அதனாலேயே கல்தயொன்று பிற
ப்பித்துக்கொடுத்தனர். அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த ப்ராசத்தியா
கிய உமாபிராட்டியார் தமது கிருமுகத்தினால் ஓர் சங்கும் திருநே
த்திரத்தினால் ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து அவற்றைத் தாங்குதற்கு
முன்னிருந்த இருகரத்துடன் நாதனமாக இரண்டத்தங்களைப் பூ
ண்டுசெய்து பிரசாதித்தனர். இச்சரிதம் ஸ்கந்தருக்கும் அதஸ்திய
முஷிகருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸகாந்தபுராணம் கங்காஸம்ஸ்கிருதை

இத்யுத்தோபகவாந்ஸர்வோ ஹரிணாவிஸ்வமுர்த்தினா

தமாஹமேகநாதேசஸர்வேணஹரபீஸ்வரஃ

ஆபுதம்சாஸ்யதாஸ்யமிதபோலிக்காபதத்தயே

தேவாரீணாசஸம்ஹத்யைஷாநீயஜகதாபிநா

இத்யுத்தவாபகவாந்விஷ்ணுர்தேவதேவஉமாபதிஃ

ஏகாந்மநஸாத்யாகமகமத்பரமேஸ்வரஃ

த்யாயதஸ்தஸ்யதேவஸ்யப்ரா துராஸீத்தமோ முதம்

ஸாரூகேதந்தரயாதஸ்யஸுதஸ்ராதித்யஸங்கிரமம்
 அக்ஞேஸூர்யாக்சேஸுமாச்சதக்மயால்லோசகந்தரயாத்
 க்ரிதேஜோமயமத்யுக்ரம்ஜ்ஞாநாஸ்த்ரம்வஜ்ரபஜ்ரம்
 நாபௌஸோமாம்ருதமயோஹ்யயோஷுபகவான்ரவீ
 ப்ரா஠ேதஷுபகவநக்ரிஸ்சக்ரஸ்யஸ்யாச்சிவாத்வஃ
 ஸ்சக்ரமதிமாந்நூத்வாகிகரோமீத்யபாஷித
 க்ருதாஜ்ஜலிகாஸ்தஸ்தௌபஹுபாஹுஸ்த்ரிவேலாசனஃ
 தப்சக்ரம்பாணிகாலம்ப்யவிஷ்ணவேப்ரததௌபரிவஃ
 விஷ்ணோந்நைதக்ஷிணம்பாஹுமபஜத்ஸோபிஹர்ஷிதஃ
 த்தோதேவஸ்யவைஸரம்போர்கதாநக்ராத்விநிஸ்ஸருதா
 ஸைத்யதர்பஹராகோராஸர்வரத்நதுசித்ரிதா
 ஷுட்சாஸ்த்ரநுபிணீ திவ்யாஷுட்சாராஸ்த்ரிஸ்வநுபிணீ
 ஆஜ்ஞப்தாஸம்புகாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாஸ்ரிதா
 வாமமாஸ்ரித்யவைவாஹுவிஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத்
 த்தோதேவீஜகத்தாத்ரிபவாஸீஸாபராத்தபரா
 ஸ்ரிவாங்கஸுஸ்திதாதத்யௌவிஷ்ணோர்பேஸஸஜ்ஞயா
 தஸ்யாவக்த்ராத்ஸமுத்பநக்ரங்கரஜஸ்ஸரஸ்ரபப்
 ஸர்வதேவமயஃஸாந்த்ஸ்ஸர்வஸுத்ருசிபர்ஹணஃ
 ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவ்யாவிஷ்ணோபார்ஸ்வமதாகமத்
 தேவ்யாநேத்ராத்ஸமுத்பநக்ரமம்புஜஸுப்ரபம்ஸுபம்
 ரமாயமனோஹாரிஸர்வலோகவிபூஷணம்
 தஞ்ச்விஷ்ணுமஹாத்மாநமாஜ்ஞயாபத்மமுத்தமம்
 ஸமாஸ்யேத்ததேதாவிஷ்ணுர்விஸமயம்பரமம்யயௌ
 பூர்வமதுத்விபுஜோவிஷ்ணுர்கதாஸ்சக்ரஞ்சஹர்ஷிதஃ
 ததாஸம்புகாஜ்ஞப்த்ஸதுசிந்தாமவாபஹ
 த்விபுஜோஹுகதம்த்வத்யஹுதாநாம்சதுஷ்டயம்
 தரிஷ்யாம்யம்பயாதத்தரிஷ்யபௌஸங்கரம்புஜாவபி

வஞ்சிததஸ்தஸ்யவிஷ்ணுஜேதக்யாப்ராஸாததே
 ப்ராதுராஸ்தாம்கோனபீனௌதாப்யாந்தொனசாப்யதாரமத்
 ததேர்விஷ்ணுப்ராஸநாத்மாஸங்கசக்ரதாதரீ
 நமஸ்க்ருத்யஸிவஸாந்தம்க்ருதார்தோஸ்யித்யபாஷத :
 ததோஜஸ்தகம்பீரகோஷேணபகவாந்ஸிவ !
 விஷ்ணுமாஹமஹாத்மாகபக்ருதார்தோஸீ திகேஸரவ :
 இதுயக்த்வாம்தததேர்தேவஃபாமாத்மாஸதாஸிவ : ||

சண்மெடுத்த துதகரித்த பிரபல பிரமாணத்தானே திருமாவ்
 ஆதிகாணத்திலேயே சிவாநுக்கிரகத்தால், சக்ராயுத தண்டாயுதங்
 களும், சாம்பலியின் கிருபையினால், சங்கமும் முன்னிருந்ததுடன்
 இரண்டு கரங்களும் பெற்றனவென்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவ
 கடாஷுத்தாற் சக்கரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்திலும்
 இறுமாப்புற, அஃது மறைத்துவிட்டது: அச்சையத்திலும் அதைப்
 பெறும்படி சிவாச்சனைசெய்து மறுபடியும்பெற்றனவென வேரோர்
 உபாசனையும், ஷைஸ்காந்தபுராணம் ஈஸாநஸம்ஸிதை விளக்குகின்
 றது. [விரிதல் கருதி இதுவரையும் நிறுத்தப்பட்டது.] இத்தியாதி
 நியாயங்களால் நான்குமுறையில் நாராயணன் சக்ராயுதசிமித்தமா
 யச் சங்கரோபாசனை செய்தவற்றை நிலநாட்டப்பட்டது.

திருவாசகம்.

“சல்முடைய சலந்தான்ற லுடறடிந்த நல்லாழி
 நல்முடைய நாரணந்தண் றருளியவா நென்னே.
 நலமுடைய நாரணன்ற னயனட்டித் தரனடிக்
 முலராக விடவாழி யருளினன்காண் சாமுலோ.”

கூர்மபுராணம்.

மாயோன் நேயிபெற்ற அத்தியாயம்.

“வையம்பொதிந்தசெக்கனிவாய்மாயோனன்புக்குண்மகிழ்வுற
 னிறயன்கையாந்புறவீவியடியிற்புணந்தமலர்க்கண்ணு

மெய்தகல்விச்சதரிசனமென்னுஞ்சடாழியுமீர்து
செய்யகமலக்கண்ணனென்னும்பெயருஞ்சிறப்பினொழிமளித்தான்.”

2) பரிசுக்காண்டம்.

“என்னப்போற்றிமுடிபடிதொட்டிமுகப்பணிந்தானெழுதேக்கி
மின்னுச்சடையோன்றிருவருள்கடர்ந்தருகாரின்ருன்விழிக்கமலக்
கன்னிக்கிதநவன்கருத்துணர்ந்துகதிராயிரம்போன்றொளிபரப்பும்
பொன்னந்திகிரிபுரிந்துபின்னுமெதுவேண்டவெதுபுகவென்றான்.
நின்பாலுருகிரினதடிக்கீழ்நெடுங்கண்சாத்துரிவையுலக
மன்பாலறிவானெனக்கிருகணம்போருகத்தினருள்வெண்ண
மின்பாலுக்கீதானெடுதருளியேண்டவேண்டும்வாக்கொடுத்தான்
பொன்பான்மருமத்திகிரியினுடைந்தானமார்புடைபோற்ற.”

காந்தியாராணம்.

“ஆங்கவனை யெதிர்நோக்கி நின் பூசைக் கமகமிகுந்தே
முனக்கிஞ்ஞான்று
தேங்கமல விழியளித்தோம் பதுமாக்கெனனும்பெயரிற்
றிகழ்வா யிவ்வூர்
பாக்குபெறு திருமாற்பே நெனப்பொலிக வென்றருளிப்
பாலு கோடி
தாங்குகதீர்ச் சதரிசனப் பெயராழித் தனிப்படையு
முதவி யெங்கோன்.”

திருமால் தகையாகத்தில் வீரபத்திரார்பேரிற் சக்கரத்தை விடு
ப்ப, அவர் தலைமாலையி லொன்று அதனை விழுங்கியது. பின்னர்
விகடக்கூத்தாடி அதைச் சிரிக்கச்செய்தனர்; அதனால் சக்கரம் நழு
வி வாயினின்றவியு, ஸ்ரீ விகாயகக்கடவுள் அந்நடங் காண விரும்பி
அதனை எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவர்மகிழும்படியீண்டும்
அவ்வாறே கூத்தாடி அவர் திருவருளாற் பெற்றனரெனக் காஞ்சிப்
பாணங் கூறும்.

“போராழி யதன்வாயிற் கழிந்துபுவி மிகைவீழப்
 பொருக்கென் றங்கை
 யோரனை முகக்கடவு ளதுகவர்ந்தங் கறியான்போன்
 நிரூப்ப னோக்கிப்
 போண்ணைப் படைத்தலைவ னினிச்செயலே தென்றமூங்கிப்
 பேதுற் றந்தச்
 சோனன் நிருமுன்புங் கைகண்ட விகடநடஞ்
 செய்து வேண்ட.
 எக்கறவா னவரியற்றம் விகடநட கெடும்போதெம்
 பெருமா னோக்கி
 மாக்கருணை சுரந்தருளி யாழியவன் றனக்களித்தான்—”

சிவபெருமான் தம்வடத துடையருத அனபுகொண்டு அருச்
 சித்த திருமாலுக்குச் சக்ராபுத முத்தவீண்மையால், அப்பெருமானுக்
 குச் சகாதாநஸ்வரூபமூர்த்தியென ஓர் திருநாமம் வேதாகமபுரா
 ணங்களில் விளம்பப்பட்டது.

வழிநீஞ்சுவைக்கன்வாய்மடுத்து மழலைச்சுரும்பரிசைமிழற்றுஞ்
 செழிப்புகமலமொன்றினுக்குத் திருந்துகாதன்மெய்யன்பின்
 வீழிசுன் றடியினருச்சித்த விறன்மயனுக்குச்சுகதரிசனங்
 கழிபொருளாலீந்தருளுங் கடவுட்பெருமான் நிருவுருவம்.

—சகாதாநஸ்வரூபமூர்த்தியேநம:

ஐம்பத்தைந்தாவது

கௌரிலீலாசமந்விதமூர்த்தி.

திருக்கையாலகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவ
 பெருமன்னு திருவடிகளைத் தேவியா ரொழுந்து பணிந்து நின்றா!
 இஹவயோ! எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மைநிலையை யுப

தேசித்தருளவேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க, சுயம்பு “உமையே செயல் குண வுருவங்களைப் பொருந்தோம்; சர்வவியாபகமாக விளங்குகோம்; உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருத்துவேமம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உமாதேவியார் “உருவமுடையே மல்ல மென்றும், பல வுருவமுடையேமென்றும் உரைக்குந்தன்மையாது?” என லோத, ஐயன் “அவை நம் தருள்வடிவுகள்” என்றறைய, அண்ணையார் “சூயின், அனைய மென்வடிவங்களே” என்றிசைத்தனர். நம்பர் “நம்மெதிரில் உன்னை வியந்துகூறினே; உன்னிடத்திலும் எனையோரிடத்திலும் யாமேகின்று தொழில்படுத்துகிறோம்; அவ்வாறு தொழில்படுத்துதல் நீக்கினால் அகிலகாசாய்களும் அறிவு முழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக்கும்; அதனையறிக” என்று மறுமாற்ற மருளி, திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவரது உள்ளத்திற் பொருந்தி அறிவினை யளிக்ஞர் செயலேநீங்கித் துண்ப்பொழுதிருக்க அகிலான்மாக்களும் அறிவிழந்தவர்களாய்த் தழுதுமுறை தவறிச் சடமாயிருப்பதைக் கௌரிகண்டி, கங்காதானது கழல்பணிந்து “எம்பெருமானே ! எளியே னிசைத்ததை பெண்ணாமல் எவரையு மெழுப்பியருளவேண்டும்” என்றிரப்ப, இறைவர் கருணை பூத்து யாவரையுமெழுப்பினார்.

விண்டு முதலாளர் பண்டைய வுணர்வுறத் துயில் நீக்கினார் போலத் துண்ணென் றெழுந்து அண்ணலைப் பணிந்து “எளியேங்கள் எண்ணில்காலம் அறிவடங்கிச் சடமாய்ச் செய்கடன் மறந்தோ மாதலின், அப்பாவும் அகலும் வகையை அருள்செய்யவேண்டும்” என விண்ணப்பிக்க, உத்தமன் “உம்பர்களே ! அப்பாவம் உமையிடத்ததன்றி, உங்கரிடத்ததல்ல” என்றோதி யகற்றி, சரம்பலியை நோக்கி “ஃ * தக்கன்மகளாய்த் தாணிமேற்றோன்றுது ; யாம்வந்து

* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தனது ஸத்தியவுலகத்தி லீருக்கையில், அவன்தனது மனத்தினின்று ஸப்தருஷிகளையும், பிஷயி

மணஞ்செய்வோம்” என ஐஜனாயிக்க, விமலை விடைபூர்த்தியைப் பணிந்து விடைகொண்டு, காளிந்தித் தியிற் கமலமலரின்மேல் வலும் புரி வடிவாய்ச் சிவநாமங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு, சிறிதுகாலவிரிந்தனன். மாசிமாதத்தில் மகநகைத்திரத்தில் தக்கன் தன்மனைவி வேதவல்லியுடன் ஸ்ரானஞ்செய்து திரும்புகையில், இறைவியாது வலம்புரிச்சங்க வடிவைக்கண்டு கைகளிற்றங்கு, குழந்தைவடிவேற் றமையாற் களித்து மனைவி கையி லளித்து, உடன்கொண்டு மூரூர யடைந்தனன். வேதவல்லி மாதேவியை வளர்த்து வந்தனன்.

என்று நாரதமையும், சிழவின்னின்று கர்த்தமையும், அங்குஷ்டத்தி னின்று தஷணையும் பெற்றனன். அவ்வாறு தோன்றிய அவனது மாநதபுத்திரர் பதினமரில், தக்கன் தந்தையை நோக்கி “எந் தையே! பெருந்தேவர் மூவருள் தலைவனாகவும், எல்லா வுயிர்கட் கும் உயிருமாயுள்ளவன்யாவன்?” என்றுவினாவு, சதுமுகன் “தனய சங்கரனே நீ வினாவி யமுதல்வன்” என மறுமாற்றங்கூற, தக்கன் “சிருட்டியாதி மூவரைத் தொழிலிற் சங்கார மொன்றினை யியற் றுஞ் சங்கரன் எனைய விருதொழில் புரிபு துமக்கிறைவனாத வெங் துணம்?” என, எண்கணன் “சர்வசங்காரகாலத்தில் எல்லாவற்றை யுந் தன்னிடமொடுக்கி மீட்டும் இடைப்போளுதலாலும், எம்முள் அந்தர்க்கதமாகவிருந்து சிருட்டி திதிகளைச் செயல்பவனாதலாலும், இறைவனாவான்” எனத் தேற்றினன். அது கேட்டு மனத்தமீமாற் றம் நீங்கி மாநததீர்த்தக்கையில் ஆயிரவருடர் தவஞ்செய்த தக்க னுக்குச் சிவபெருமான் காட்சிதந்தருளி, “உன் மனதில் விரும்பிய தென்?” என, தக்கன் பணிந்து “நரினோடகங்களும் ஏன் கட்டளை யில் நிற்கவும், தேவரீனாய் பணிவோர் எண்ணப்பணியவும், உமா தேவியார் என் புதல்வியா யுதிக்கவும், தேவரீர் வேதியவடிவரய் வந்து ஊழம்புரியவும், வரமருளவேண்டும்” என வேண்டினன். சிவபிரான் அவ்வாறே யருள் செய்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

அம்மையார் ஐந்துவயதடைந்து “சிவபிரான் தன்னை மணஞ் செய்யும்படி தவஞ்செய்வேன்” எனத் தந்தைபாற்கூட, தக்கன் தன் மகள்கிய தாக்ஷாயணி சாற்றியதற்குச் சாலவுங்களித்து, அந்நகர்ப் புறத்தே ஓர் கண்ணிமாடஞ் செய்வித்துச் சில கண்ணியமோடும் அதி ல்லிசிப்ப, பரை அரணை நோக்கிப் பன்வீராண் டடையு மெல்லு யுந் தவத்திருந்தனர். அவ்வாறிருக்கையில், சிகபெருமான் தக்க மாபுரியில், தாக்ஷாயணியின் தவச்செயல்காண விரும்பி, விருத்த வேதியராய் எழுந்தருள், எம் மன்னையர் கண்டு, இவர்பெரியரென் றுட்கொண்டு, எதிர்சென்று பாதம் பணிந்து சிற்த, மாதேவர் “மாதே! உன்பாலொரு வேட்கையால் வந்தேம்; கொடுப்பதாகிற் கூறுதும்” என, அம்பிகை “அஃ திசையுமாகிற் றருதும்; அறைக” என, ஐயர் “உன்னை வதுவைசெய்ய உன்னங்கொண்டுவந்தோம்; இசைக” என, இறைவி “இருகாங்களாலுஞ் செலித்தெனையைப்

தக்கன் சிவப்பிரசாதத்தாற் பிரமனைக் கொண்டு தக்கமாபுரி யென வோர் நகர மியற்றி, ஆங்குக் கொலுவீற்றிருந்து இந்திராதி தேவர் பரவ அரசசெய்து வருகையில், வேதவல்லியை விவாகஞ்செ ய்து, ஆயிரம்புதல்வரை மீன்று, அவர்கட்கு உபந்யனமியற்றி, வேத முணர்த்தி, “நீங்கள் சிவபிராணை நோக்கி மாந்ததீர்த்ததக்கரையில் தவஞ்செய்து, “சிருட்டிசெய்ய வரம்பெற்று வருகிர்” என விடுத்த னன். அவர்கள் அவ்வாறே தவத்திருக்கையில், நாரதமுனிவர் அவர் களை வினாவி ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முத்தி பெற்றனர் இச்செய்யலை ஞானதிருஷ்டியாலறிந்த தக்கன் மீண்டும் ஆயிரம்புதல்வரைப் படைத்து முன்போலவே விடுப்ப, அவர்களுந் நாரதமுனிவாதுபதேசம் பெற்றுத் தமமுன்னோர் போலவே மோக்ஷ முற்றனர். இதைய மறிந்த தக்கன் வெகுண்டு முகிவரை “எங்குந் திரிக” எனச் சபித்து, இருபத்துமூன்று மாதர்களையின்று மருதன் மூலான முகிவர்க்கு மணம்புணர்த்தி, இருபத்தேழு பெண்

பொத்தி, புராரியை மணக்கத் தவம் புரிவேனுக்கு இவ்வாறு புகன்
றனை; போ ! போ !” என்று அங்கிருந்து விவதிச் செல்ல, பாமர்
அருகிருந்த பாவகிய ரறியாது தமது நிஜவடிவைப் பார்ப்பதித்குக்
காட்ட, அம்மை அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு ஐயனைப் புகழ்,
அதுகண்ட சேடியர் சிலர் “இவன் மாயம் வல்லோன்” என்று
மனத்துட்கொண்டு விதைத்து சென்று தக்கலிடஞ் சொல்லினர்.
அவன் தன தறிவால் அரனென்றறிந்து அக் கன்னிமாடமடைந்து
கடவுளையகாது கழல் பணிந்து “தேவரீர் என் நகரிற் கெய்தவேண்
டும்” என்று தாஷாயணியுடன் சங்கராநாத் தனதுதக்கமாபுரிக்குத்
கொடுப்போந்து, முதற்பெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவிசிலிருத்
தினன். வேதவல்லிதன் மகளைப் புல்லி, நன்னீராட்டி, பொன்
னணி பூட்டி, மலர்கூட்டி, எம்பிரானருகில்விட, இறைவியார் நச
னிடத்திலிருந்தனர்.

சேமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்தில் அங்கடைந்துநின்றனர்.
தக்கன் தாஷாயணியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரர் திருக்கையி லளி

களை யளித்துச் சந்திரனுக்கு மணம்புணர்த்தினன். சந்திரன் அவ்
வளிதையர்களில், கார்த்திகை உரோகணி பெண்ணு மாத் நிருவரை
யன்றி ஏனையோரை முகநோக்காளுயினன். பலநாள் மனம்பொறு
த்த மற்றைய மாதர் தந்தைபாலுற்று முறையிட, தக்கன் சந்திரனை
யழைத்து மதிசூறி விடுத்தனன். திங்கள் அதனாலும் மனந்திரும்
பாமைதெரிந்து சினங்கூர்ந்து “தினமோர் கலையாகக் குறைக”
எனச்சொல்தனன். அதனால் நாளுக்கோர்கலையாகக்குறைதல்கண்டு,
தக்கன்கொடுத்த சாபத்தினின்று விலகவிரும்பிய சோமன் செவிரா
னைப் பிரார்த்தித்து, பெருமானருளால் வளரவும் தேயவும் வரம்
பெற்றனன். அதனை யறிந்த தக்கன் கடுங்கோபங்கொண்டு புலக
முசிவரீ புகன்ற புத்தியாற்றோப நங்கி யிருந்தனன்.

த்து வேதவல்லி ஐகயிற்றாங்கிய காகநீரைப் புரோகிதிக் “என்தன் னையும், தவப்புதல்விபு மாகிய தாஷாயணியைத் தேவிரூக்குக் கொடுத்தேன்” எனக்கூறினன். சிவபெருமான் சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனர். தேவியார் மனம்வருந்திப் பண்டு போல், தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற் பெருமான் காட்சி யளித்து இடபாருடராய் அழைத்துக்கொண்டுபோக, வெள்ளிலை யடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனர்.

சிவபிரான் திருமணஞ்செய்த தேவியாரை நீக்கி மறைந்ததற் காகவும், தன்னை மதியாரைமக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல் சிவபிரான் மதியாமலிறுமாந்திருந்தனன். [இச்சரித்தி ரத்தின் மற்ற விஷயங்களை மூன்சென்ற தஷையஜ்ஞஹதமூர்த்தத் திற் கண்டுகொள்க.]

கௌரியாகிய உமாதேவியாருடன் லீலாவித்திரையாகச் சிவ பிரான் விளையாடிய மூர்த்தமே கௌரீலீலாசமக்விதமூர்த்தமெனப் படும.

கௌரிலீலாஸமக்விதமூர்த்தமேநம:.

ஐம்பத்தாருவது

விஷாபஹரணமூர்த்தி.

பண்டொருபகலில் அமரருக்கும் அவுணருக்கும் நேரிட்ட போரில், இருதிரத்தவரினும் பலர் மடிதலால், அவர்கள் கமலாசன த்திருந்து பலகோடி யான்மாக்களையும்படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்தியலோகஞ் சென்று கண்டு “தலைவி யாங்களிறவாது கெடுநான் போர்புரியக்கருதினோம்தவின் பாற்கடலைக்கடைந்து அமுதனிக்க வேண்டும்” என வேண்டி, பதுமன் “கமலாகேள்வன்யாற்கூறித்

“கருதியது முடிப்பிப்பேன்” என்றுரைத்து, அவர்களுடன் கூடாப் பியடைந்து சேஷசபனத்திற் சரகஞ்சியர் பரவ யோகரித்திரைபுரி யுக் திருமாலையணங்கி அவர்கள் விருப்பை யறிவிக்க, விஷ்ணு மூர்த்தி யத்திணங்கி, “அவ்வாறே யாகுக” என்று, மந்தாமலையை மத்தாக நடட்டுச் சந்திரனை அடைதனணக்கி அட்டநாகங்களுனொன் றுகிய வாசகியென்னு மாவைத் தாம்பாகப்பூட்டி, தேவர் ஒரு புற மும் அசுரர் மறுபுறமும் ஈர்க்கும்படி கட்டியாயிட்டு, தாம் கூர்ம வடிவேற்று மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினாலும் கைகளா லும் பற்றிநிற்க, தேவாசுரர் களையெய்தக் காலம் பல கடைந்த மையால், கயிருகிய வாசகிவருத்தமாற்றது. உடல் பதைத்து நாத் துடிக்கத் தனது ஆய்ரம்பவாய்களாலும், விஷ்ணு சிந்தியது.

அவ்விஷம் எங்கும் இருளெய்தும்படி யொல் லெனப் பரவ, தேவர் முதலாயினார் பயத்தோடினர். அது கண்ட விஷ்ணு அமரர் களைக் காப்பே னென்று ஆற்றல் கூறி, அவர்கள்மேற் செல்லும் ஆலத்தைத் தா மெதிர்சென் றடர்த்தனர். அவ்விஷம் அவர்திருமே னியைக் கருகிறஞ்செய்ய, அவரும் நின்றற் கஞ்சி யோட்டெடுத்த னார். அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கையாயகிரியை நண்ணி, திருநந்திதேவ ராஜங்களுயால், திருச்சந்திரானத்தினுட் சென்று கருணாநிதியாகிய கண்ணுதலைத் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்றனர். சிவபெருமான் திருமாலோடுக்கி “மாதவ! உரு வம் வேறுபட்டுத் தேவர் குழுவுடன் வந்ததென்னே?” என் றறியார் போல் வினாவு, விஷ்ணு “பரமதியே! தேவரீர் கட்டியாயின்றிப் பாற்கடலை மதித்தமையின் அழுது பெருது விவம்பெற்றோம்; அடியேங்களைக் காத்தருள்புரியவேண்டும்” என்றிரந்து நிகழ்ந்த வையிசைச்சம், சிவபிரான் தம திடம்பாகத் துள்ள பார்வதியை நோ க்க, உண்மையம்மையார் “இவர்களைக் காக்கவேண்டும்” என்று விண் ணிப்பித்தனர்.

சர்வான்மாக்களின் இடுக்கண் களையுஞ் சம்பு சமீபத்திருந்த சுந்தரரைப் பார்த்து, “சுந்தரா ! அவ்வாலத்தைக்கொணர்க” என்ருஜ்ஞாபக்க, அத்சிருவாரணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவர் தமதுன்னங்கையிற் றுங்கிப் பெருமானிடந்தா, மகாதேவர் அதனை யாக்மித் திருக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு “தேவர்களே ! இதனை யுண்ணவா ? விட்டுவிடவா ?” என, தேவர்கள் “தேவரீரது” திருக்கரத்தில் வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது; விட்டால் உலகையழிக்கும். எவ்வெவற்றினும் முற்பாகக் தேவரீர்தே யாதலின், விஷமாயிருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வாறே சம்மதித்துத் திருவமுதசெய்கையில் அது கண்டத்தனவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, “எம்மை யுயிர் காத்ததற்குச் சான்றாக இவ்விஷத்தைக் கண்டத்திலேயே தரித்தருளல்வேண்டும்” என்றுவேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அக்கேயே ஒரு நீலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டர் நீலகண்டர் கேண்டர் முதலிய திருநாமக்களைப் பெற்றனர். பிறகு பெருமானருளபெற்றுக் கடல் கடைய அமுதமும் பல பொருளும் பிறந்தன. திருமால் மோகினி வடிவேற்று அசுரரை வஞ்சித்து அமரர்க் கமுதளித்து, அவரவரிருக்கைக்கேகலித்தனா.

திருப்பாற்கடலிற் றோன்றிய விஷத்தாற் சர்வான்மாக்களுக் துன்புறுவகையாக, தேவமுநிவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கிப் பாணஞ் செய்தமையால், சிவபிரான் விஷாபஹாணமூர்த்தி யெனப்பெய ரெய்தினர்.

பாகவதம்.

யேஸுமாமத்திரியபகவாந் பவாநீம்விஸ்வபாவக
தத்விஷ்டாகத்துமாரேபே ப்ரபாவஜ்ஞோந்வமோதத
ததிகாதலீக்ருத்ய வ்ஷாபிஹா லாஹுலம்விஷம்

விஷாபஹரணமூர்த்தி.

கருட

அபகையந்மஹாதேவக் க்ரூபயாபூதபாவந்
நிரம்யகர்மதச்சம்போர் தேவதேவஸ்யமீகிஷ்
ப்ராஜாதாக்ஷாயணீப்ரஹ்மா வைகுண்டஸ்வஸாரவரீரே

ப்ராஹ்மா ஸ்டிபராஸம்.

இரண்டாமத்தியாயம் - பிரமன் வாக்மியம்.
தஸ்யவிஷ்ணுரஹம்வாபி ஸர்வேவாஸாரபுங்கவந்
நஸத் துவந் திவைஸோமும் வேகமந்யத்ரஸங்கராத்
விஷேனேந்திஷ்டமாநேந காலாநலஸமத்விஷா
நிர்தக்தோரத்தகௌராங்கக் க்ருதக்ருஷ்ணேஜநார்தநம் !

வாமதீப்பராஸம்.

தத்க்ருஷ்ட்வாரத்தகௌராங்கக்ருதக்ருஷ்ணம்ஜநார்தநம்
பீதாஸ்ஸர்வேவயர்தேவா ஸ்த்வாமேவசாணாகதாம் !

காந்திப்பராஸம்.

“ அடுங்கால மிதுவென்ன விடமெழுவ நளிவெருவி யயனமா
வேனோர், கொடுங்காலன் றனைக்குமைத்த குரைகழற்கீழ்ச் சரண்
புகுதக் கொதித்துவாழ்நான், பிடுங்காம லருள்புரிந்த பிரானன்றிப்
பின்னையுமோர் பிராணுண்டென்ன, நடுங்காதார் தமைக்காணப் பெ
ற்றிடினு மென்னுள்ள நடுங்குமாதோ.”

விஷாபஹரணமூர்த்தயேநமஃ

ஐம்பத்தேழாவது

கருடாந்திகமூர்த்தி.

திருமகன் விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன் முதலா வகில
முகிழ்த்தமுண்டகமும்-தண்டம்-சுதரிசனம்-சார்ங்கம்-கதை-சங்குட

ணைம்படை தாங்கிய கரமும், தினகர நிருவர்தீர்த் தொளிசெயல் போற் திருச்செவிக் குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாற்கடற்றயில் வும், அவுண்ணை யழித்தலும் அமரரைப் புரத்தலும் அமைந்துவ் களிக்கும் ஆதிநாரணன், முன்னொருபகலில் முச்சணைத்தொழ எண்ணினனாகி, வண்ணநற்கருட வாகனமேறி வானெறி வழிக் கொடு கண்ணுதல் வீற்றிருக்குந்திருக்கலையைச் சமீபித்து தனது வாகனத்தானமாகிய திருப்பாற்கடல்பால வெண்ணிற முடையதும் பல புறங்களிலும் அருவியாறுக ளிறங்குவதும், சங்குகன்னன்- வாணன் - குண்டோதரன் முதலிய கணநாதர்கள் நாற்புறத்திலுங் காவல்செய்வதும், இடையறாது இமையவர் குழாய்கள் “ஹாஹா சங்கா ஜகதீரா” எனப் பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிறைச்ச லுடைய துமாகிய வெள்ளிமலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கை கூப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருமலை மேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலையடைந்து, ஊர்ஊராகிய கருடன் பேரிலிருந்திறங்கி, துவாரப்பிரதேசத்தில் வாகனத்தை நிறுத்தி வைத்து, நந்தியெம்பெருமானது நள்ளிபாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அறங்களைப்பெற்றுத் தேவதேவரைத் தரிசிக்கத் திருச்சந்தி தானத்தி னுட்சென்று, கானகண்டமும், குரிய சோழக்கிளியா கிய திரிநேத்திரங்களும், மான்மழு வரதாபயமு முற்றுவளங்குஞ் சதுர் புலங்களும், கங்கையுப் கொண்டைபுந் திங்களு மணிந்தசெஞ் சடையும், பார்வதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமான் நவரத்தின கஜித மண்டபத்தில், இத்திராதி இமையவரும், நாரதாதிமுனிவரும் அட்டவசக்களும், யக்ஷகிந்திராதி பதினெண்கணங்களும் புடை குழ்ந்து நிற்கவும், அரம்பைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்கவும், சர் வாடம்பா பூரவமாய் எழுத்தருளியிருக்குந் திருக்கோலத்தைக் கண் களாரத் தரிசித்து, வாயாரவாழ்த்தி ஆனந்தக்கடலி லமிழ்த்திருந்த னர். இதுசிற்க:

விஷ்ணுமூர்த்தியின் வாசனமாயும், அவரால் வெளியேயிருக்க
ஆஞ்ஞபெற்றுள்ள துமாகிய கருடன் சிறிதுநேரம் பார்த்து; திரு
மால் விரைவாகத் திரும்பிவராமையால், தானும் திருச்சுந்திரமூர்த்தி
ஊட்செல்ல விரும்பி, உள்ளேபோகையில், திருகந்திதேவர் வெரு
ண்டு “வைநதேய ! உள்ளோபுகாதுநிற்பு; மாதவன்வருமளவும் சுண்
மிருத்தி” என இசைத்தனர். அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொ
ண்டு “என்னைத்தடுக்க நீ எவ்வளவினை; நீயோ பிச்சையெடுப்
பவன் வாசனம்; உன்னை விரைவி லுயிரொழிப்பேயுன்” எனவுரைத்
தது. விடைத்தேவர் பிரளயகாலக்கிணி ருத்திரர்போற் பெருஞ்சின
முற்றப்பேசுதலொன்றுமில்லாய் அக்கருடன்பேரில், தமது நிக
வாச உசுவாசங்களைச் செலுத்தினர். கருடன் அந்நிகவாசத்தாற்
ககனமாய்க்கத்திற்கெஞ்ஞரம்போபும், உசுவாசத்தால் நக்திதேவரது
நாசிகாபிலத்தை யடைந்துங் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்
துதித்த பிரசண்ட வாயுவேகத்திலுலையுஞ் சிறுதரும்புபோலத் தன்
புற்றுத் தணு வல்லமையால் உயிர்பிழைக்க உபாயமொன்று மில்
லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா ! கேசவா ! மதுகுதஹ ! அப
யம், அபயம், என்னு அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ரீநந்திபகவானுக்குண்டா
கிய கோபாவேச உசுவாச நிகவாசங்களால் உயிரொழியுந்ததிலி
வருக்கின்றேன். அத்தனப்பத்தை யகற்றி அடியேனைக் காக்கவே
ண்டும்” என இறைச்சலிட்டு முறையிட, சிவதரிசனஞ் செய்து
கொண்டிருந்த திருமால், அது முறையிடும் இறைச்சலைச் செவி
யேற்று, சிவபிரான் சமூகத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

சிவபெருமான், தமக்கு மனைவியும் சத்தியும் அம்பும் பரம
பத்தருமாகவுள்ள விண்டு மனம் வருந்தி வாயவிண்டு விண்ணப்பித்
தவற்றைத் திருச்செவியாத்தி, “மாலே ! மாலுராமல் நமதுகட்டளை
யென்னுந்நந்திபால் நவின்ற கருடனை விடுத்தி” எனத்திருவாய்
மலர்ந்தருளினர். உவண்கேதனன் உள்ளங்கொத்து ஐடோடிவி

டைத் தேவர்பால் உந்து விமலர்கட்டளைபை வினம்பி, “ஐயனே ! அதன் அறியானமையை மன்னித்து அருள்புரியவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, நந்திகேசுவரர் “என் முன்னே இறைமறை இகழ்ந்து கூறிய இக்கருடனுயிரை இமைப்பொழுதில் மாயப்பேன்” எனச் சினத்துடன் செப்ப, நாரணன் நடுக்கெய்தி, மீண்டும் விடையூர் நிபால் விண்ணப்பிக்க, சிவபிரான் நந்தியெம்பெருமானை விளித்துத் தமது கட்டளையாற் கருடனை விடுவித்து உயிர்காத்து, மாயவனை மகிழ்வித்தனார்.

கருடன் கருவபங்கமுற்றிக் கமலகேசுவனைச் சுமந்து பழைய பழைய பதுமநாபனுடன் பாற்கடல் சேர்ந்தது. சுண்டி நந்திவேலுமால் துன்புற்ற கருடனுக்குச் சமீபித்தோன் செய்த காரணத்தால், கடவுளுக்குக் கருடாந்திகழூர்த்தியெழுதப் பெயரொய்யுகை.

நுபரகோடி ஸ்ரீலபாஸாத்தியம்.

உச்வாஸேநஹ்ருபுஸ்தூர்ணம் யோஜநாநாபரதகேத
நிச்வாஸேநஸமாக்ருஷ்ய வ்ருஷாஸாந்தரம்ஸிபரத் இத்தயாநி
வநாமுக் தியஹேஸ்ருத்தகா வ்ருஷோவசனம்பரவீத்
அநேநாகாரிகோலிந்த ஸிவநிந்தாமஹர்த்தரா
ஹரிவ்யேவைநதேயாஸூ நிதிவேகாத்வ்ருஷோப்ரவீத் இத்தயாநி
ஸ்ருத்வைநாமவ்ருஷபஸ்யோக்திம் மஹாவேகாத்ரியம்பக
கருடம்முஞ்சமுஞ்சேதி வ்ருஷபஸ்யகரோபபவீத்
வ்ருஷோமுத்த்வாதகருடர வேகாதுக்தம்விபேர்ப்புர
தஸ்மாந்மஹிபவத்தேதாஷ் நிதிசிந்தாஸமாகுலம்

பதினோர்த் திருமுறை.

“கார்மலிசிறகின் கருடனைக் காய்த்தனை
அன்னவந்திரங்கிப் பின்னருமருளினே.”

கருடாந்திகழூர்த்தியேகம்.

ஐம்பத்தேட்டாவது

ப்ரஹ்மசிரச்சேதமூர்த்தி.

முன்னொருநாளிற் பொன்மலையாகிய மேருகிரியின்மேலுள்ள ஒரு சிகரத்திற் பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வந்து வணங்கிக் கைகுவித்து “திரிமூர்த்திகளில் முதன்மையுற்றோரும், ஆதிமத்தியாந்தமற்றவரும், சமஸ்தஜீவான்மாக்களிடத்தும் மந்தரியாமியா யுள்ளவரும் யாவர்? நீங்களிருவருமாக இயம்புங்கள்” எனப் பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனருளாலன்றிப் போதவில்லாத மாயையின் பிணிப்புற்று வருந்தும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் கண்மவசத்தால் இறுமாப்புற்றனர். அப்பொழுது அயன் “அத்தகைய பிரமம் யான்” என, நாராணன் “நானே யுனப்பெற்றேனாதலின் நான் தான் பிரமம்” என, ஒருவரோடொருவர் உரைத்து எண்ணில்காலும் இகல்மொழிபேசி எரிசிந்த விழித்துத் தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவர் முனிவர் “நம்மாலிவர் இத்தகையபகைமை கொள்வானேன்” என்று தத்துமிடஞ் சார்ந்தனர்.

தேவர் முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதை மாருதவராய் வழங்கிட்டுச் சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெகுவேறுருக்கொண்டிவந்து “பிரமவிஷ்ணுக்களே! வீணாவாதெற்றுக்கு? சர்வபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம்” எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய்மிண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவர் அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதிபுருவாய் சிற்க, இருவரும் ஏதோ சுடரென்றிருக்க, எம்பிரான் அதன்மேலே உமாத்தேவியாருடன் திருக்கைலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வடிவாகிட்டு, விண்டு கண்டு விடையூர்தியென்றுக்கொண்டு நிலவிகைத்

தூழ்ந்து துதித்து நின்றனன். மலரோன் மவளுதிர்க்கியால் மதியா
மல் நடுச்சிரத்தால் நக்கனை யிகழ்ந்து யேசினன். எல்லாவுகங்க
ளும் இமைப்பில் எரியுமேயென்று கருதி, சிவபெருமான் சிறிதுஞ்
சினங்கொண்டிலர். எண்கண்ணன் இறுமாப்பொழியவும் மற்றைய
வானவர் மதர்ப்பு நீங்கவும் மகாதேவன் மனத்திநிக்குக்க வைவர்க்க
டவுள்தோன்றினார். “சிறுவனாகிய பிரமன் சிரங்களைத் தில் நம்மையி
கழந்த நடுச்சிரத்தை நகர்தியாற் கொய்து கரத்திலேந்தி அவனுக்
கு உயிர்ப்பிச்சையளித்து, தேவர் முரிவர் நகரங்கடோறுஞ்சென்று,
உதிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்கா லிறந்தோரை யெழுப்பி பாபா
கந்தையைப் பழித்து அண்டகடாகத்தின் மேலடைந்திரு” வென்
று ஆற்றூர்பித்து பரமன் சோதியிற் கூடிப் பண்டிபோல் வீற்றிருந்
தனர்.

மங்கைபாகனருள் பெற்ற வைவர்க்கடவுள் வருதல் நோக்
கிய மாதவன், வடுகதேவன் மலரடிவண்ணி வைருந்தமடைந்த
னன்; பிரமன் மரம்போல் நிற்க, வைவரர் சினந்து தமது நகத்தி
ஞல் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரம் கொய்தனர். உதிர
வெள்ளம் உலகெலாம்பரத்தலின் உயிர்ப்பு நீங்கி மலரோன் மாய்ந்
தனன். மேருவைச்சுற்றிய சோரிநீரை முதல்வழியா னுலர்த்திப்
பிரமனை யெழுப்ப, நித்திரை தெளிந்தோன்போல் நீலத்தினின்
றெழுந்து நின்மலராகியவைவரவை வணங்கி “மலைவில்லிக்கு யான்
செய்த அபராதம் வரையறையில்லை, என் பேதைமையைப் பொறு
த்தி; பெருமானே!” என்று திருவடியில்வணங்கி “என் சிரசைத்
தேவரீர் திருச்சாத்திலேயே வைத்திருக்க வேண்டுகிறேன்; தேவரீ
ரால் அஞ்ஞானமொழியப்பெற்றேன்” என்று பிரார்த்தித்தனன்.
வைவரர் “இளிரான் முகனென்ன நானிவத்துறைதி” எனவிடுத்து,
மேருமலையினின் றிறங்கித் திருவுள்ளக்குறிப்பின்படி சென்றனர்.
தலையிழந்த பிரமன் சதூர் முகத்தோடு சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன்.

தானே பிரமமெனத் தருக்குற்ற பதுமனது ஐந்தாவது தலை
ஸய நகறுதியா ளரிந்தமையின் சங்காருக்குப் ப்ரஹ்மஸிரிச்சேத
மூர்த்தியென வோர் பெயர் வழங்குகின்றது

ப்ரஹ்மஸிரிச்சேதமூர்த்தி.

ஸஸர்ஜஸ்வாத்மநிஞ்சித் பைரவம்லோகதாஹகங்
ஸ்வயம்ஸாஹ்நம்ஹாதேவஃ ஸ்ரணாத்வைகாஸ்பைரவஃ
சகர்தகரஜாக்ரேண ப்ரஹ்மணஃ பஞ்சமம்ஸிரிஃ

வாமநடபூரணம்.

தசுருத்வாக்ரோதயுத்தேந ஸங்க்ரேணமஹாத்மகா
நகாக்ரேணஸிரிஸ்சிந்நம் ப்ராஹ்மம்பருஷ்வாதியத்
தச்சிந்நஸங்கரஸ்யைவ ஸய்யேகராத்லேபவத்
பதிதேநகதாசித்து தசசங்கரகராச்சிரிஃ | இத்தயாதி
ஸக்ருத்வாஸம்ஹதப்புத்தம் ப்ரஹ்மணஃகாலபைரவஃ
சகர்ததஸ்யவதநம் விரிஞ்சஸ்யாதபஞ்சமம்.

ப்ரஹ்மஸிரிச்சேதமூர்த்தயேநமஃ

ஐம்பத்தோன்பதாவது

கூர்மஸம்ஹாரமூர்த்தி

பண்டொரு பதுமகற்பத்தில், நிதிமைந்தரும் அநிதிமைந்த
ருமாகிய தேவரும் அசுரருக் தீராப்பகையாற் பலகாலஞ் சமர் புரி
ந்தனர். இருதிறத்தவரினும் எண்ணில்லார் இறந்தனர்; அதனால்
அவர்கள் ஒருங்குகூடி, ஷ்ரீராப்தி மதனஞ்செய்த அமுதுண்டு
அதிகநாள் ஜீவித்து அரும்போர் ஆற்றவேண்டுமென்று, அகத்துட்
கொண்டி, பதுமனுடன்கூறி அவனையு முடன்படுத்தி, அழைத்துக்
கொண்டு அசுரதன்பாற்சென்று அறைய, திருமால் “அவ்வாறேயா”

ருக” வென்று, மந்தரமலையை மத்தாகவும், சந்திரனை அடைதலு
களும், வாசுகியைத் தாம்பாகவும் அமைத்து, இருதிறத்தவனாரும்
இருபுடைசின்னு மாறிமாறி மீர்க்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாய்ந்தது.
அதுகண்ட ஐம்படைக்கிழவன் பெரிய யாமைவடிவுகொண்டு பாற்
கடலிற் பாய்ந்து, தன்மேற்புறத்தை யிலக்க யோசனைவிடமாக்கி
வீழ்ந்த வெற்பை யெழுப்பி முதுகின்மேற்றாக்கி நின்றனன். அந்த
ராரும் அசுரராக் கடைய அவ்வசலம் மீண்டுஞ் சாய்ந்தது. அதுகண்
ட கமட வுருக்கொண்ட கமலநாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரத் தோன்
றின். பல கரங்கள் ஒங்கலின் உச்சியைப் பற்றி யூன்றின். பலகரங்
கள் பர்வதத்தொடர் பக்கத்திற்சாயாமற் பத்திரமாய்ப் பற்றிகின்றன.
சில கரங்கள் தேவாசுரர் கடல்கடைந்து கலையுறாமல் அவர்கட் குத்
வியாய்கின்றன. ஆமார் - அசுரர் - அச்சுதன்முதலானோர் யாவரும்
ஒருங்குகூடிக் கடைந்தனமையால் அம்மந்தரம் அதி வேகமாகச் சுழ
ன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல சிறு திவலைகளைத் தேவருகைமட்டு
மெறிந்தது.

இவ்வாறு பாற்கடல்கடையப் புக்கோர் பரமசிவன்பால் வீண்
ண்பித்து அவர் கட்டளை பெறும்ற்செய்த அபசாரத்தால், தாம்பா
கிய வாசுகி வருத்தற் தாங்காமற் தன் வாய்வழி நஞ்சு கக்கியது.
வானவருந் தானவரும் வெருவி வாயுவேகமாக வேடத்தலைப்பட்ட
னர். திருமால் அதுகண்டு, “தேவாசுரர்களை! சிறிது மஞ்சன்டின்”
என்று அதனைத் தடுக்க முயன்றும், விடவேகத்தால் உடல் கருகித்
தானுநின்றற்கஞ்சித் தேவர்களை நோக்கி,—

“என்னை யொப்பவ ராயிர கோடிய ரெண்ணு

முன்ன ருங்கொடு விடத்தினை யெதிர்ப்பவ ருளோ

பின்னல் வேணியன் றிருவரு ளுளவென்ற பிழைப்பே

மன்ன தில்லையே லெங்கு னம்பிழைத்துமென் றதைந்தநீ

என்றபடியே “என்போன்றோர் ஆயிரகோடி பேரெனினும், சீனா தந்தற்கு மரிய இவ்விஷத்தின் நேர்கிற்பாருளரே? உடமுடி தரித்த சங்கராது திருவருளிருந்தாற் பிழைப்போம்; அஃதிவ்வாய் யிற் பிழைத்தலருமை” என்று கூறினர். அதனால் அமர் - அசர் - அயிராணி கேள்வன் - அம்புயனாதியோர் அஞ்சி, அச்சதனுடன் வெள்ளிமலையை விநாடியிலடைந்து விடைத்தேவர்பால் விடைகொண்டு விமலர் சங்கிதிகேர்ந்து “அரஹ சங்க! அபயம்! அபயம்!” என்றலறியமுதனர். உமாபதி யொன்றுமுண்டார்போன்று “உம்பர் காள்! நங்களுக்குற்ற துன்பம் யாது?” என வினாவ, இமையவர் யாவையும் விண்ணப்பித்தனர். இதைவர் இமய வல்லியைக் கடைக் கணித்தனர். சுபவரியார் “சுசனே! எவ்வாற்றானும் இவர்களைக் காக்கவேண்டும்” என்றிசைப்ப, முன்றோன் தம்முன் கின்ற சுந்தரரால் அவ்விடத்தை வருவித்து உள்ளங்கையி லேற்றுக்கொண்டு, உம்பர் ஓர்காலத்தும் அகந்தை யடையாமல், தமது திருக்கண்டத் திலேயே அடர்கள் விரப்பின்படி அவ்விஷத்தை யமர்த்தினர்

நிலகண்டரென இக்காரணத்தா லியம்புந்திருநாமமேற்ற நின் மலர் “உம்பர்காள்! உங்கள் உள்ளக்கருத்தின்படி பாற்கடலையினி மதித்து அமுதுண்டீராக” என விடையளித்து விடுத்தனர். திருமால் பிரமன் இந்திரன் உராவர் தானவர் முதலானோர் பெருங் களிப்புடன் ஆவாரித்து கழீரார்தியையடைந்து, விண்டு கமட வருக்கொண்டு மந்தரத்தைப் பண்டுபோற் சுமக்க, தேவரும் அசராரும் அதைச்சுழற்றும்படிவடந்திருப்பினர். முதலில் மூதேவி தோன்றினள்; அவளை வருணனுக்களித்தனர். தண்டிகமண்டலத் துடன் தங்கந்தரி யென்னுந் தேவமருத்துவன் தோன்றினன்; உலகமுழு வதாக்கும் மருத்துவனை விடுத்தனர். அறுபதுகோடி அரம்பாஸ்திரீகள் தீர்த்தனர்; அவர்களை இந்திரலோகத்திற் நேகவிடுத்தனர். சீரை தோன்றியது; அதனை வானவருண்டனர்; தானவர் நீத்தனர்;

அதனால் அவர்கள் கூடொன்றும் அகரொன்றும் பெயரெய்தினர். உச்சகைச்சிரவம் என்னும் புரவி யுதித்தது; புரவியைப் புரந்தாணுக் களித்தனர். கவுத்துவமணி பிறந்தது; அதனைக் கமலநாடன் மார்பி லணிந்தான். பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவை பிறந்தன; இவற்றை இந்திரனுக்கீந்தனர். சந்திரன் ஜனித்தான்; அவனை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்தி லனுப்பினர். தாக்கணங்கு தோன்றினன்; தாமோதரன் தனது தராமாகக் கொண்டான். இவையரவுந் தோன்றிய பின்னர் அபிர்தம் பிறந்தது.

அமரரும் அசுரரும் அமிர்தத்தைத் தமக்குத் தமக்கென்று ஒருவரோடொருவர் சமர்புரிந்து இருதிறத்தவரிலும் எண்ணில்லா தவர் இறத்தல் கண்ட மாயோன் ஓர் மாயையால் மோகினிவடி வேற்று அசுரனைவஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்தளித் தனன். அவ்வாண்வத்தொருதியில் மாறியவடிவுடன் அமுதேற்றருந் திய தானவரிமுவர், சூர்யசந்திரரால் விஷணுவுக்கு வெளியிடப்பட் டனர். அச்சுதன் அக்கணமே அளவில்லா வெணுளிகொண்டு தன் கைச்சட்டிவத்தா லவர்கள் சிரத்தை யறுத்தெறித்தனன். அவர்கள் அமுதுண்டலிசேடத்தாலிறவாமல், சிவாச்சனைசெய்து இராகுகே றுவெண்ணுங் கிரகங்கனாய்த் தம்மைவெளியிட்டு செலுகதிர் வெண் கதிர்களைத் திராத்துயர்செய்து வருகின்றனர். இவையே கிரஹண காலமாம். சூர் அமுதருந்தித்தீர்க்காயு வெய்தி அசுரனை ஹதன் செய்து பொண்ணுலகுசேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர். இதுநிற்க;

மந்தரமலையாகிய மத்தினைத் தாங்கிவன்ற மாயவன் அவதார மாகிய யாமை கடலேழையும் ஒன்றுகூட்டி, அதன்வெள்ளம் அவ னியை யழிக்கும்படி கலக்கி, சிந்துவைச் சேறுபடுத்தி, இவக்க யோசனை மேன்முதுகும், கால்களின்னவைக் கணக்கிட்டறிய ஏலா தவையுமா யியைந்ததாதலின், திபிங்கலமுதலிய ஜலப்பிராணிகளை பெல்லாம் புசித்தும் பசிதணியாமல், ஜலத்தைபுலகுத்துத் தகர

தெரியும்படி சேற்றையு நக்கியது. அதனாற் கலக்கிவெளிப்படுத்தப் பட்டகடல்நீர் யுகார்த்தவெள்ளம்போல எங்கும்பரவியது. 'தருமோத ராணிய யாமை தனக்குக்கிடத்த பலபொருளையுந் தின்னத் தலை ப்பட்டது. இதனையறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிற்றேன்றிச் செல்லு வதஞ்சினர். உலகமெங்கும் இருட்டிழம்பாயது. மகபதியும் மலகோ ளும் ஸையமழியுமென்று மனங்கலங்கி ஸ்ரீகைலாயமலையை உடை ந்து திருநந்திதேவர அஜ்ஞையால் மஹாசந்திரானத்தினுடச்சேர்ந்து சிவபெருமானைச் சேவித்துத் துதித்து நின்ற "எம்பெருமானே ! எளியவர்க்கு இமக்கணையினால், அதனையகற்றித் துருள்செய் வோர் யாவர்? அடைக்கலம் ! அடைக்கலம் ! அச்சதன் யாமைவடி வுதொண்டு ஆர்கலியிலிருந்து அவன்புரியும் அல்லல் அறைதற்பால தோ? அறியார்போன்றிருப்பது தேவர்து திருவருளுக் கழகாரு மோ? விராவில் அதனை விலக்கி எங்களைக் காக்கவேண்டும்" என்று குறைகூறி யாசித்தனர்.

சிவபெருமான் தேவமாதாடர்கட்குத் திருவருள்செய்யத் திரு வுள்ளங்கொண்டு; "அமரே ! அஞ்சன்மின்" என்று உடன்வரக் கொண்டு உததியையடைந்து தமது திருக்கரத்திருந்த குலப்படை யால் அக்கூர்மத்தின் உடலைச்செருத்து, அதன் திறைச்சியைக் குடைந்தெறிந்தனர். பார்த்துக்கொண்டிருந்த பண்ணவர், பூனிகர் ற்து ஆர்த்து "கருணாநிதியே ! கமலாதிகன்வன்முயிண்டிங் கர்வமடை யாமல் அவ்வோட்டினைத் தேவரீர் திருமேனியிலுள்ள திருவாபர ணங்களோடு ஒன்றாக அணிந்துகொள்ளவேண்டும்" என்றவேண்டி, அடியா ரவாவிய அடைவே அருள்புரியும் அண்ணலார் அக்கூர்மத் தின் முதுகோட்டையுந் தமது திருமாரியிலுள்ள பிசமவிஷ்ணுக்க னின் சிரோமாலக்கு நடுநாயகமாக வணிந்து அமரர்கட்கு, கீடைய னித்தனுப்பி, விடையூர்ந்து வெள்ளமலைசேர்ந்து, பிற்திருத்தனர்

ஸ்ரீராமவடிவேற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி அதனாற் பண்டைய வுணர் பெய்தி, பரமபதியைத்துதித்துச் சிவலிங்கார்ச்சனை புரிந்து, தேவர்

முநிவர் சேட்கும்படி கூர்மபுராணம் ஒதித் தமது நிஜவடிவுடன் வைகுந்தமுத்துச் சிவத்தியானஞ் செய்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பிருகுமுநிவர் சாப்பிடி பின்னேவேன்வனுக்குற்ற கூர்மாவதாரத்தில், அக்கூர்மத்தின் கொடுமையை வியாழிக்கக்கொன்றெறிந்த மையால், கொன்றை வேணியைக் கூர்மாரீரியைக் கூறவேண்டுவதாயிற்று.

கூர்மபதாங்கிரமம்.

தத்பிராணபுபகாராய கூர்ம0ஸம்ந்ருத்யகர்விநம்
ததங்கம்பூஷணத்வேந தாராயமாஸஸாகர : ||

கூர்மபதாங்கிரமம்.

கூர்மபதாங்கிரமம்.

அத்யாபீதவபர்யத்வம் நபாலங்காமரூபிண:
ஹாஹாரலதாமத்யே முத்தகஸ்மாந்நபுத்யஸே ||

கூர்மபதாங்கிரமம்.

“மாலவன்கமடத்துருக்கொடு மந்தாதத்தைவெரித்தனிற்
சாலவன் றுபரித்தனன்கட றத்ததங்கமுதத்தனை
லேமாயன் கந்தைகொண்டு நிறைந்தவேலைபுழக்கவே
யாலமுண்டவன்வந்துபற்றி யவன் றன்வன் மையழித்தனன்”

கூர்மபதாங்கிரமம்.

“மகாரத்தினைக்குங்கடலேழு மலங்கக்கல்கும்பசந்துளவ
முனைவிண்டலர் தாராமையினைப் பற்றித்தகர்த்தமுதுகொடு
நருஞ்ஞாடலைமாலிகையணிக்கு நடுகாயகமர்க்கோத்தனிந்து
புகளின் றயர்ந்தோர்தொழப்பொலிந்தபுத்தேள்செல்வத்திருவுருவம்”

கூர்மஸம்ஹாரமூர்த்தியேநம:

மச்சலம்ஹாரமூர்த்தி.

அறுபதிராவது

மச்சலம்ஹாரமூர்த்தி

சிவாக்கினையால் அரக்கர்களுத்திலே சேருகாக்கினான்
ஊம் நாமமுற்ற தீயோன் ஒருவன் ஐனித்த எம்பிரான் பெரும
யியற்றற்கரிய தவஞ்செய்து, பல வாக்களைப்பெற்றுப் பராக்
சாலியாய்த் தன்னை யெதிர்ப்போர் தானியிலிட்டு தருகின்றது,
தோள்களின் தினவுதிரும்படி மேருமலையை பெடுத்தது. பந்து
போல் விளையாடினான். இயமனுங் கண்டஞ்சுத்தக்க காலகாலன்
போலவிரகருஞ் சோமுனை; தன்னொடு போர்ச்செய்யவல்ல துறார்
சுவர்க்க மத்திய பாதலமென ஊன் தரிவோகத்தினு மொருமூலில்
லாண்மயால், ஒருநாள் தானே சத்தியலோகமுற்றுப் பிரதிதேவ
னுக்குமுன் தோன்றினன்.

அப்போது சதுரமுகன் சோமுகனைக்கண்டு பயர் துநிற்குநீராக்
கதன் இவன்வலி இய்வனன்தானேவென்று கருதியிகழ்ந்து, மனவுன்
வசத்திலிருந்த மறைகள் நான்கையும் கையாற் பறித்துக் கடன்
பிரயந்து களித்துலர்வினான். அயனே தனது ஆக்கற்றொழி
லுக்காதரவாகிய ஆரணங்கணுக்கும் அசுரன் கையிலகப்பட்டமை
பாள்ஞ்சிச் செய்வதென்றுத் தெரியாமல், திருமகன் கொழுகன்
பாற் சென்று "பிதாஹே! என்வசத்திருந்த எழுதாக்கினவியைச்
சோமுகன் கொண்டுபோயினன்" எனக் கூற, ஹேமால் உடனே
கோபாக்கிரசித்தாய்ப் பிருகுமுநிவர் சாப்பிடி மீள்வடிவேற்றனர்.
ஊன்னில்லாத யோசனை நிகளமுள்ள பெரிய பூச்சுவடிவேற்ற
யாயோன், கடலிற் பாய்ந்து அது சேறுபடும்படி சோமுகனைத்தேடி
லாலடிப்பதால் நீர்த்துளி ஆதாயத்திற் படவும், அண்டச்சுவரில்
துகள் மோதவும் விநிறி, திமிங்கலமுதலிய பெருமீன்களை
காந்த வாயின லுட்கொண்டு, வேதத்தைக் கவர்ந்தொளித்த

சிவபாக்கிரமம்.

வெய்யோனாகிய சோமுதனைக் கண்டு பின்சென்று துன்புறுத்தி, அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயா வுட்கொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவன்வசத்திருந்த அருமறை நான்கையும் கைக்கொண்டு திரும்புகையிற் கமலயோனி கண்டு மாலோன் மலாடி பணிந்து அச்சத்துடன் கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யம்புயன் வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன் அகங்களிகொண்டு தனது சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன். அசுரன் மெய்யிலிருந்தொழுகும் உதிரப் பெருக்கு உவரியைச் செந்நிறமாக்கியது.

அப்பொழுது மந்தரம்போலக் கடலைக்கலங்கிய மச்சக கரைகளை யிடித்துக் கிழக்கு - மேற்கு - தெற்கு - வடக்கு ஆகிய நாற்றிசைகளொன்றில் தலையும் பிறிதொன்றில் வாலுமாகின்று முதருநீரிலமிழாத பேருருக்கொண்டு மகா முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மாக்கலங்களை புடைத்து எல்லாவற்றையுமிழிக்குந் ததியிலிருப்பது தெரிந்து; தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கையாகிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சுந்திதானத்தினுட்சென்று ஸ்ரீபாமபதியைத் தரிசித்து “எம்பெருமானே ! மாலோன் மச்சவடிவாய் எழுகடலையும் மொன்று கூட்டி அதிலுள்ளவைகளைப் புசித்தலின் மாந்தர் வருந்துகின்றனர். இனியாவரிடம் வருவதோ தெரியேம். அண்டகடாகமுற்ற மதிர் கின்றது ; ஆதலின் அம்மாயமச்சத்தி னிறுமாப்பை மாயக்கவேண்டும்” என விண்ணப்பித்து வணங்கிநிற்க, சிவபெருமான் “அவ்வாறேயாகுக. அமர்களை ! அஞ்சற்க” என நயமளித்து, வலைஞர் வடிவேற்று வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற் கேற்ற பேருருவாய்ந்து, எழுகடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீச மீனம் அது னுகப்படி, சுங்கரர் அதன்விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவர் இருடியர் முதலான “இறைவனே ! இத்திருமால் இன்னுமொருதரம் இத்தகைய வித்யாப் பெய்தா உண்ணம் இவ்விழியையு”

தேவரீர் திருமேனியி லணிய வேண்டுகிறோம்” எனப் பிரார்த்திக்க, அன்பர் எண்ணியவாறே அருள்புரியும் அமலர் அதனைக் கைவிரல் மோதிரத்தி லமைந் தணிந்து வெள்ளிமலையேற்றி யிற்புகந்தனர். கண்ணிழந்த சுனமாகிய மீனவடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணர்ச் சியால் அவ்வடிவை யொழித்துச் சிவார்ச்சனை புரிந்து. மச்சபுராண, மோதி வைஞ் தழுந்தனர்.

சிவபெருமான் மச்சசக்தாஜஞ்செய்கையிற்கொக்குருவேற்றுச் சென்றதாய் அதர்வணவேதம் கோஷிக்கின்றது.

மாயஞ் செய் மச்சத்தின் மமதைஹ மாயத்து, அதனைச் சங்க ரித்தமையால், ஐயனுக்கு மச்சாரி வயன்றோர் திருநாமம் அறைத் தலாயிற்று.

அபரண வேஷம்.

தரியமபகோபகோகாமருத்ரர் நாராயணபரிசுசபசுநாசகர்த்து

உபதேசகாரிடம்.

“எடுத்து வீசிய வலைகட லேழைபு ரிரப்பிப்
பறித்தி ருத்தலும் வலையகப் பட்டது பாரா
நடுக்க டற்புகுந் திருவிழி பறித்தன னடந்தான்
கடுத்த வெஞ்செருக் கழிந்தது மீனமிக் கடவுள்”

காஞ்சிப்-புராணம்.

“வானம்பழித்தவலைமாக்கள் வடிவுதாங்கிவலம்புரிக்கை
மீனம்படுத்தவிழிருன்று விசன்மோ திரத்தினெவ்வயிர்க்கு
நானம்பயப்பக்குருவந்த வலக்கேழ்மணிபோற்பதித்தனிர்த [ம்”
கானம்படித்துச் சுரும்புளருங் கடுக்கைத்தொடையோன் நிருவுருவ

மச்சனம்ஹாரமுர்த்தியேநம:

அறுபத்தொன்றாவது

வ ர ா து ம ல ம ஹ ர ா மூ ர் த தி.

நீர்மலர்மலரில் வீற்றிருக்குஞ் சதுரமுகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கன் பூர்த் தவத்தையுடைய பாய்போற் சருட்டிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தான். தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாரணியைடைந்து நடந்ததுகூறி “அடியேங்கட்கு அடைக்கலம் வேறில்லை” என்று வேண்டினர். திருமால் அமரர்களை! அவ்வசரணைத் தொலைத்து அவனியை யளிப்பேன்” என்று கருடலாகனமேறிச் செல்லுகையில், இத்திரன் பிரமன் இருடியர் முதலானார் பணிந்தனர். மாயோன்வையகத்தைக் கொணர வராகவடிவாயினன். அவ்வராகமோ நீலவெற்றிலும் இரட்டிப்படியாந்ததும், கால்கள் நடுவே ஆயிரங்காதனாமுள்ளது; வால் அசையுந்தோறும் திக்குகளிற்படுவதும் சுவாசத்தால் அண்டத்தைக்குலக்குவதும், உராய்ஞ்சால் அண்டச்சுவரை யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற் பார்வைபுடையதும், மூக்கினற்றோண்டப் பாதலமுட்பெறுதலாயினது. பன்றியாகியதிருமால் கடலேழையுங் கலக்கிச் சேறுபடுத்திப் பின்னர்ப் பூழ்தியாக்கி இரணியாக்களைக்கண்டு, கொம்பினாலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின் துனியகற் ருங்கி மெடுத்துவந்து ஆயிரம் முடிகளையுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனர்.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனதுவெற்றிபால் மமனை புற்று அஷ்டகுளிபர்வதங்களையு மிடித்துத்தன்னியும், பலவுயிர்களை வாயிற் பெய்து குதட்டியும், சப்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்டகஜங்களும் அச்சமெய்தி நடுங்கும்படி ஆர்ப்பரித்துக் காச்சித்தும், காசினியைத் தாங்கு காகிபர் பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சிகெட்டும்படி தகையை மோந்தும், பூமியைக்குத்தித் தோண்டியும், கட்டைமீள்

ஊழித்தீயைச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்காலமாகிய கோலத்தைக் கண்டஞ்சிய இமையவர் கண் கூச்சம் மனக்கலக்கமுமுற்று, இத்தகைய இடுக்கண் விலகும்படி வெள்ளிமலையை யடைந்து, முதற் பெருங்காவலாகிய நந்தியெம்பெருமான் கட்டளை பெற்றுத்திருச்சந்தியுட் சென்று கருணாதீயைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாவக மாகப்பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று “மகாதேவா ! மாயவன் வராகவடிவேற்று வையக முழுவதும் வருத்துகின்றான். இமைப்பொழுது சூழியின் இமையவ ருவரு மழியும். இரணியாகுணைச் சங்கரிக்கும்படி திருமாலுத் துதித்தது இத்தீமையை விளைத்தது. யாங்கள் துன்புற்றால், தேவரீரை யன்றி யதனைத்திர்ப்போர் யாவர்?” எனப்பலவாறு துதித்துப் புணிந்துகின்றனர். விடையூர்தி அத்தேவமுநிவர் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அவர்கட் கருள்செய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து ஓர் வேடுவருவேற்று வராகத்தை யடைந்து தமது திருக்கரத் திருந்த முத்தலேவேலால், நெற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழுத்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்.

அக்காலத்தில் அகந்தைகழிந்த வராகம் ஐயனைத் துதித்தலால் அருள்கூர்ந்து மற்றொருகொம்பையும் பறிக்காமல் மன்னித்து விடுக்க, தேவர்கள் “எம்பெருமானே ! இன்னு மெருதரம் இதனைப் போல மாயோன் மாலோனாய் மமதைபுறமல் இதன் கொம்பையுந் தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளல்வேண்டும்” என, சிவ பெருமான் அவ்வாறே அவர்கள் விருப்பின்புடி அதனைத் திருமேனியிற் துதித்துத் திருக்கையாலமலைக்கு எழுத்தருளினார். தனக்குப் பிருகுமுக வரிட்டசாப்படி பன்றியாகியதிருமால் சிவபிரானைத் துதித்துப்பணிந்து தேவரும்முனிவருங்கேட்கும்படி வராகபுராணங் கூறித் தனது வைகுந்தபதவியடைந்து வாழ்ந்தனர்.

திருமாலாகிய வராகம் இறுமாப்புற்று உலகிற் றுண்புறுத்து னையில், தேவர்வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அதன் அகந்தையை யழித்

தமையால மகாதேவருக்கு வரஹாரி பெயர்பதோர் திருநாமம் வழங்குகின்றது.

காளிகாண்டம்.

“உத்பாடியதம்ஷ்ட்ராம்தஸ்யைகாம் ஹரஸ்யோரஸிபூஷணம்
ஏகஸ்ருங்கவரஹோபூத் ததாப்ரப்ருதிமாதவஃ

லக்ஷ்மீநாமம்.

த்ருஷ்ட்வானுக்ரஹதம்ஷ்ட்ராந்தாம் விஷ்டேஹஸ்ரஸைவமஹாத்மகஃ
பபாரசமஹாதேவஃ கூர்மம்ப்ராந்தேபிகோரஸி
புத்ரபொனத்ராய்ருதிஸ்டேவா வரஹஸ்தாபூதத்புலி
அத்யாபிஸுக்ராக்யந்தம் திர்த்தபகவதாதேஸ்திதம
ஸ்கந்தஸக்த்யாஹதோயத்ர வரஹாக்யோஸ்ருதோஹரிஃ

ஷட ஸிபுராக்ஷதம்.

விஸ்மருதம்தத்ததஸேந தம்ஷ்ட்ரோத்பாபேடகபிடித்
வரஹகிசுஹஸ்தேத்ய ஸாக்ரோஸஸ்தேகதேஹதுந

கந்தநாமம்.

“கண்டகண்டஹதலவன்மருப்பொன் றினைக்காத்தாந்
கொண்டவல்லியிற்பறித்தலமுணர்வுமுன்னுருக
விண்மற்றதும்பீறிப்பனிங்கிவனெனவெருவிப்
பண்டுபோலினின்றேத்தலம்போயினன்பரமன்.

அன்றுகொண்டதோர்மருப்பினைச்சின்னமாவணிந்தா
னின் றுமங்கவன்மார்பிடைப்பிறையெனவிலங்கு
மொன் றுமற்றிதுகேட்டனைநின்றதுமுரைப்பா
நன்றுதேந் துணர்மறைகளயித்திறகவிலும்.”

காந்திபுராணம்.

“சுழிக்கும்புனலேழ்கடல்சுவற்றிமலைகளேமுந்துகன்படத்தீ
விழிக்குங்கடவுட்பன்றியினைவிரல்வேடுருக்கொண்டெழுந்தருளி
யழித்தக்கொருவெண்கோடுபறித்தணிந்துமற்றையிடக்கோடு
பழிச்சுத்துகிகேட்டுனமிரங்கிவிடுத்தபகவன்றிருவுருவம்.”

வராகஹஸம்தாரமூர்த்தயேநமஃ

அறுபத்திரண்டாவது

ப்ரார்தநாமூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முத்திபயக்கத்தக்கதென்றிது
மாந்திருந்த தாருவந முசிவர் தவத்தைபும், அவர் பன்னியர் கற்பை
புமழிக்க, சிவபெருமான் பிஷாடநமூர்த்தியாய், திருமால்மோகினி
வடிவேற்று உடன்வரக்கொண்டு தாருவனத்தைச் சார்ந்து மோகி
னியால் முசிவர் தவத்தையொழித்து, தாமே அவ்விருஷிமாதர் கற்
பையகற்றினர். அதனால் வெருளிமிக்கொண்ட அந்தணர் அபிசார
ஹோமமொன்றியற்றி அந்நிறேன்றிய பல்பொருள்களையும் பர
மன்மேற்பிரயோகிக்க, இறைவர் அவற்றை உடை - படை - அணி
முதலியனவாகக் கொண்டனர். அவர்கள் யாகாக்கினியிற் நேரன்
றிய முயலகளைச்செலுத்த, முன்னேன், அம்முயலகன் மூதுகில்
லார் திருவடிபய்யுன்றி ஓர் சுடனஞ்செய்து முசிவர்கட்கு ஞானமளி
த்துத்திருமாலுடன் திருக்கலைசேர்ந்தனர். [இச்சரிதங்களை முறை
யேபிஷாடநமூர்த்தம்-சார்த்துலஹதமூர்த்தங்களுக்கண்கொள்க]

இதனையுறிந்த எமதன்னையாகிய கௌரியம்மையார் தாம்சத்
தியாயிருக்கையில் இறைவர்மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு
சென்றதும், தாம் உடனில்லாத சமயத்தில் தாருவனத்தில் திரு
சுடனஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓர் லீலாமாத்நிரையாய்
கூடல் கொண்டனர்.

அதுகண்ட அருள் வள்ளலு “ஏகைவஸக்தி: பரமேஸ்வரஸ்யப்
மயோஜ நார்தாய சதுர்விதாபூத்-போகேபவாசி புருஷேஷ்வ-விஷ்ணு:
க்ரோதேசகாளீ ஸமரேசதுர்கா” —என்றபடியே, ‘உமைபே !
எமதுஒரு ஸக்தியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால் நான்குவகையுற்று
விளங்கும். அதுவே நீயும் - திருமாலும் - காளியும்-துர்க்கையுமென்
றறிவை. அதாவது:—மனைவியாகையில் நீயும், ஆணுருவாகையில்
விண்டேவும், குரோதமுற்றபொழுது காளியும், யுத்தமுனையில்
துர்க்கையுமாக விளங்குவிராதலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று.
இதற்காக வெகுளி வேண்டுகெதில்லை” என்று தாமும் லீலாமாத்
திரையாய்ப் பிரார்த்தித்தனர்.

தேவியார்சினந்தணிந்து “தேவநாயகா ! எளியேன் அத்திரு
நடத்தைத் தரிசிக்கும்படி திருவருள்புரியவேண்டும்” எனப்பிரார்த்
திக்க, இறைவர் அகங்குகுந்ந்து “அவ்வகேதே-ஆகுக” என்று ஆண்
டும் ஓர்தாண்டவஞ் செய்தருளினார். அதனைக் கெளரிதாண்டவம்
என்பர். இறைவியார் ஈசனைப்பணிந்து “எளியேன் பிழைப
மன்னிக்கவேண்டும்” என்று பல முறை பணிந்து பண்டுபோல்
புரமன் பக்கலில் வீற்றிருந்தனர்.

இறைவர் லீலாமாத்திரையாக ஊடல்கொண்ட இமயவல்லி
யைப் பிரார்த்தித்த அவசரம் ப்ரார்தநாமூர்த்த மெனப்படும்.

ப்ரார்தநாமூர்த்தயேநம:

அறுபத்துமூன்றாவது

ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரானை யிகழ்த்து சிரித்த பிரமனது, நடுதலைகின்றிய
ன்னாவக்கடவுள் சிவாக்கினைப்படி உதிரப்பலியேற்க, அப்பெருமா
யைப் புகழ்க்கொழுகப்பாரி காலவேகன்கணன்மகன் சேர்மகன்வல்

காலன் அதிபலன் ஆகிய கணத்தலைவருடன் சிறந்த தவசிகள் வசிக்
கும் வணிகர்களுந் தவச்சாலைகளு மடைந்து, அவர்களைச் சூலப்படை
யாற்குத்திச் சேரரி நீரைக் கபாலத்திற்று, உம்பருலகடைந்து அவ்
வாதேஉதிரமேற்று அவர்களுள் உயிற்றுறத்தாயையுடனே மெழுப்பி
அகந்தையொழித்து உலக மெங்குஞ் சஞ்சரித்து மாயவன் வாழும்
வைகுந்த நகர மடைந்தனர்.

அவருடன் கூடிவந்த கணநாதர்கள் கொக்கரித்துக் கூச்ச
லிட்டு முன்செல்ல, விண்ணின் சார்பமுற்றுத் தண்டுகோதண்டம்
சங்கு கட்டம் சக்கரங்கொண்டு விடுவசேனனென்னும் பெயருடைய
முதற்காவலானன் னைவரவப்பெருமானது பிரதாபத்தை யறியாமல்,
சாமான்யமாகக் கருதி முன் வந்துத்தித்து, எம்பிரான் கணத்துட
னெதிர்த்துச் செருச்செய,வைவரன் விளையுடன் சூலநுதியில் விடுவ
சேனனைக்குத்தித் தோள்மேற்சாய்ந்து, பூமகள் நிலமகள் இருபுறம்
பொருந்த, பல தலையுடைய பன்னகசயனத்திற் படுத்துத்திருக்கண்
வருஞ் சீதரன்முன் சிவகணக்கோடணுக, திருமால் இருமாதரு
டன் துண்ணென் றெழுந்து மண்ணரை விழுந்து மலரடிவணங்கி
“எம்பெருமான் என்மிற்றிடுதன்” எனவினாவ, வைவரவப்பெருமான்
“பலிக்குவந்தோம் ; சிரத்திலிருத்தியுஞ்செஞ்சொச் சீக்கிரத்தருக”
என்றுனர்.

நாணன் கன்னென் றிசைத்து தன் கருத்தினால் கெற்றியிற
ல் எந்நரம்பொன்றைப்பிளந்து பரமன் கபாலத்திற் சேரரிசொரியும்
படிவிட, அதிலின்றும் உதிரப் பெருக்குநர் ஆயிரவருடமொழுந்,
மால் மயக் குற்றனன். கபாலத்திற் பாதியும் நிரம்பியதில்லை. சீத
ரன் சேரர்ந்ததால் மாதர்கள் வைவரவரைவணங்கிநிக், “மாதர்களை!
அஞ்சல்” என்றருளி வாந்தேவனைச் சுவாமுற்றெழுத் திருவுள்ளஞ்
செய்து, “சங்கிருத்” என விடுத்துத் திரும்புகையில், விண்டு
பெண்ணிபொல விழுவக்கோனனைத் தலைவாயில்லாக் கத் தையெய்ய

விஷ்வக்ஷேனோதித்யாதோ விஷ்ணோம்ஸஸமுத்யவஃ
 ஸாஸுலேநாஸஸிதிநிபத்யபாத்யமாஸைதம்புவி
 விஷேஸஸாஸுலேநாஸதயதங்கேபாஸீஸ்ஸவாஃ—இத்யாதி
 திவ்யவரவுஸ்ஸஸ்ஸரக்தாகபாலேஸைஸவஸ்யது
 தயாபதரத்யுஸிப்ரோக்தா தாஸயாபாமேஷ்டிகஃ
 ஸபாலஸ்யவீஸாலஸ்ய கார்தமப்யபிபூரிதம்
 ரக்தஸ்யவிரஹாத்விஷ்ணுஃ பபாதபுவிமோஸிதா

கந்தபுராணச்சுருதி.

“உன் றலைப்படுசோரிநீரைடி குத்தியென்ன ககத்தினுந்
 றன்றனெற்றியிங் தோரி தனைப்பொழிந் திடகம்பிரான்
 டென்றிசேயனாப்பெருஞ்சிர பீதிசெற்றன னுறுந்
 றென் றுகூறிடுமாண்டுசெல்ல வினைத் துமாயன்விழுந்தன்ன”

ரக்தபிஷாப்ரதாநமூர்த்ததேவகம்

அறுபத்துநான்காவது

சிவ்யபாவமுர்த்தி.

ஸ்ரீமுககக்கடவுள் திருவிளையாடல்கள் பலவியற்ற, பதவா
 வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் பூசையைக்கொள்ளத் திருவுண்ண
 கொண்டு ஸ்கந்தகிரியில் எழுந்தருளியிருந்து, ஸாரதமூர்த்திவர் யாகத்
 திற்பேருன்றிய யாடொன்று அமரருலகத்தை யழித்துவந்ததால்
 ஆந்தராத்யாகூட, அதனை வீரவாகு தேவராத் பிடிப்பித்து வாகுன்
 மாகக்கொண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அவ்வாறிருக்கையி லொருநாள், பிரஹ்மேந்திராதி தேவர்கள்
 சிவபெருமானைச் சேவைசெய்யக் கருத்துட்கொண்டு திருக்கலைய
 மலையை யடைந்து தரிசித்துத்திரும்பி, குமாரகடவுள் வீற்றிருக்
 குத் திருவாலயத்தைச் சமீபிக்கையில், இளையபிள்ளையார் இலகூத்
 தொன்பது வீரமும் புடைசூழ்ந்துநீங்க, பொன்மயமான முத்தரீசோ

புரவாயிலில் எழுந்தருளி விருந்தமையால், அவ்வமர்குழாத்திடை அவர்கட்குத் தலைவனாகவரும் பிதாமகனைத் திருக்கண்சித்தி, “ஏசுதூமுத” எனவீளிக்க, பதமன் அக்கட்டளை மேற்கொண்டு சமீபித்துச் சாஷ்டாங்கமாய்ப் பணியாது கைகப்பி சின் நனன். முருகக்கடவுள் “நீயாவன்” என்று வினாவு, அலரோன் “அண்ண லாக்கினைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவான்” என்றனன். அறுமுகக்கடவுள் “அவ்வாறு இருட்டிசெய்வோனாகில் உனக்கு வேதந்தெரியுமோ” என, அம்புயன் “அண்ணலை! இறைவாருளிய எண்ணில்லா வேதா கமங்களுட் சிறிதறிவேன்” எனச் செப்பினன். கார்த்திகேயன் “கம லயோனியே! இருக்கு ஒதுக” என, நான்முகன் “நல்லது” என்று ஒம் எனப் பிரணவத்தை புச்சரித்துப் பின் வேதமோதத் தொடங் கினன்.

முருகக்கடவுள் “இரு; முன்றோகிய ஒம்என்திற்கு முதலில் உண்புகாத்துப் பின் வேதமோதுக” எனப்பணிப்ப, அன்ன ஆர்தி அஃகறியாளுதலின் அறைதலொன்றுமில்லையேயெடுத்துச் சின் நனன். செவ்வேன் சிவாமிகக் கொண்டோராய் “இதன் பொருளறியாத வுளது இருஷ்டத்தொழிதும் இவ்வாறேயோ?” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அவனது நான்குமுடிகளுங்கூறுக்கும் வண்ணங்கூட்டி, சிலத்தின்மேலேவிழ வுதைத்து, பரிசனங்களாற் கந்தகிரியிலே சிறையிடுவித்து, தீமே ஜபமாலை - கமண்டலம் - அபயம் - வாத மேந்திய நான்கு திருக்காங்களும் ஒரு திருமுதமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவனைப்போலச் இருஷ்டிசெய்து கொண்டிருந்தனர். சது முகனோடுவந்த வானவர் பயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம் பதவி யடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந்திருந்தனர். இவ்வாறே பலகாலங் கழிந்தன.

பதமன் சிறையிலிருத்தற்காக, பன்னகசயனன் தன்னுள மூலரில் இன்னல் மிகுந்து எண்கணன் சிறையைவிடக்கவெண்ணி, எட்டத்திக்கிறைவர் - எட்டுவசுக்கள் - துவாட்சாதித்தர் - சந்திரன்

முதலிய கோன்வன் - சத்தருஷிகன்-நவபிரமாக்கன் முதலிய தேவர் முனிவர்களைச் சிந்திக்க அவர்கள் அந்தக்கண்ணமே ஐம்படைக்குரியில் பாலடைந்தனர். திருமால் தேவர் முனிவரை புடன் கொண்டு திருக்கைலையை யடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சுந்நி நான் திணுட்சென்று திரியம்பகனைச் சேவைசெய்து பலவகையாகத் துதித்துக் கைகடப்பி நீன்றனர். உமாபதி ஒன்றுமறியார் போன்று வீலாமாத்தியையாய் “தேவமுனிவர்களே ! ஒருகாலத்து யில்லாத பெருந்துயருற்று வந்தனிர்போலும் ; என்னவிகேடும்?” என வினாவ, வானவர் கூட்டத்திலிருந்த மாதவன் பணிந்து, “மஹ தேவ ! தேவரீரது புதல்வராகிய முருகப்பிரான் பிரமனைப் பிரணவப்பொருள் வினாவி அவனொத்தரியாமையாற் சிறையிலிட்டுச் சிறுட்டியையுந் தாமேசெய்து வருகின்றனர்; வேள் போல் வேத னூந் தேவரீர் சுதனேயாம் ; ஆதலின் சிறை நீக்க அருள்புரிய வேண்டும்” என விண்ணப்பித்தனர். சிவபிரான் நந்தியெயம்பெருமானை நோக்கி “எமது கட்டளையைக் கூறிப் பிரமனைச் சிறை விடுவித்துவா” என, அவர் அவ்வாறேசென்று சுப்பிரமணிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்து, ஆஜ்ஞையைவிண்ணப்பித்தவனவில, வேற்படையேந்திய விமலர் வெகுளி யிக்கு “வேதாவைவிடுவதில்லை; கீரைந்து செல்லா துகிறபின் கின்னையுஞ்சிறையிடுவேன்” என்றருளிச்செய்ய, நந்திபக வான் அச்சமுற்றுஒன்றுக்கூறாது உம்பர்நாயகரிடமுற்றுரைத்தனர்.

பரமசிவன் அதுகேட்டுப் புந்கைசெய்து, சகலதேவருந்தம்மைப் புடைகுழந்துவா இடபகலாகனத்தி லாரோகணித்து, ஸ்கந்தகிரியை யடைந்து விடையினின்றிழிந்து உள்வருதல் கண்ட உம்பர் சேனாதிபதி எதிர்வந்து இறைவரது இருசரணங்களைப்பணிந்து தமது பீடத்தின்பேரில் வீற்றிருக்கச்செய்து “தேவரீர் ஈண்டெழுந்தருளிய தென்னகாரணம்?” என வினாவ, பிறைகுடிய பெருந்தகை, “பிரமனை நீ யிட்ட சிறையினின்றும் விலக்குக” என, ஸ்கந்தர் சிரமசைத்து, “பிரணவப்பொருளரியாத இவன் சிறுட்டிசெய்ய

வது அடாது.” எனக்கூறினர். சிவபெருமான் சினங்கொண்டா போன்று “வேலவ ! விதியைவிடு” என அறுமுகக்குரிசெப்பரிசை ர்களாற் பதுமனை விடுத்தனர். பரமபதி அவ்வலரோனுக்கு அருகே செய்து ஐக்குந்தொழிலிற் பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுத்து மயூரவாகனரைத் தொடைமே லிருத்தி “பிரணகப் பொருள் உனக்குத் தெரியுமகிற் செப்பு” என, குழகன் “கொன்றைவேணியாய் அன்றென தன்னைக்கருளிய ஞான்று பிறருணராது பேசியதன்றோ அன்னதிங்ஙனாவரு மன்னியவிடத்தே மறைவிலாதுரைத்தல் ம. பதுதானோ” என மறுமாற்றம் வழங்கினர். நசன் “எனக்கு மறைவாகக் கூறு” என்று திருச்செவிகொடுக்க, ஸ்ரீசப்பிரமணிய சுவாக் கள் ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் பொருளை யுபதேசித்தருளிச் சிவ குருநாதர் எனப் பெயர்வந்தினர். சிவபிரான் களிகூர்ந்து தேவர்க ளுக்குச் செல்ல விடையளித்து, விடைமேறி வெள்ளிமலையடைந்த வீற்றிருந்தனர்.

முருகக்கடவு ளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கேட்டுக் கொ ண்டபொழுது சிவ்யகோலமாக நின்றலின், சிவபெருமான் சிவ்ய பாவமூர்த்தி யெனப் பெயர்வந்தினர்.

சிவ்யபாவமூர்த்தயேநம:

ஸா ஸ்ரீ து.

தண்ணாறு முடிபுனைந்தசங்கரனுமலையரவன் தருகங்கொம்பு.
மெண்ணாறுகர்த்தானுமீராமகர்த்தானுமெழிலார்விலித்
தண்ணேறுஞ்சிரத்தானுந்திருவேறுமூர்த்தானுந்தாசராக
வெண்ணோறுமொருநீறுங்கண்மணிகள் ணுலி துவும்வாழ்கவென்றே.

சிவபாக்கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

பரமபதியேநம: